MAN
ONER
Cioburi de stele
PRIMUL VOLUM
AL TRILOGIEI CONSTELAȚII

Amie Kaufman
&
Meagan Spooner

Constelații
 # 1 #

Cioburi de stele

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu
Cioburi de stele
Traducere din engleză de Luminița Gavrilă
TRei
Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactor:
Carmen Botoșaru
Coperta colecției: Faber Studio Foto copertă © 2013 by Tom Corbett Design copertă: Whitney Manger
Director producție:
Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Gabriela Chircea
Corectură:
Sânziana Doman Ana-Maria Tamaș
ISBN PDF: 978-606-719-278-0
Autori: Amie Kaufman și Meagan Spooner Titlul original: These Broken Stars
Copyright © 2013 by Amie Kaufman and Meagan Spooner
Copyright © Editura Trei, 2014 pentru prezenta ediție
O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

Pentru Clint Spooner, Philip Kaufman și Brendan Cousins, trei oameni ca niște constelații fixe, într-un univers în perpetuă schimbare

— Când ați întâlnit-o pe domnișoara Laroux pentru prima dată?

— Cu trei zile înainte de accident.

— Și cum s-a întâmplat?

— Accidentul?

— Nu, întâlnirea cu domnișoara Laroux.

— Dar ce importanță are?

— Domnule maior, totul este important.

1. Tarver

Aici, nimic nu este real. Dacă petrecerea ar fi la mine acasă, muzica ar atrage privirea spre muzicieni în carne și oase. Încăperea ar fi luminată de lumânări și lămpi ambientale, iar mesele ar fi făcute din lemn veritabil. Oamenii ar sta de vorbă liniștiți, fără să se întrebe cine îi privește.

Aici, până și mirosul aerului filtrat pare fals. Flăcările lumânărilor care licăresc în aplice sunt alimentate dintr-o sursă de energie constantă. Tăvile cu băuturi plutesc printre invitați ca purtate de chelneri invizibili. Cvintetul de coarde este doar o hologramă – perfectă, impecabilă, identică la fiecare reprezentație.

Aș da orice pentru o seară liniștită alături de băieții din plutonul meu, în locul acestei imitații de scenă de roman istoric.

În ciuda artificiilor victoriene la modă, unde suntem noi este imposibil să te ascunzi. Dincolo de hublouri, stelele seamănă cu niște linii albe șterse, aproape invizibile, ireale. În ochii unui observator nemișcat, *Icarus* ar arăta la fel de șters, aproape transparent, ca orice navă spațială care se deplasează prin hiperspațiu cu viteză superluminică.

Mă sprijin de bibliotecă și îmi dau seama că aici singurul lucru *real* sunt cărțile. Ridic mâna și-mi trec degetele peste pielea aspră a cotoarelor antice, apoi scot una la întâmplare. Nimeni nu le citește. Sunt pur decorative, alese pentru frumusețea legăturii din piele, nu pentru conținutul lor. Nimeni n-o să observe că lipsește, iar eu am nevoie de o doză de realitate.

Aș putea să încetez să mai zâmbesc în fața aparatelor de fotografiat, așa cum mi s-a ordonat, și să plec. Ofițerii superiori cred că dacă amestecă ofițerii de teren cu înalta societate vor crea un fel de complicitate. Vor ca paparazzi care împânzesc *Icarus* să vadă că eu, băiatul de origine umilă care a reușit să se ridice, frecventez elita

societății. Eu credeam că până la urmă fotografii vor înceta să mă pozeze cu paharul în mână, în salonul de la clasa întâi, dar văd că, de două săptămâni de când mă aflu la bordul navei, se țin în continuare după mine.

Oamenii aceștia adoră poveștile interesante despre săracii care devin bogați, chiar dacă bogăția mea se rezumă la decorațiile de pe pieptul meu. Și totuși asta dă bine în ziare. E o imagine bună pentru armată, pentru cei bogați, și le dă un strop de speranță celor săraci. *Vedeți?* spun titlurile ziarelor. *Și voi puteți să ajungeți rapid la bogăție și celebritate. Dacă un băiat din provincie poate reuși, voi de ce nu?*

Dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat pe Patron, nici n-aș fi aici. Ceea ce ei numesc eroism, eu numesc un eșec tragic. Dar pe nimeni nu interesează opinia mea.

Îmi plimb privirea prin încăpere, observând grupurile de femei în rochii viu colorate, ofițerii în uniforme ca a mea, bărbații cu frac și joben. Forfota mulțimii mă obosește. E un lucru cu care nu mă voi obișnui niciodată, indiferent de câte ori mă voi afla printre astfel de oameni.

Privirea îmi este atrasă de un bărbat care tocmai a intrat în salon și, într-o clipă, îmi dau seama de ce. Înfățișarea lui arată că n-are ce căuta aici, deși el face tot posibilul să treacă neobservat. Fracul negru este prea ponosit, iar jobenul nu are banda lucioasă din satin care este la modă. Am învățat să observ tot ce nu se potrivește cu contextul, iar în această mare de figuri perfecte, grație chirurgiei estetice, fața lui nu concordă deloc! Are riduri la colțul ochilor și în jurul gurii, pielea aspră și arsă de soare. Este agitat: ține umerii încovoiați și își aranjează mereu reverul hainei.

Inima începe să-mi bată puțin mai repede. Am stat prea mult în colonii, unde orice anomalie se poate dovedi fatală. Mă îndepărtez de bibliotecă și încep să-mi croiesc drum prin mulțime ca să ajung la el, trecând pe lângă două femei cu monoclu, de care sunt sigur că n-au nevoie. Vreau să aflu motivul prezenței lui aici, dar sunt nevoit să înaintez încet din cauza forfotei mulțimii și ca să nu-i atrag atenția. Dacă e un individ periculos, orice schimbare bruscă a atmosferei din sala de bal riscă să-l determine să acționeze.

Deodată, blițul unui aparat foto emite o lumină orbitoare chiar în fața mea.

— Oh, comandante Merendsen! strigă o femeie care vine spre mine în fruntea unui grup zgomotos de tinere. Trebuie *neapărat* să faceți o fotografie cu noi.

Ipocrizia lor este evidentă. Pentru ele un sunt decât un câine de circ care merge în două labe. Ele știu asta, și eu știu asta, doar că ele nu vor să scape ocazia să fie văzute alături de un adevărat erou de război.

— Sigur că da. Mă întorc imediat dacă…

Până să termin, cele trei tinere s-au așezat pentru poză în jurul meu, cu buzele țuguiate și pleoapele ușor lăsate. *Zâmbiți spre obiectiv.* Mai multe blițuri erup în jurul meu, orbindu-mă.

Simt în ceafă durerea surdă, pătrunzătoare, care anunță o migrenă. Tinerele continuă să vorbească și să se apropie de mine, iar eu l-am pierdut din ochi pe bărbatul cu fața arsă de soare.

Unul dintre fotografi se agită în jurul meu, comentând cu glas monoton. Mă dau într-o parte să mă uit pe lângă el, dar ochii mei înoată în imagini remanente, roșii și galbene. Clipind întruna, mă uit spre bar, la ușă, la tăvile plutitoare, spre mese. Încerc să-mi amintesc înfățișarea lui, croiala hainelor. Oare putea să ascundă ceva sub frac? O armă?

— Comandante, ați auzit? mă întreabă fotograful.

— Da?

Nu, n-am auzit. Sub pretextul că vreau să mă apropii de el ca să-i vorbesc, mă îndepărtez de grupul de femei strânse în jurul meu. Îmi vine să-l dau la o parte pe pricăjitul ăsta sau, și mai bine, să-i spun că suntem în pericol și să văd cât de repede poate să dispară din salon.

— Spuneam că mă surprinde faptul că n-au venit și camarazii dumitale de pe punțile inferioare.

Serios? De fiecare dată când trebuie să vin în compartimentul de clasa întâi, ceilalți soldați se uită la mine ca la un condamnat la moarte căruia i-a venit rândul la execuție.

Încerc să nu arăt cât sunt de iritat.

— Știți, mă îndoiesc că ei știu ce este șampania.

Încerc să zâmbesc, dar eu nu știu să mă prefac la fel de bine ca ei.

Râde exagerat de tare și mă orbește cu blițul încă o dată. Clipind din ochi ca să-mi revin, scap de el și îmi lungesc gâtul, încercând să-l localizez pe singurul om din această încăpere a cărui prezență aici este și mai neobișnuită decât a mea. Dar bărbatul cu spatele încovoiat și cu jobenul ponosit a dispărut.

Poate că a plecat? Dar cineva care face efortul să vină la o petrecere neinvitat nu poate să dispară așa, fără să facă scandal. Poate că s-a așezat pe un scaun pe undeva, ascuns printre ceilalți invitați. Parcurg încă o dată cu privirea toate mesele, de data asta cercetând mai atent fiecare siluetă.

Toate mesele sunt ocupate. Mai puțin una. Privirea îmi este atrasă de o fată care stă singură la o masă și se uită la mulțime cu un aer dezinvolt. După pielea ei albă, perfectă, îmi dau seama că este una de-a lor, dar privirea ei spune că este deasupra celorlalți, superioară, inaccesibilă.

Poartă o rochie albastră ca uniforma marinei, iar umerii ei goi îmi reține privirea preț de o clipă. Să fiu al naibii dacă nu-i vine culoarea

asta mai bine decât oricărui marinar pe care îl știu eu. Părul roșu îi coboară puțin mai jos de umeri. Are nasul cam cârn, dar asta o face și mai frumoasă. O face reală.

Frumoasă e puțin spus. Este superbă.

Chipul ei îmi amintește de ceva, dar până să-mi dau seama de ce anume, ea observă că o privesc. Știu că nu trebuie să am de-a face cu fete ca ea, dar nu știu de ce, continui să o privesc și îi zâmbesc.

Apoi, deodată, zăresc cu coada ochiului o mișcare și întorc capul. E omul agitat de mai devreme care acum nu mai încearcă să se strecoare neobservat. Nu mai stă gârbovit și se mișcă grăbit prin mulțime, cu privirea ațintită spre celălalt capăt al sălii. Se duce țintă spre cineva – spre fata cu rochie albastră.

De data asta nu mai am timp de politețuri. Îmbrâncesc doi domni în vârstă care mă privesc nedumeriți și mă îndrept spre masa ei, dar străinul a ajuns acolo înaintea mea. S-a aplecat spre fată și vorbește repede, cu glas scăzut. Se grăbește, încercând să-i spună tot ce are de spus înainte să fie prins și dat afară. Fata tresare uimită și se îndepărtează de el. Apoi mulțimea se interpune iar între noi, iar eu îi pierd din ochi.

Duc mâna acolo unde ar trebui să fie arma mea, dar strâng din dinți când îmi dau seama că n-o am. Pipăi locul gol de la șold și parcă mi-ar lipsi un picior. Cotesc la stânga și lovesc o tavă plutitoare al cărei conținut se face țăndări pe pardoseală. Mulțimea se dă la o parte și în sfârșit îmi face loc să ajung la masă.

Intrusul a apucat-o autoritar de braț. Ea încearcă să se elibereze, fulgerându-l cu privirea, și se uită în jurul ei ca și cum ar căuta ajutor. Privirea ei se oprește la mine.

Avansez încă un pas, dar chiar atunci un bărbat cu joben îl apucă pe străin de umăr. Este însoțit de un prieten cu o ținută la fel de impozantă și de doi ofițeri, un bărbat și o femeie. Ei știu că tipul cu expresia feței încordată nu are ce căuta aici și îmi dau seama că vor să scape de el.

Individul care s-a oferit s-o apere pe roșcată îl smucește pe bărbat și-l îmbrâncește înspre cei doi ofițeri care îl apucă ferm de brațe. Îmi dau seama că omul nu a beneficiat de niciun fel de antrenament specializat sau din cel căpătat în lumea dură și agitată din colonii. Dacă ar fi beneficiat, ar fi știut cum să le facă față acestor șoareci de birou ametiți.

Unul dintre ei îl apucă de ceafă și îl târăște spre ieșire. Mi se pare că fac uz de prea multă forță pentru cineva a cărui singură vină este că a încercat să stea de vorbă cu fata în rochie albastră. Mă opresc la masa învecinată ca să mă liniștesc.

Bărbatul se răsucește brusc, eliberându-se din mâinile ofițerilor, și se întoarce din nou la fată.

— Trebuie să-i spuneți tatălui dumneavoastră, vă rog. În colonii murim din lipsă de mijloace tehnice. Trebuie să ne dea mai multă…

Lovit în stomac de unul din cei doi ofițeri, omul se îndoaie de durere și nu mai apucă să-și termine fraza. Țâșnesc în față, prin cercul larg de curioși care s-au adunat să privească.

Roșcata este mai iute ca mine. S-a ridicat deja în picioare, cu o mișcare rapidă care atrage privirile celor prezenți mai mult decât încăierarea. Nu știu cine e, dar sigur e o persoană importantă.

— Ajunge! strigă ea pe un ton perfect potrivit pentru a da ultimatumuri. Căpitane, locotenente, cum vă permiteți?

Acum îmi dau seama de ce mi-a plăcut atât de mult de ea.

Mă apropii, dar militarii rămân în continuare împietriți sub privirea ei. Pentru o clipă, niciunul nu observă că sunt lângă ei. Apoi remarcă prezența mea și îmi cercetează cu privirea stelele și epoleții de pe umeri. Lăsând gradele la o parte, suntem radical diferiți. Decorațiile mele au fost câștigate în luptă, ale lor sunt obținute pentru vechime în serviciu și eficiență birocratică. Eu mi-am câștigat gradele pe câmpul de luptă. Ei, la birou. Ei niciodată nu și-au pătat mâinile cu sânge. De data asta mă bucur de noul meu statut. Până la urmă, cei doi ofițeri iau poziție de drepți. Amândoi sunt mai în vârstă ca mine și-mi dau seama că nu le convine că sunt nevoiți să salute un tip de optsprezece ani. Ce ciudat că la șaisprezece ani eram suficient de mare ca să beau, să lupt și să votez, dar acum, când am cu doi ani mai mult, sunt totuși prea tânăr ca să mi se arate respect.

Intrusul, căruia ei încă nu i-au dat drumul, respiră precipitat, de parcă s-ar aștepta să fie închis într-un sac și lansat în spațiu.

Tușesc ca să-mi dreg vocea, străduindu-mă să rămân calm.

— Dacă nu e nicio problemă, îl pot însoți pe acest om până la ușă.

Fără violentă inutilă.

Toată lumea poate să audă că vocea mea sună ca a unui băiat de la țară, grosolan și needucat. Se aud câteva râsete în încăpere, unde toți ochii sunt ațintiți spre mica noastră melodramă. Nu sunt râsete răutăcioase, doar amuzate.

— Merendsen, mă îndoiesc că pe individul ăsta îl interesează cărțile, îmi spune ironic bărbatul cu joben.

Atunci îmi dau seama că am în mână cartea pe care am luat-o din bibliotecă. Normal, doar tipul e sărac, nici măcar nu știe să citească.

— Sunt sigură că tocmai voia să plece, spune fata fulgerându-l cu privirea pe bărbatul cu joben. Și sunt sigură că și dumneata erai pe punctul de a pleca.

Nu se așteptau să fie trimiși la plimbare, iar eu profit de acest moment de nedumerire pentru a-l elibera pe prizonier din mâinile ofițerilor, apucându-l de braț. Fata i-a expediat pe cei patru afară din salon – din nou figura ei mă intrigă, cine este ea de-și permite să facă

acest lucru? — și, în timp ce ei părăsesc sala, eu îl conduc liniștit, dar ferm, spre ușă pe noul meu tovarăș.

— Ceva rupt? îl întreb eu când ieșim afară. Ce v-a venit să vă apropiați de ei și să apăreți într-un loc ca ăsta? Am crezut că voiați să agresați pe cineva.

Omul mă privește lung, cu o figură mai îmbătrânită decât vor avea vreodată invitații dinăuntru.

Îmi întoarce spatele și pleacă fără să scoată un cuvânt, cu umerii gârboviți. Mă întreb ce voise să obțină punând la cale întâlnirea cu fata în rochie albastră.

Rămân în pragul ușii, uitându-mă la ceilalți oameni care s-au întors la treburile lor acum, că scena s-a încheiat. Sala revine încet la viață: tăvile plutitoare își reiau traseul printre invitați, conversațiile se reînnoadă, râsetele perfect controlate răsună zglobiu. Ar trebui să mai rămân aici încă o oră cel puțin, dar poate că măcar de data asta voi reuși să scap mai repede.

Și atunci o văd din nou pe fată, iar ea se uită la mine. Își scoate o mănușă de pe mână, cu mișcări foarte lente, trăgând pe rând de fiecare deget. Mă privește fix.

Simt că inima îmi bate cu putere și-mi dau seama că mă zgâiesc la ea ca un idiot, iar picioarele mi le simt ca paralizate. O privesc ceva mai insistent și buzele ei se arcuiesc într-un vag surâs. Ciudat, nu pare un surâs ironic, iar eu îmi iau inima în dinți și mă îndrept spre ea.

Când ea lasă să-i cadă mănușa, eu mă aplec și i-o ridic.

Nu vreau s-o întreb dacă se simte bine – e prea stăpână pe ea. Așa că pun mănușa pe masă și nu mă pot împiedica s-o privesc în continuare. Ochi albaștri. Se asortează cu rochia. Oare genele pot crește atât de lungi în mod natural? Printre atâtea figuri perfecte este greu să-ți dai seama care sunt modificate chirurgical și care nu. Totuși, dacă ar fi suferit operații, ar fi optat pentru un nas clasic, drept și frumos. Nu, pare reală.

— Așteptați să vi se aducă ceva de băut?

Vocea nu-mi tremură aproape deloc.

— Le aștept pe prietenele mele, spune ea privindu-mă printre gene. Căpitan?

Mă întreabă ca și când n-ar ști ce grad am.

— Maior, răspund eu.

Știe să-mi citească însemnele militare, doar am văzut când a recunoscut gradele celorlalți ofițeri. Toate fetele din lumea bună știu. E doar un joc. Poate că eu nu fac parte din lumea lor, dar îmi dau seama când oamenii se prefac că nu știu.

— Prietenele dumneavoastră au comis o imprudență lăsându-vă singură. Acum sunteți nevoită să conversați cu mine.

Ea zâmbește larg și în obraji îi apar două gropițe. M-a cucerit. Nu

doar cu înfățișarea ei – deși ar fi de ajuns. Ci și pentru că, în ciuda felului cum arată și în ciuda locului unde am întâlnit-o, fata asta vrea să fie independentă. Nu e o păpușică fără minte. Am impresia că am întâlnit o ființă umană după mai multe zile de izolare.

— Credeți că aș cauza un conflict intergalactic dacă v-aș ține companie până vin prietenele dumneavoastră?

— Nicidecum, îmi răspunde ea arătându-mi cu un gest al capului să iau loc vizavi de ea, pe bancheta în formă de semicerc. Dar trebuie să vă previn că s-ar putea să dureze. Punctualitatea nu este punctul forte al prietenelor mele.

Eu râd, pun cartea și paharul meu pe masă, apoi mă așez pe banchetă. Materialul fustei ei ample, foarte la modă, îmi atinge picioarele. Dar ea nu se retrage.

— Pe vremea când eram cadet, spun eu ca și când asta n-ar fi fost cu un an în urmă, punctualitatea era singurul lucru care conta. Nu întrebam cum sau de ce, doar ne conformam.

— Înseamnă că avem ceva în comun, spune ea. Nici noi nu suntem încurajați să punem întrebări.

Niciunul dintre noi nu întreabă de ce stăm împreună. Suntem prea inteligenți ca s-o facem.

— Observ că cel puțin șase domni sunt cu ochii pe noi, spun eu. Cumva îmi fac dușmani de moarte, alții în afară de cei pe care îi am deja?

— Și asta v-ar împiedica să stați aici? întreabă ea scoțându-și cea de-a doua mănușă și punând-o pe masă.

— Nu neapărat, răspund eu. Dar e bine de știut. Nava asta are o mulțime de coridoare întunecate unde aș putea fi atacat de rivali.

— Rivali? întreabă ea ridicând o sprânceană.

Știu că se joacă cu mine, însă eu nu cunosc regulile jocului, iar ea deține toate atuurile. Dar puțin îmi pasă că aș putea să pierd. Mă las învins pe loc, dacă așa vrea ea.

— Probabil așa se cred ei, spun eu într-un final. Domnii de acolo nu par foarte încântați.

Arăt cu capul spre un grup de bărbați cu redingotă și joben. La mine acasă obișnuim să ne scoatem pălăria de pe cap când intrăm undeva.

— Hai să-i provocăm, propune ea. Citiți-mi ceva din cartea dumneavoastră, iar eu am să ascult cucerită. Și puteți să-mi comandați ceva de băut, dacă vreți.

Mă uit la titlul cărții pe care am luat-o din bibliotecă. *Masacre: o istorie a campaniilor militare eșuate.* O împing deoparte, înfiorat în sinea mea.

— Mai bine să comand ceva de băut, zic eu. Am stat mult timp departe de marile saloane și mi-am pierdut obișnuința de a conversa,

dar sunt convins că nu e cea mai bună soluție să vorbesc despre morți sângeroase ca să cuceresc o fată.

— Atunci va trebui să mă mulțumesc cu o cupă de șampanie, spune ea în timp ce eu ridic mâna ca să chem o tavă plutitoare. Mi se pare că vorbiți despre saloane cu o nuanță de dispreț, comandante. Eu fac parte din această lume. Mă învinuiți pentru asta?

— Cum aș putea să vă învinuiesc de ceva?

Nici nu mai știu ce vorbesc. *Fata asta mi-a sucit mințile.*

Complimentul meu o face să-și plece privirea, dar continuă să zâmbească.

— Comandante, spuneți că ați stat departe de lumea civilizată, dar după cum știți să flatați, se pare că n-ați lipsit chiar atât de mult.

— Dar suntem foarte civilizați și când plecăm peste hotare, spun eu prefăcându-mă ofensat. Din când în când mai luăm și noi o pauză. Ieșim din noroaiele până la genunchi, fentăm gloanțele care ne șuieră pe la urechi și ne ducem la bal. Fostul meu sergent de instrucție zicea că cel mai bine înveți să dansezi step atunci când simți cum cedează pământul sub picioare.

— Sunt convinsă, admite ea, în timp ce o tavă plină vine iute spre noi la chemarea mea.

Ea alege o cupă cu șampanie și o ridică în cinstea mea înainte s-o ducă la gură.

— Puteți să-mi spuneți numele dumneavoastră sau e secret? mă întreabă, de parcă n-ar ști.

Iau și eu un pahar și expediez tava înapoi în mulțime.

— Merendsen.

Chiar dacă se preface că nu știe cine sunt, îmi place să stau de vorbă cu cineva care nu se minunează de faptele mele de vitejie și nu cere să se fotografieze cu mine.

— Tarver Merendsen.

Ea mă privește ca și cum nu m-ar recunoaște din ziare și holovideo.

— Comandant Merendsen, repetă ea insistând pe litera m, apoi dă din cap aprobator.

Numele pare să-i placă, cel puțin deocamdată.

— Noua mea misiune mă trimite înapoi în lumea civilizată. De unde sunteți?

— De pe Corint, bineînțeles.

De pe cea mai strălucitoare planetă din galaxie.

Bineînțeles.

— Dar călătoresc mult, petrec mai mult timp pe nave decât pe planetă. Pe *Icarus* mă simt ca la mine acasă, continuă ea.

— Văd că v-a impresionat *Icarus.* Este mai mare decât toate orașele pe care le știu eu.

— Este cea mai mare, spune companioana mea lăsând privirea în jos și rotind încet cupa de șampanie.

Deși disimulează bine, figura ei se schimbă ușor. Discuția despre navă pare s-o plictisească. Poate că în obiceiurile intergalactice echivalează cu o discuție despre vreme.

Hai, omule, revino-ți. Îmi dreg vocea.

— Podurile panoramice sunt cele mai grozave. Sunt obișnuit cu planete unde lumina ambientală este foarte slabă, dar priveliștea de aici este cu totul altceva.

Privirea ei o întâlnește scurt pe a mea, apoi buzele ei schițează un zâmbet.

— N-am prea avut timp să profit de ele de când mă aflu la bord. Am putea să…

Dar se întrerupe pentru a arunca o privire spre intrare.

Uitasem că ne aflam într-o încăpere plină de oameni. Dar în clipa când ea se uită în altă parte, muzica și zumzetul de glasuri îmi revin în urechi. O fată cu părul blond-roșcat – o rudă, fără îndoială, al cărei nas este perfect drept – se apropie de companioana mea, urmată de un mic grup de prieteni.

— Lil, aici erai, spune aceasta pe un ton de reproș și întinde mâna spre ea.

Nu e de mirare că eu nu sunt luat în seamă. Micul grup vine valvârtej în urma ei.

— Anna, spune companioana mea care acum are un nume. Lil. Dă-mi voie să ți-l prezint pe comandantul Merendsen.

— Încântată, mi se adresează aceasta pe un ton care de fapt mă trimite la plimbare.

Îmi iau cartea și paharul. E momentul să plec.

— Vă rog, cred că v-am ocupat scaunul, spun eu. Mi-a făcut plăcere.

— Și mie.

Lil ignoră mâna întinsă de Anna și apucă între degete piciorul cupei de șampanie, uitându-se la mine. Îmi place să cred că regretă măcar puțin că întâlnirea noastră se oprește aici.

Mă ridic în picioare și mă înclin în fața ei – un mic salut pe care îl rezervăm civililor –, apoi mă retrag de la masă. Simt că fata în rochie albastră mă urmărește cu privirea până la ușă.

— Și pe urmă când ați revăzut-o?

— În ziua accidentului.

— Care erau intențiile dumneavoastră în acel moment?

— N-aveam niciuna.

— Cum nu aveați?

— Glumiți, nu-i așa?

— Domnule maior, nu suntem aici ca să vă distrăm pe dumneavoastră.

— Mi-am dat seama cine era… Și că totul s-a terminat înainte de a începe.

2. Lilac

— Tu știi cine era? întreabă Anna arătând cu capul spre comandantul care se îndepărtează.

— Mmm.

Încerc să par indiferentă. Firește că știu. Fotografia tipului apare pe toate ecranele holografice de câteva săptămâni. Comandantul Tarver Merendsen, erou de război. Imaginile nu-l avantajează. Pare mai tânăr în carne și oase. Iar în fotografii este întotdeauna încruntat, cu un aer sobru.

Cavalerul Annei – în această seară, un tânăr în smoching – ne întreabă ce dorim de băut. Nu mă sinchisesc niciodată să rețin cum îi cheamă pe prietenii Annei. De multe ori ea nici măcar nu-i prezintă, se mulțumește să le încredințeze evantaiul și poșeta, după care se duce să danseze cu altul. Acesta se îndreaptă spre bar împreună cu Elana. Swann, după ce-mi aruncă o privire lungă, se duce după ei.

Știu că garda mea de corp îmi va reproșa mai târziu că am fugit de sub paza ei ca să ajung aici mai devreme, dar a meritat. Nu-ți dai seama fiindcă e aproape invizibil, dar sub faldurile fustei lui Swann se ascunde un cuțit prins de coapsă. În poșetă are și un mic pistol. Circulă tot felul de glume despre prințesa Laroux care nu iese niciodată fără un grup de prietene vesele foc, dar nimeni nu știe că jumătate din ele sunt capabile să ucidă cu mâinile goale un bărbat. Nici familia președintelui nu este atât de bine păzită ca mine.

Ar trebui să le povestesc despre bărbatul care m-a abordat, dar dacă o fac, Swann mă va scoate din salon și voi petrece restul serii încuiată în camera mea până când ea se va asigura că acesta nu a avut intenția să mă agreseze. Totuși, sunt sigură că nu era periculos. Nu e prima oară când cineva mă roagă să intervin pe lângă tatăl meu. Toate coloniile lui vor mai mult decât le poate oferi el și toată lumea știe că cel mai puternic om din galaxie îi satisface toate capriciile fiicei sale.

N-ar avea niciun rost ca Swann să mă țină ascunsă. Am remarcat cât de resemnat părea omul acela când comandantul l-a condus spre ieșire. Știu că nu va mai încerca din nou.

— Sper că știi ce faci, Lil.

Surprinsă, ridic privirea. Anna încă vorbește despre comandantul Merendsen.

— Mă amuz și eu puțin.

Dau peste cap cupa de șampanie cu un gest care o face pe Anna să zâmbească.

Ea se forțează să-și reprime zâmbetul căpătând o expresie încruntată, care i s-ar potrivi mai degrabă lui Swann.

— Unchiul Roderick s-ar înfuria, îmi reproșează ea așezându-se lângă mine și împingându-mă ca să-i fac loc. Cui îi pasă câte medalii a obținut comandantul în luptă? Tot fiu de profesor rămâne.

Anna petrece nopțile mai mult în camerele altora decât în propria ei cameră, dar când vine vorba de mine face pe mironosița. Mă întreb ce i-a promis tatăl meu ca să accepte să mă supravegheze în această călătorie… Sau cu ce a amenințat-o.

Știu că nu încearcă decât să mă protejeze. Mai bine ea decât una dintre gărzile mele de corp, care n-au niciun motiv să-i ascundă tatălui meu adevărul. Anna se numără printre puținele persoane care știu de ce este în stare Monsieur Laroux atunci când vine vorba de mine. A văzut ce se întâmplă cu bărbații care mă privesc prea insistent. Sunt zvonuri, desigur. Majoritatea tipilor au destulă minte cât să se țină la distanță, dar numai Anna *știe*. În ciuda predicilor pe care mi le ține, mă bucur că-mi este alături.

Totuși, ceva din mine refuză să cedeze.

— Anna, n-a fost decât o conversație, atâta tot, șoptesc eu. Chiar trebuie să discutăm chestia asta de fiecare dată?

Anna mă ia de braț și își sprijină capul de umărul meu. Când eram mici, eu făceam așa, dar acum sunt mai înaltă decât ea.

— Îți vreau binele, spune Anna. Știi și tu cum este unchiul Roderick. Nu te are decât pe tine. Doar nu-i reproșezi tatălui tău că îți este atât de devotat?

Oftez și îmi sprijin capul de al ei.

— Dacă nu pot să mă distrez când sunt departe de el, la ce bun să călătoresc singură?

— Comandantul Merendsen era de-a dreptul seducător, recunoaște Anna în șoaptă. Ai văzut ce bine îi stătea în uniforma aceea? Nu e pentru tine, dar pe mine m-ar interesa să aflu numărul cabinei lui.

Simt un gol în stomac. Oare sunt geloasă? Cu siguranță că nu. Poate că am rău de spațiu. Totuși, deplasarea cu viteză superluminică este atât de lină, încât ai senzația că stai pe loc.

Anna se uită la fața mea și izbucnește în râs – un clinchet încântător de clopoțel de argint, bine exersat.

— Oh, Lil, nu face figura asta. Am glumit. Dar să nu te mai vezi cu el, bine? Altfel știi că va trebui să-i spun tatălui tău. Eu nu vreau, dar nu se poate să nu-i spun.

Elana, Swann și cavalerul necunoscut se întorc urmați de o tavă plutitoare plină cu băuturi și aperitive. Fetele i-au lăsat Annei suficient timp ca să mă mustruluiască și sunt numai zâmbete când se așază la

masa noastră. Anna îl trimite pe cavaler înapoi la bar pentru că băutura ei are un bețișor cu ananas și nu unul cu cireșe, apoi râde pe înfundate împreună cu celelalte fete, uitându-se după el. E clar de ce l-a ales Anna: ca să-i satisfacă și cele mai neînsemnate capricii.

Spre amuzamentul Elanei și al lui Swann, Anna începe să povestească despre tentativele entuziaste ale cavalerului de a o cuceri. Câteodată, aceste conversații relaxate, facile și absolut inofensive sunt tot ce îmi doresc. Anna ocupă centrul scenei și stă în lumina reflectoarelor în locul meu, iar eu nu trebuie decât să zâmbesc și să râd. În mod normal, ar trebui să mă prăpădesc de râs, dar în seara asta nimic nu mi se pare amuzant.

Din când în când arunc o privire spre ușă în speranța de a-l vedea pe Tarver Merendsen intrând, dar aceasta se deschide de nenumărate ori și el nu apare. Sunt convinsă că știe regulile la fel de bine ca mine și toți cei de la bordul navei știu cine sunt eu. E surprinzător totuși că el mi s-a adresat. Deși tatăl meu a acceptat cu greu să mă lase să merg singură la New Paris de ziua mea, în realitate îi simt mereu prezența într-un fel sau altul.

Totuși, am satisfacția că măcar a plecat de bunăvoie și n-a trebuit să-l umilesc în fața prietenilor mei. La urma urmei, pe o navă care transportă peste cincizeci de mii de pasageri, șansele de a-l revedea pe comandantul cu zâmbet seducător și voce deconcertantă sunt aproape zero.

★ ★ ★

În următoarele două seri, Anna și cu mine nu ne mai ducem în salon și imediat după cină mergem direct pe puntea pentru promenadă. Ne plimbăm braț la braț, iar eu ascult amuzată bârfele Annei, știind că și la noapte, după ce ne vom întoarce în apartamentele noastre învecinate, ea va sta la picioarele patului meu continuând să pălăvrăgească. Lipsa somnului nu pare să aibă vreun efect asupra ei, însă eu mă trezesc mereu cu cearcăne întunecate sub ochi, care seamănă cu niște vânătăi pe pielea mea albă. În afara acestor călătorii, eu și Anna nu stăm prea mult împreună. Dar aici suntem ca două surori.

Așa că ne plimbăm. Ne însoțește și Swann, desigur – dimineața nici n-apuc să mă dau jos din pat, că ea e deja lângă mine –, dar ne ascultă fără să comenteze.

Anna n-a mai pomenit nimic despre comandant, însă eu am continuat să mă gândesc la el. În general, când mi se adresează, cei din clasele inferioare tind să se comporte ca și cum am fi la același nivel. Se gudură pe lângă mine și sunt atât de ipocriți, că mi-e și jenă. Dar comandantul a fost atât de sincer și de natural, iar zâmbetul lui nu părea deloc forțat. S-a comportat ca și cum, într-adevăr, s-ar fi bucurat de compania mea.

Ajungem la întinderea vastă a peluzei sintetice care înconjoară pupa navei, chiar când lumina ambientală, reglată după ora navei, capătă nuanțele înserării. Imaginea diurnă cu cer, soare și nori, oferită de ferestrele panoramice, își schimbă treptat culoarea – auriu, portocaliu, trandafiriu – și în final se transformă într-o imagine nocturnă cu cer înstelat mai strălucitor decât s-ar vedea de pe orice planetă. De pe Corint nu se văd stelele, doar licărul rozaliu al luminilor orașului care se reflectă în atmosferă și imaginile holografice ale artificiilor de pe cer.

Privesc pe fereastră și nu sunt atentă la ce zice Anna, când, brusc, ea se oprește și mă strânge puternic de braț. Mă împiedic și sunt cât pe ce să cad în nas pe peluza sintetică, dar din fericire mă redresez repede. Dacă aș fi căzut, aș fi făcut deliciul ziarelor timp de o săptămână.

Anna se uită fix la ceva aflat mai în față – sau mai bine zis la cineva. Îi urmăresc privirea și deodată simt că-mi cade inima în pantofii de satin violet.

Comandantul Merendsen.

Oare el ne-a văzut? Stă de vorbă cu un alt ofițer. Poate că e prea absorbit de conversație ca să mă observe. Întorc capul și privesc în altă parte, dorindu-mi ca el să nu mă vadă. Înjur în sinea mea coafura extravagantă, prea provocatoare ca să fie la modă sau să nu fie remarcată. Și de ce a trebuit să aleg culoarea asta prețioasă? Dacă m-aș fi îmbrăcat mai discret, la fel ca alte fete, poate că treceam neobservată.

Dacă Anna l-ar informa pe tatăl meu că am flirtat cu acest Merendsen, fiu de profesoraș, student bursier, erou de origine umilă, cine știe în ce post și în ce văgăună îndepărtată l-ar disloca. Și încă ar fi norocos dacă ar scăpa numai cu atât.

— Doamne Dumnezeule, vine spre noi, îmi șoptește Anna la ureche continuând să zâmbească. Ce-o fi în capul lui? Nu e zdravăn la minte sau…

— Bună seara, comandante Merendsen.

Îi întrerup Annei șirul de insulte înainte ca el să aibă timp să le audă. Sper.

Celălalt ofițer a rămas respectuos în urmă, iar eu simt că inima îmi bate și mai tare. Anna știe regulile, așa că se scuză și se duce mai încolo împreună cu Swann, chipurile ca să admire priveliștea de la fereastră. După ce trece de comandant, se întoarce și-mi aruncă o privire îngrijorată.

Nu vorbi cu el, mă avertizează expresia de pe figura ei. *Lasă-l în pace.* Surprind și o undă de simpatie în privirea ei, dar asta nu schimbă cu nimic mesajul.

Amândouă rămân suficient de aproape ca să audă ce vorbim și

doar îmi oferă iluzia de intimitate. Swann se sprijină de balustradă și stă cu fața la noi. Totuși, pare mai degrabă amuzată decât îngrijorată. Ea poate să ucidă fără milă dacă eu sunt în pericol, dar în același timp se simte în largul ei printre ceilalți, îi plac bârfele, râde și se adaptează perfect la dansul înaltei societăți. Anna este obișnuită cu această succesiune de gărzi de corp și le acceptă în cercul nostru ca pe orice altă cunoștință. Tata a făcut alegeri bune.

— Bună seara, spune comandantul Merendsen.

În spatele lui, Anna îi spune ceva la ureche lui Swann, care izbucnește în râs. Comandantul nu pare a fi deranjat, se mulțumește să zâmbească.

— Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să vă întrerup plimbarea cu prietenele. Dar acum două seri n-am apucat să vă invit să vedeți podurile panoramice. Ziceați că n-ați fost niciodată.

Anna mă fixează cu ochii ei verzi, avertizându-mă. De data asta nu mai e nici urmă de simpatie în privirea ei. Faptul că nici cea mai bună prietenă a mea nu-mi va păstra secretele este un adevăr care în clipa asta mă indispune. Cu atât mai mult cu cât nici nu pot s-o învinovățesc pentru asta. Nimeni nu se poate opune tatălui meu. Nici Anna, nici eu.

Și cu siguranță nici Tarver Merendsen. Până unde poate merge aroganța acestui individ? Poate crede că merită să riște. Bărbații sunt în stare să facă orice ca să intre în grațiile unei fete bogate. Dacă nu va pleca de bunăvoie, atunci… Am mai făcut-o și altă dată. Umilința totală va fi singura soluție. Trebuie doar să-mi aleg bine momentul pentru ca efectul să fie maxim.

— V-ați adus aminte! zic eu forțându-mă să zâmbesc. Cred că prietenele mele mă vor înțelege dacă le las singure într-o seară.

În spatele comandantului văd figura de-a dreptul îngrozită a Annei. Aș vrea să-i spun să aibă răbdare, să nu intre în panică. Dar m-aș da de gol.

Expresia de pe figura comandantului s-a schimbat. Încordarea și nesiguranța au dispărut, iar acum zâmbește relaxat. Îmi dau seama cu surprindere că era emoționat. Că el voia într-adevăr, sincer, să mă invite pe puntea panoramică. Ochii lui, de aceeași nuanță maro ca părul, sunt fixați asupra mea. Doamne, măcar de n-ar arăta atât de bine! E mult mai ușor cu tipii bătrâni și grași.

— Sunteți ocupată acum? Diseară?

— Văd că nu pierzi vremea deloc.

El zâmbește și își încrucișează mâinile la spate.

— În armată, primul lucru pe care îl înveți este să te miști repede și să reflectezi mai târziu.

E cu totul altceva decât ce-am văzut în cercurile pe care le frecventez, decât glumele intenționate și jocurile de cuvinte bine

calculate. Anna mimează ceva spre mine, dar nu înțeleg decât finalul mesajului. *Acum.*

— Ascultați, comandante…

— Traver, mă corectează el. Și mai aveți un avantaj asupra mea, domnișoară…

Pe moment, nu înțeleg ce vrea să spună. Mă privește cu sprâncenele ridicate, așteptând răspunsul.

Apoi îmi dau seama: *nu știe cine sunt.*

Timp de un moment, mă uit lung la el. Nu reușesc să-mi aduc aminte când am vorbit ultima oară cu cineva care nu știe cine sunt. Poate când eram mică, până să devin copilul răsfățat al mass-mediei. Dar mi se pare că a trecut atâta timp de-atunci, parcă e un film dintr-o altă viață.

Mi-aș dori să mă opresc și să savurez acest moment. Să mă bucur de compania cuiva care n-o vede în mine pe Lilac Laroux, moștenitoarea imperiului Larouxindustries, cea mai bogată fată din galaxie. Dar nu pot să mă opresc. Nu pot să-mi permit să-l las pe acest soldat naiv și ridicol să mă revadă. Tatăl meu va afla și, chiar așa neștiutor cum pare, comandantul Merendsen nu merită să fie pedepsit.

Am mai făcut asta și altă dată. Atunci de ce trebuie să-mi caut cuvintele pentru a-i da lovitura de grație acestui individ?

— Cred că ai interpretat greșit atitudinea mea din seara aceea, spun eu pe un ton relaxat, afișând cel mai amuzat zâmbet de care sunt în stare. De câte ori mă plictisesc de moarte, mă străduiesc să fiu politicoasă, dar cred că uneori asta se întoarce împotriva mea.

La început, reacția de nedumerire de pe chipul comandantului Merendsen este abia perceptibilă: ochii lui amuzați se îngustează puțin, iar gura i se strânge ușor. Chiar și-așa, simt un val de furie irațională față de el fiindcă este atât de ignorant și n-ar trebui să mi se adreseze.

Un mic gând îmi trece atunci prin minte. *Tu ai fost cea care i-a zâmbit. Tu l-ai lăsat să-ți ridice mănușa, i-ai cerut să-ți comande ceva de băut și să se așeze la masa ta.* În spatele lui le văd pe Anna și Swann, care se prăpădesc de râs și simt că mi se încleștează maxilarul. Însă furia îmi trece.

Termină odată. Fă-l să plece. Înainte să cedezi.

— Cumva n-am fost suficient de clară? îl întreb eu dându-mi părul pe spate cu un gest reflex al capului.

Nu pot decât să sper că el va percepe ca fiind disprețuitoare expresia de pe chipul meu, deși eu simt în clipa asta doar ură față de propria-mi persoană.

— Era de așteptat să înțelegi mai greu. Având în vedere… originea dumitale.

El rămâne tăcut, cu privirea împietrită. Se uită lung la mine preț de

câteva secunde. Apoi face un pas în spate și se înclină.

— Nu vreau să vă mai rețin. Vă rog să mă scuzați.

— Foarte bine, domnule comandant.

Nu mai aștept să plece, ci trec pe lângă el, le iau pe Anna și Swann și împreună plecăm mai departe. Mă abțin cu greu să nu mă uit în urmă să văd dacă Merendsen a rămas pe loc năucit, dacă pleacă furios, dacă vine după mine sau stă de vorbă cu ofițerul cu care era. Fiindcă nu mă pot întoarce, imaginația mea scornește tot felul de scenarii. Mă aștept în orice moment să simt că-mi pune mâna pe umăr sau să-l văd cu coada ochiului la lifturi, departe de puntea pentru promenadă.

— Oh, Lil, a fost *genial!* exclamă Anna râzând. Chiar se aștepta să mergi cu el pe puntea panoramică? Să admirați stelele? Doamne Dumnezeule, ce clișeu!

Simt că începe să mă doară capul din cauza vibrațiilor produse de viteza superluminică, de obicei nedetectabile.

Nu știa cine sunt. Nu îl interesau banii, nu îl interesau relațiile de afaceri ale tatălui meu. Nu voia nimic, doar să petreacă seara cu mine.

Brusc, isteriile Annei mă calcă pe nervi. Nu contează că râsul ei m-a ajutat să-l îndepărtez pe comandant, că m-a văzut ezitând și a înțeles că nu face altceva decât să mă protejeze pentru a preîntâmpina o nouă tragedie. Nu contează decât că a trebuit să-l umilesc pe acel nefericit, iar acum ea stă și râde.

— Dacă ești geloasă, cheamă-l pe papagalul tău îmbrăcat în smoking să te ducă acolo, o reped eu.

Le las pe Anna și pe Swann holbându-se la mine și mă îndrept spre lift. Când ajung acolo, văd că înăuntru sunt deja doi tipi tehno în combinezoane acoperite cu circuite luminoase, care așteaptă să se închidă ușile. Când intru în cabină, unul dintre ei îi șoptește celuilalt ceva la ureche și, murmurând niște scuze, o zbughesc amândoi și mă lasă singură.

În timp ce ușile liftului se închid, îmi și imaginez ce-a zis tipul tehno. Mi s-a întâmplat de atâtea ori, încât nici nu era nevoie să-l aud.

S-o ștergem. Uite-o pe fata lui Laroux. Frate, dacă ne prind aici cu ea, suntem morți.

Mă sprijin cu spatele de lambriurile din lemn sintetic din interiorul liftului și fixez cu privirea simbolul care decorează ușile: litera grecească lambda, adică *L* de la numele *Laroux Industries.* Compania tatălui meu.

Lilac Rose Laroux. Inaccesibilă. Toxică.

Mai bine m-ar fi chemat Ivy, Foxglove sau Belladonna[1].

— *Pe urmă ați întâlnit-o când s-a produs incidentul?*

— *Exact.*

— Ați încercat să înțelegeți ce se întâmplă?

— Nu sunteți militar, așa că nu înțelegeți cum acționăm noi. Eu nu pun întrebări, eu execut ordine.

— La care ordine vă referiți?

— Avem datoria să apărăm civilii.

— Deci nu a existat un anumit ordin pe baza căruia ați acționat?

— Căutați nod în papură.

— Încercăm să stabilim cu exactitate care a fost situația, domnule maior. Ar fi bine să faceți și dumneavoastră la fel.

3. Tarver

Cu respirația întretăiată și o durere ascuțită în spate, cad pe salteaua de antrenament. Celălalt tip cade odată cu mine și eu îmi dau seama că am rămas cu mâna încleștată pe tricoul lui. Trag repede aer în piept, lăsându-mă cu toată greutatea pe o parte, și dintr-o mișcare mă ridic în genunchi și preiau controlul.

Nu-mi vine să cred că am fost atât de idiot astă-seară. Toată lumea din galaxie știe cine este Lilac Laroux, doar eu n-aveam habar cum arată, deși apare mereu în ziare și în emisiunile mondene. Cred că sunt singurul care n-o cunoaște.

În mod normal nu m-aș apropia de o fată atât de bogată și de nobilă nici dacă mi-ar pune cineva pistolul la tâmplă. Unde dracului mi-a fost capul? Nu vedeam decât gropițe în obraji, păr roșcat și…

Adversarul meu mă împinge de umăr și eu îi răsucesc brațul ca să nu mă apuce, îi pun genunchiul în piept și mă pregătesc să-l lovesc. Pumnul meu se îndreaptă spre obrazul lui, dar el mi-l prinde și mi-l răsucește, forțându-mă să mă arunc pe spate ca să mă eliberez. El avansează spre mine gâfâind.

— Doar de atât ești în stare, puștiule? Străduiește-te mai mult.

Mereu aud asta. *Doar de atât ești în stare? Străduiește-te mai mult.* Fii mai bogat. Fii mai deștept. Învață cum să folosești tacâmurile. Vorbește ca noi. Gândește ca noi.

La naiba cu toate astea.

Dinspre soldații îmbrăcați în uniformă, adunați în cerc în jurul nostru, izbucnește un cor de strigăte răgușite și de înjurături în diferite limbi. Singurul ofițer prezent este sergentul care supraveghează antrenamentul și el nu ne interzice să folosim cuvinte dure. De fapt, singurul ofițer în afară de mine. Fiindcă ceilalți nu știu asta. Doar cei de la nivelurile superioare îmi știu figura din ziare, reviste și emisiunile holovideo.

Cu toate astea, sunt convins că ei ar fi recunoscut-o pe Lilac

Laroux.

Nu pot să-mi iau gândul de la ea. I s-a părut amuzant să se distreze pe seama mea în fața prietenelor ei?

Aplic o lovitură atât de rapidă, încât amândoi suntem surprinși. Un trosnet, și tipul se rostogolește cu mâna la față și sângele curgându-i printre degete. Inspir adânc și, înainte să mai fac o mișcare, sergentul se apleacă și pune mâna între noi, cu palma spre mine: lupta s-a încheiat.

Mă sprijin în coate respirând precipitat, în timp ce sergentul îl ajută pe celălalt să se ridice și îl dă în grija unui coleg ca să-l conducă la infirmerie. Apoi se întoarce spre mine, cu brațele încrucișate peste pieptul musculos.

— Fiule, încă o ispravă ca asta și nu mai calci pe-aici, ai înțeles? Și am să vorbesc și cu superiorul tău.

Aici, toată lumea este îmbrăcată în tricouri și pantaloni kaki, iar eu pot să renunț la stele și galoane, pretinzând a fi un simplu soldat. Aici sunt doar un tânăr de optsprezece ani, nu un ofițer, nu un erou de război. Sergentului nici nu-i trece prin minte că aș putea fi comandant. Dar prefer ca lucrurile să rămână așa. Sunt zile când mi-aș dori să pot să-mi câștig gradele la antrenamente, nu pe câmpul de luptă, unde greșelile costă mai mult decât notele pe hârtie.

— Am înțeles, domnule sergent.

Încă respir precipitat și mă ridic încet în picioare. Aș vrea să mai rămân puțin.

Compartimentele destinate militarilor sunt mai puțin estetice – se vede scheletul metalic al navei –, dar sunt funcționale, iar eu mă simt aici ca la mine acasă. Aerul este umed din cauza transpirației, în ciuda filtrelor care funcționează la maximum. Băieții de-aici urmează să reprime o revoltă izbucnită într-o colonie. Dacă n-aș avea medaliile primite în luptă, și eu aș călători în cazarmă împreună cu ei, așteptând să văd ce minuni ale ingineriei planetare și ce rebeli furioși mă așteaptă. Mi-ar plăcea.

Sergentul mă măsoară îndelung din priviri, apoi se întoarce și dă un ordin ca la parada militară:

— Caporal Adams, un pas în față. Tu urmezi.

Tipa are cu câțiva ani mai mult ca mine, câțiva centimetri mai puțin, părul blond scurt și zbârlit. Îmi aruncă un zâmbet în timp ce-și scutură brațele ca să se încălzească, iar eu trag aer în piept și trec pe poziție. Am să continui antrenamentul până când voi fi atât de obosit, încât să pot să dorm.

Constat că tipa este rapidă, cu mișcări agile. Genul ăsta de fată îmi place mie, vioaie și directă, nu ca intrigantele de pe punțile superioare. Felul cum se mișcă îmi amintește de un vers dintr-o poezie de-a mamei mele: *Iute ca argintul viu și ca firele de nisip*.

Îmi zâmbește din nou și, preț de o clipă, am senzația că văd la ea surâsul lui Lilac Laroux și ochii ei albaștri.

Dar următorul lucru pe care îl văd este grilajul metalic al plafonului, în timp ce caporalul Adams stă cu piciorul gol pe gâtul meu. S-a terminat. Ridic mâinile cu grijă, cu gândul s-o apuc de gleznă, dar mă răzgândesc și întorc palmele în sus. M-a învins. Ar fi trebuit să mă concentrez mai mult.

Ea ridică piciorul și-mi întinde mâna, ajutându-mă să mă ridic.

Uite că Miss Laroux mă face de râs și la antrenamente. *Fata asta are de gând să-mi dea viața peste cap?*

Îmi încrucișez brațele sub ceafă, arcuindu-mi spatele până simt că mă dor toți mușchii, apoi mă întorc spre sergent. După ce o trimite pe Adams la salteaua de alături, acesta vine spre mine.

— Fiule, nu știu ce te frământă, dar poate vrei să exersezi la tir, îmi spune el.

Nu vreau la arme. Vreau aici, să mă bat cu cineva.

— Domnule sergent, vă rog…

Deodată, podeaua începe să vibreze sub mine și amândoi ne clătinăm pe picioare. O clipă am impresia că sunt atacat pe la spate, dar pe urmă îmi dau seama că nava se zdruncină.

Îndepărtez picioarele ca să-mi țin echilibrul și aștept să văd dacă se mai produce o nouă replică. În sala de antrenamente s-a făcut liniște. Toate capetele se întorc spre difuzoare, așteptând să se facă un anunț. De câteva săptămâni de când mă aflu aici, nava *Icarus* a fost perfect stabilă.

Dar nimeni nu face niciun anunț. Mă uit la sergent și el se uită la mine. Clatină încet din cap și ridică din umeri, neștiind ce să creadă. Ce se întâmplă cu anunțul?

Cu siguranță că la etajele superioare lumea a fost informată. Bogătanii au întotdeauna dreptul să știe ce se petrece. Salut grăbit și sar în bocanci.

După ce ies din sala de antrenament și ajung în rețeaua de pasarele, am impresia că am intrat într-o altă lume. Sus e numai lux, dar aici, jos, nu se irosește niciun centimetru.

Rețeaua de pasarele care se suprapun și se intersectează seamănă cu o pânză de păianjen, populată de tehno în combinezoane cu lumini ce pulsează în ritmul muzicii, emigranți care merg spre noile colonii, turiști care au ales cea mai ieftină rută spre alte planete, oameni care se duc să-și vadă familiile. În stânga mea aud pe cineva vorbind precipitat în spaniolă, și mai încolo, pe altcineva înjurând în irlandeză. Un grup de misionari, ocupați să ofere sprijin și mângâiere rebelilor neiluminați sosiți de pe noile planete, stau și privesc această forfotă de parcă n-au mai călătorit în spațiu până acum. În mijlocul acestui tumult nu se vede niciun joben și nicio rochie cu corset.

Pașii tropotesc pe punțile metalice, vocile răsună în diverse dialecte ale limbii Standard. Toată lumea se întreabă ce se întâmplă, dar nimeni nu știe.

Pe pereți și plafon, ecrane luminoase rulează reclame încontinuu – imagini strălucitoare, muzică și comentarii zgomotoase. În timp ce îmi croiesc drum prin mulțime spre cea mai apropiată scară, în fața mea apare o hologramă: o femeie într-un costum mulat de un roz strălucitor deschide larg brațele și mă invită într-un club de la pupa navei. Trec prin ea fără să mă opresc.

Simt un gol în stomac de parcă aș suferi de rău de spațiu. Observ și alte figuri palide în preajmă și-mi dau seama că nu doar eu sunt îngrijorat.

E imposibil să am rău de spațiu. Am călătorit prin univers cu nave atât de prost făcute, încât nici gândurile nu ți le puteai auzi din cauza zgomotului asurzitor al propulsoarelor, dar niciodată n-am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Probabil că am exagerat cu antrenamentul.

Simt pasarela cum vibrează sub mine din cauza sutelor de perechi de picioare care pășesc pe ea, dar mai e ceva: un tremur anormal. Brusc, imaginile de pe ecranele video din jurul nostru îngheață, iar muzica și comentariile sunt întrerupte de o voce feminină, calmă și profesionistă.

Atenție, vă rugăm! Anunț către toți pasagerii! În câteva minute vom opri și reporni propulsoarele hiperspațiale. Această procedură face parte din rutina de întreținere a navei Icarus. *Probabil că ați sesizat deja ușoare vibrații. Vă mulțumim pentru înțelegerea acordată pe parcursul acestei operațiuni de rutină.*

Vocea e calmă, dar eu n-aș folosi cuvântul *rutină* de două ori în același anunț decât dacă nu cumva aș avea ceva de ascuns. În doi ani de când călătoresc în spațiu, n-am văzut ca o navă să-și oprească și să-și repornească propulsoarele pe traseu decât o singură dată, acum șase luni, în apropiere de Avon. Atunci mă aflam la bordul unui hârb și am avut mare noroc că nu s-a dezmembrat la aterizare.

Dar *Icarus* este cea mai modernă și mai luxoasă navă care s-a lansat vreodată de pe un doc orbital, construită de singura corporație din galaxie suficient de puternică pentru a-și terraforma planetele. Sunt convins că Roderick Laroux a folosit cele mai avansate tehnologii la construirea ei.

O iau la fugă pe pasarelă, deși mă dor picioarele din cauza antrenamentului, și ajung la următoarea scară pe care urc ținându-mă de balustradă. Am făcut bine, fiindcă la mijlocul treptelor se produce un nou val de vibrații „ușoare”.

De data asta, nava se zgâlțâie violent, iar pasarela de sub mine este străbătută de o undă de șoc pe care o văd cum se propagă după cum

civilii de pe ea încep să țipe speriați și să se prindă cu mâinile de balustrade.

Mulțimea este înnebunită de panică. Mă strecor printre oameni, parcurgând cu greu ultimele trepte, apoi o rup la fugă spre următoarea scară. Când ajung sus, pun palma pe cititorul de amprente și ușile se deschid silențios.

Merg grăbit pe holurile cu covoare luxoase de pe puntea mea. Și a lui Lilac Laroux. Sunt mai aglomerate decât de obicei. Oamenii ies din cabine în speranța că pe hol vor afla mai multe despre ce se întâmplă. Într-o altă împrejurare, m-aș opri să admir aceste femei în luxoasele lor ținute de seară, dar acum îmi văd de drum.

Chiar când ajung la cabina mea, se aud trei semnale de alarmă care acoperă muzica ambientală. E aceeași voce feminină de mai devreme, dar de data asta mai stridentă din cauza panicii și mai încordată în încercarea de-a o ascunde.

Doamnelor și domnilor, atenție, vă rugăm. Se pare că avem unele probleme cu propulsoarele hiperspațiale și deplasarea dimensională a produs avarii substanțiale. Vom încerca să menținem nava în hiperspațiu, dar deocamdată vă rugăm să urmați benzile luminoase de pe coridoare și să vă îndreptați imediat spre capsulele de salvare atribuite.

Pe holuri începe agitația. E clar că majoritatea pasagerilor habar n-au unde se află și cum arată capsulele de salvare. Eu mă număr printre cei care au grijă să citească toate informațiile privind securitatea pasagerilor de cum pun piciorul pe o navă. Este de ajuns să treci o singură dată printr-o situație de evacuare de urgență – iar eu am avut mai multe experiențe de acest gen – și capeți automat acest obicei.

Eu, ca militar, călătoresc întotdeauna având asupra mea un rucsac cu lucruri de care ai nevoie în caz de evacuare, inclusiv echipament de supraviețuire. Evident, conținutul lui nu servește la nimic aici, în spațiul interstelar, singurul loc unde vei găsi o astfel de navă. *Icarus* a fost construită pe orbită, și dacă ar fi expusă la gravitația reală, s-ar prăbuși ca o balenă sub propria greutate. Totuși, nu mai stau pe gânduri și mă întorc să-l iau.

O iau la fugă spre cabina mea, luptându-mă să-mi fac loc prin mulțimea panicată care vine din sens invers.

Pun palma pe cititorul de amprente, intru în cabină și înhață rucsacul agățat pe spatele ușii. E un rucsac obișnuit, care se poate micșora și pe care îl am de pe vremea când eram cadet. Ezit o clipă, apoi îmi iau și jacheta.

Trebuie să trec pe lângă trei culoare la dreapta, apoi s-o iau la stânga și să merg înainte. Va dura ceva timp, dat fiind că mulțimea devine din ce în ce mai zgomotoasă și mai agitată. Reușesc să ajung la primul culoar, și când trec pe lângă intrarea spre puntea panoramică, arunc o privire spre interior.

Știu cum ar trebui să arate imaginea de-afară, dar văd că nu e așa. Dincolo de panouri, stelele apar când clar, când estompat. N-am mai văzut așa ceva. E ca și cum *Icarus* încearcă și nu reușește să se mențină în hiperspațiu. Nu știu ce se va întâmpla dacă va ieși prematur, dar sunt sigur că nu-i a bună.

O fracțiune de secundă, în colțul ferestrei de observație apare un corp metalic imens. Este atât de mare, încât, fără îndoială, are un câmp gravitațional suficient de puternic pentru a devia nava *Icarus* de pe traiectoria ei.

Trec mai departe, grăbindu-mă să ajung la capsula mea. Mulțimea a devenit atât de compactă, încât sunt nevoit să mă strecor pe lângă balustradă ca să pot avansa. Pe aceste pasarele, doar balustradele te împiedică să te prăbușești în hăul de sub ele, adică cel puțin douăsprezece etaje. Când să dau colțul, mă ciocnesc de cineva mai scund decât mine și întind brațele instinctiv ca s-o țin pe persoana respectivă să nu cadă.

— Pardon, domnule! Uită-te pe unde mergi! spune o voce agitată.

Oh, nu se poate.

Doi ochi albaștri mă privesc la început surprinși, apoi furioși, iar ea mă dă la o parte cu toată puterea și se apucă din nou cu mâinile de balustradă.

— Bună seara, domnișoară Laroux, spun eu printre dinții încleștați.

Vedea-te-aș cum cazi, spune tonul meu.

În ciuda țipetelor mulțimii, a îmbulzelii și a sirenelor asurzitoare, reușesc să savurez consternarea și disprețul pe care apariția mea neașteptată i le-a provocat domnișoarei Laroux și prietenelor ei. Pe neașteptate, dintr-un pasaj lateral se revarsă spre noi un nou val de oameni.

În busculadă mă dezechilibrez, dar mulțimea este atât de densă, încât o clipă rămân suspendat în aer, prins ca într-un curent de apă violent. Le zăresc pe prietenele domnișoarei Laroux care au fost împinse pe coridor.

Una dintre ele încearcă să-și facă loc prin puhoiul de oameni ca să ajungă din nou lângă mine, strigând-o pe domnișoara Laroux și lovind în stânga și-n dreapta. Îmi dau seama că fata are antrenament, nu e doar o figură drăgălașă. Să fie o gardă de corp? Dar nici ea nu reușește să înainteze. Celelalte abia se mai văd.

Una dintre ele strigă ceva, dar n-o aud, și în clipa aceea îmi dau seama că n-o văd pe domnișoara Laroux. Îmi croiesc drum până la balustradă, căutând din priviri părul acela roșcat și strălucitor.

Mulțimea este atât de panicată, încât cei nepregătiți sunt călcați în picioare. În spațiul îngust dintre perete și balustradă, oamenii se împing ca animalele, din ce în ce mai îngroziți. În înghesuială, unii sunt luați pe sus și izbiți de perete. N-o văd. Chiar când sunt pe

punctul de a renunța și de a mă lăsa purtat de curent, aud un țipăt ascuțit care acoperă vacarmul.

Mă îndrept într-acolo și zăresc pe cineva cu rochie verde, păr roșu și față albă care dispare peste balustradă: e domnișoara Laroux, împinsă de un individ disperat, de două ori cât ea.

Fără să mai stau pe gânduri, încalec balustrada și trec de cealaltă parte. Mă țin de bare astfel încât să pot să-mi iau elan spre etajul inferior și sar după ea.

— Deci știați care capsulă de salvare era a dumneavoastră?

— Da.

— Dar ea știa?

— Adică dacă știa care era a mea?

— Dacă știa care era a ei, domnule maior. Vă rog să fiți cooperant.

— Presupun că știa. Nu cunosc.

— Dar nici dumneavoastră și nici ea nu ați reușit să fiți acolo unde ar fi trebuit.

— Nu toți pasagerii s-au descurcat în cursul procedurii de evacuare.

4. Lilac

Mă dor umerii și în gură simt gust de sânge fiindcă mi-am mușcat limba, dar m-am oprit din cădere. M-am lovit de o altă balustradă și am rămas agățată de bara care îmi trece pe sub brațe. Nu mai pot să respir și nu mai am niciun pic de vlagă. Oamenii trec năvală fără măcar să se uite la mine. În fața ochilor văd numai pete în timp ce încerc să-mi forțez plămânii să respire, dar simt că nu mai pot să mă țin de bară.

Nu cred că am căzut mai mult de un etaj sau două, altfel sigur n-aș fi reușit să mă prind de balustradă fără să-mi disloc umerii. Sub mine se întinde un hău în care, dacă aș cădea, trupul meu s-ar face țăndări și niciun chirurg de pe lumea asta n-ar mai putea să-l refacă.

Scot un țipăt răgușit când în sfârșit plămânii mei se dilată și se contractă, dar nu mă aude nimeni. Oamenii care trec pe lângă mine sunt o masă confuză de culori și sunete, miros de transpirație și spaimă, lovindu-mă cu coatele peste față și mâini. Sunt atât de îngroziți, că nici nu se gândesc să o evite pe biata fată agățată de balustradă, cu atât mai puțin să o ajute.

— Swann! strig eu încercând să mă uit cu atenție la figurile din preajmă în speranța că voi recunoaște pe cineva, însă mulțimea se mișcă prea repede.

Atunci aud o voce care le strigă să se dea înapoi. Dar nu e vocea

lui Swann. E o voce de bărbat.

Niște brațe puternice mă apucă de mâini și mă trag în sus, pe pasarelă. Cineva mă poartă prin mulțime, îi simt corpul între mine și oamenii care țipă și fug disperați să se salveze. Aproape că nu mai ating pământul cu picioarele.

Omul mă trage într-un coridor lateral pustiu și mă pune în picioare. Nu-i văd decât ochii căprui, gravi și insistenți. Cu greu îl recunosc.

— Comandante! exclam eu.

— Ești bine? Rănită?

Mă dor umerii îngrozitor. Limba îmi sângerează. Nu pot să respir.

Mă lupt să respir și să-mi înving amețeala.

— Sunt bine.

Comandantul Merendsen mă sprijină de perete ca pe un sac cu rufe și se duce până la capătul coridorului, unde oamenii fug disperați. Sub ochii noștri, împins de cineva din spate, un bărbat îmbrăcat în smoching cade în gol și dispare într-o clipă, înainte ca Merendsen să ajungă la el.

Asta nu e o mulțime de oameni, e o adevărată nebunie. Fatală. Poate că Swann va reuși să aibă grijă de ea în haosul ăsta, dar…

— Anna! strig eu deodată și mă îndrept spre mulțime.

Trebuie să le găsesc.

Comandantul mă apucă de braț cu o mână de fier. Îi dau peste mână ca să mă eliberez, dar el mă trage înapoi și mă împinge cât-colo.

— Ești nebună? strigă el.

— Trebuie să le găsesc, spun eu ducând mâna la gură ca să mă șterg de sânge.

Acum îmi dau seama unde ne aflăm: într-unul din nenumăratele coridoare de întreținere ale vasului.

— Sunt acolo… Trebuie să mă asigur că…

Comandantul îmi blochează drumul, așezându-se între mine și torentul de oameni care aleargă spre capsulele de salvare. Deodată nava se înclină din nou, podeaua se zguduie și ne proiectează pe amândoi spre perete. Sirenele încep să urle iar noi suntem nevoiți să țipăm unul la altul pentru a ne face auziți.

— Nu poți să faci nimic pentru ele, spune el după ce își recapătă echilibrul. Se află cu două etaje mai sus. Poți să mergi?

Inspir puternic pe nas.

— Da.

— Atunci, să mergem. Rămâi între mine și balustradă. Am să încerc să-i împiedic să te strivească, dar ai grijă să te ții bine pe picioare.

Se întoarce spre mulțime umflându-și pieptul.

— Stai! strig eu apucându-l de braț. Nu pe-acolo!

El pufnește iritat, dar se oprește.

— Trebuie să ajungem la capsula de evacuare. Dacă trepidațiile continuă, nava se va rupe.

Încă respir cu greutate și abia după ce trag aer în piept pot să-i răspund.

— Cunosc această navă, spun eu gâfâind. Capsulele echipajului sunt în apropiere.

El mă privește câteva clipe, gândindu-se probabil ce decizie să ia, dar nimic nu transpare pe chipul lui.

— Atunci, hai să mergem.

★ ★ ★

Coridorul de serviciu este pustiu, doar benzile luminoase de pe pereți arată că este stare de urgență. Probabil că membrii echipajului sunt la datorie, ajutându-i pe pasageri să urce în capsulele repartizate, înainte să fugă și ei spre ale lor. Sau poate că panica este atât de mare, încât nici nu mai au cum să ajungă aici.

Comandantul mă urmează tăcut, deși îi simt încordarea fiindcă știe că s-ar putea ca eu să-l conduc spre moarte. Sunt convinsă că nu vrea să mă urmeze, dar el nu cunoaște nava așa cum o cunosc eu, care mi-am petrecut copilăria jucându-mă prin scheletul ei atunci când era în construcție.

Străbatem un labirint de coridoare, apoi mă îndrept spre o ușă pe care scrie *Accesul permis personalului autorizat* și încerc s-o deschid. Umerii încă mă dor, dar pot să-mi folosesc brațele. Probabil că nu sunt chiar atât de rănită. Ușa se deschide cu un scârțâit ușor și în fața noastră se vede o capsulă cu cinci locuri care își așteaptă pasagerii cu ușile deschise.

— Mulțumesc pentru că m-ai însoțit, comandante, spun eu sec, întorcându-mă spre el.

El vine chiar în spatele meu și se oprește brusc, cât pe ce să se ciocnească de mine. Îmi vine să plâng, să-i mulțumesc că m-a salvat, dar dacă izbucnesc în lacrimi, mă tem că nu voi mai putea să mă opresc. Fiindcă nu știe care vor fi consecințele pentru el dacă vom fi găsiți în aceeași capsulă. Tata nu va da crezare unei explicații nevinovate.

— Poftim?

— Mai este o capsulă ceva mai încolo. În cinci minute ajungi la ea.

El ridică mirat din sprâncene.

— Domnișoară Laroux, capsula asta are cinci locuri, iar eu am intenția să ocup unul dintre ele. S-ar putea să nu mai avem cinci minute. Se pare că nava va ieși din hiperspațiu.

O clipă simt că îngheț de spaimă. Știu foarte bine ce se întâmplă când spațiul interdimensional este perturbat. Inspir adânc și mă trag un pas înapoi ca să nu fiu nevoită să-mi ridic capul.

— Comandante, dacă navele de salvare ne vor găsi pe amândoi în aceeași capsulă…

— Îmi asum acest risc, răspunde el printre dinții încleștați, deși nu-și dorește nici el să fie în aceeași cabină cu mine.

Dar nava se înclină din nou atât de tare, încât mă proiectează în interiorul capsulei, direct spre unul dintre scaune. Comandantul se ține de cadrul ușii. De undeva, de departe, se aude un scrâșnet metalic îngrozitor.

— Foarte bine! zic eu și mă ridic, ținându-mă de centura de siguranță.

Nu e o capsulă de lux, clasa întâi, ci doar una funcțională, destinată echipajului. Podeaua este un simplu grătar metalic și tocurile pantofilor mei Pierre Delacour se înfig în găurile grătarului.

Pantofii în valoare de două mii de galactici sunt distruși într-o clipă: mătasea de pe tocuri s-a rupt. Cu privirea ațintită spre podea, încerc să-mi recapăt suflarea. Ce contează niște pantofi? Totuși, nu mă pot împiedica să mă uit pierdută la pantofii distruși. Ca și cum mintea mea a rămas cramponată de acest mic detaliu.

Comandantul pune palma pe cititorul de amprente al ușii și aceasta se închide cu un șuierat în spatele lui. Apoi apasă pe butonul de ejecție automată, declanșând numărătoarea inversă care ne dă timp să ne pregătim. Trei alarme luminoase se aprind deasupra noastră, orbindu-mă. Se îndreaptă spre scaunul din fața mea, tropăind cu bocancii pe podeaua metalică, se așază și își fixează centurile. Îmi trag tocurile din grilajul de metal și mă întorc să mă instalez pe scaun.

Respir normal pentru prima dată de când s-au declanșat alarmele. Sunt în siguranță. Deocamdată. Încerc să nu mă gândesc la faptul că, ținând cont de panica de-afară, nu toți pasagerii s-au putut îmbarca în capsulele de salvare.

Ejecția automată ne va propulsa departe de nava *Icarus* și într-o oră sau două ne va recupera o navă de salvare. Va trebui să petrec următoarele două ore în compania comandantului Merendsen.

El are o figură impasibilă, impenetrabilă. Oare de ce s-a mai obosit să mă salveze dacă mă urăște atât de mult? Aș vrea să mă pot scuza pentru ce i-am spus pe puntea de promenadă. Să-i explic că ceea ce spun și ceea ce gândesc nu este întotdeauna același lucru, fiindcă în lumea mea este imposibil. Îmi simt gâtul încordat și gura uscată. N-ar fi trebuit să-i atrag atenția în seara aceea, în salon.

— Cu cât vrei să te plătim ca să nu povestești nimănui această întâmplare când vom ajunge în siguranță? îl întreb eu, luptându-mă să mă eliberez puțin din hamul în care sunt prinsă.

Într-o capsulă pentru pasageri există centuri elegante și confortabile, nu un ham cu prindere în cinci puncte, care îmi freacă umerii goi.

Comandantul pufnește pe nas, întorcând capul spre micul hublou prin care stelele se văd în ritmul în care se mișcă nava.

— Ce te face să crezi că aș vrea să povestesc cuiva?

Pentru binele amândurora, mă hotărăsc să-l privesc pe comandant în liniște până la sosirea ajutoarelor. Dacă nu vorbim, nu va avea ce să povestească.

Numărătoarea inversă continuă și eu sunt atât de furioasă pe el, încât simt că-mi clocotește sângele. Patruzeci de secunde. Patruzeci. Treizeci și cinci. Urmăresc cifrele de pe ecran și încerc să mă calmez. O Laroux nu-și arată niciodată slăbiciunile.

Deodată, capsula se smucește violent, iar noi suntem efectiv lipiți de scaune. O undă de energie albă și puternică îi străbate structura metalică. Cu un zgomot ca de tunet, totul în jur se cufundă în beznă. Lămpile, numărătoarea inversă și chiar și iluminatul de urgență s-au stins. Nu se mai văd decât stelele care strălucesc în întuneric dincolo de hublou.

Icarus a ieșit din hiperspațiu.

Câteva clipe nu se aude niciun zgomot, nici măcar zumzetul motoarelor și al sistemului de urgență. Pentru prima dată de când ne-am urcat la bord, suntem înconjurați de o liniște copleșitoare.

Comandantul înjură și îl aud cum își desface grăbit centurile. Înțeleg de ce se grăbește. Fără energie, vom rămâne fără oxigen înainte să-și dea cineva seama că s-a întâmplat ceva cu *Icarus*. Dar nu aceasta este problema noastră cea mai presantă.

— Așteaptă, îngaim eu cu o voce răgușită. S-ar putea să mai vină o undă de șoc.

— O undă de șoc?

Îi percep confuzia din glas.

— Comandante, pentru călătoriile interdimensionale sunt necesare cantități imense de energie. Dacă mai vine o undă de șoc și te prinde cu picioarele pe podeaua metalică, te-ar putea ucide.

Asta îl face să ezite.

— De unde știi…

— Nu contează.

Închid ochii încercând să mă concentrez să respir.

Atunci se aprind luminile de urgență. Nu e cine știe ce, dar măcar vezi în preajmă. Asta înseamnă că s-a activat sistemul de supraviețuire.

Comandantul are o figură tensionată. Mă privește fix în ochi și o clipă niciunul dintre noi nu zice nimic.

Apoi, un urlet metalic răsună în toată nava și capsula trepidează, ceea ce arată că nu s-a desprins încă de *Icarus*. Ne uităm amândoi spre ecranul cu numărătoarea inversă. Încă nu s-a reaprins. Suntem blocați. Mă uit la comandant, apoi la grilajul metalic al podelei. Dacă se va

produce o undă de șoc cât timp stau pe el, voi muri, dar și dacă se va produce cât timp rămânem atașați de *Icarus,* capsula va fi distrusă.

Fă-o! Nu te mai gândi!

Îmi desfac centurile și sar pe podea. Comandantul protestează, dar nu-l iau în seamă și mă îndrept spre panoul de comandă de lângă ușă. Nu știu ce se petrece pe *Icarus*, știu doar că nu trebuie să rămânem legați de navă dacă se mai produce o undă de șoc cum a fost cea de dinainte. E de ajuns să lansez secvența de separare și de aprindere cu ajutorul sistemului de urgență, să mă așez la locul meu, și vom fi în siguranță până la sosirea navelor de salvare.

Poți s-o faci. Adu-ți aminte de Simon, de uneltele lui și de tot ce te-a învățat el… Trag aer în piept și deschid panoul.

Și mai ziceam că nu vreau să-i dau comandantului o poveste bună pentru tabloide. O fotografie cu mine stând cu mâinile băgate până la coate în circuite ar ține prima pagină a ziarelor timp de o lună de zile. Nimeni din clasa mea socială, bărbat, femeie sau copil, n-ar recunoaște că s-a înjosit să facă așa ceva.

Scot din panou un fascicul de fire multicolore și mă uit la el cu atenție. Fără îndoială că sunt codificate cumva, dar necunoscând acest sistem, trebuie să le găsesc manual și să le identific pe cele două de care am nevoie.

— Pot să te-ajut?

Întrebarea, pusă pe un ton agitat, dar politicos, mă face să tresar.

— Doar dacă ești electrician, dar mă îndoiesc, dat fiind că cei de la frontieră n-au nici măcar becuri.

Îl aud pufnind în spatele meu. Ce face? Râde de mine?

Mă uit peste umăr, dar el își concentrează rapid privirea în plafon. N-am cu ce să tai firele, așa că mă folosesc de unghii. Un avantaj pe care Simon nu l-a avut niciodată. El nu putea să desfacă firele cu mâinile goale. Și nici n-ar fi îndrăznit să-și folosească dinții la circuitele electrice.

Comandantul rămâne tăcut în spatele meu, iar când mă uit a doua oară peste umăr, văd că stă în continuare cu ochii pironiți în plafon. Supărarea mea începe să dispară. Totuși, el mi-a salvat viața chiar dacă risca să nu mai aibă timp după aceea să ajungă la capsula de salvare.

Trebuie să evit să-i vorbesc. În felul acesta, niciunul dintre noi nu va avea ce povesti la întoarcere, iar el va rămâne cu impresia că sunt cea mai groaznică persoană din lume. Totuși, în mod ciudat, după ce reușesc să dezizolez o porțiune din firul verde și cel alb, simt nevoia unei conversații. Încerc să fiu conciliantă, dar în ciuda bunelor mele intenții, sunt și mai sarcastică.

— Acolo la voi, la frontieră, nu așa porniți amfibiile?

Conectez cele două fire și rachetele se aprind instantaneu,

catapultând capsula departe de navă. Nu mai am timp decât să văd peretele de vizavi apropiindu-se rapid de figura mea, apoi plonjăm în bezna universului.

— Și ce credeați că s-a întâmplat în acel moment?
— Habar n-aveam. În capsulă nu exista echipament de comunicare.
— Și n-ați încercat să înțelegeți?
— Ca militar, sunt instruit să acționez pe baza unor informații solide.
/
— Dar nu aveați niciuna.
— Nu.
— Ce plan aveați?
— Să rămân pe scaunul meu și să sper. Ce altceva puteam să fac?
— Să vedeți ce urma să se întâmple.
— Și să văd ce urma să se întâmple.

5. Tarver

Capsula se clatină puțin, apoi țâșnește departe de navă și se stabilizează. Nu se rotește, așa că risc și mă eliberez din ham. Forța gravitațională a scăzut deja la jumătate și știu că în curând va dispărea complet, așa că bag piciorul sub una din curelele fixate pe podea și îngenunchez lângă domnișoara Laroux. Întinsă pe jos, geme și deja protestează, înainte de a-și reveni complet. Într-un fel, nici nu mă miră.

Evit să mă uit în decolteul ei, deși e tentant… Parcă o și aud repezindu-mă, cum a făcut mai devreme. Așa că o ridic de subsuori și o așez pe un scaun. Ea se sprijină de mine și murmură ceva indescifrabil, în timp ce eu îi strecor brațele în centurile de siguranță, având grijă să le strâng bine.

Pentru tăria cu care rezist tentației de a le strânge și mai tare aș merita încă o medalie. Îi verific centura de la piept, apoi mă aplec să-i fixez gleznele în chinga căptușită. Sunt mai aproape de picioarele domnișoarei Laroux decât ar trebui. Dar cum naiba reușește să meargă cu pantofii ăștia?

Capsula se clatină din nou, iar eu mă întind și-mi arunc rucsacul într-unul din compartimentele de depozitare, după care mă așez la locul meu, vizavi de ea. Trag hamul și fixez centurile, apoi dau să-mi vâr picioarele în chingile speciale. În graba mea, împing picioarele prea tare – chinga stângă se rupe, cea dreaptă rezistă. Forța gravitațională dispare de tot, iar eu sunt nevoit să încordez piciorul rămas liber ca să nu se ridice.

O studiez. Ea stă cu capul plecat. *Unde ai învățat să faci chestia asta?* Copiii de bani gata pe care i-am întâlnit eu nici măcar nu știau la ce folosesc cablurile electrice, cu atât mai puțin să catapulteze o capsulă de salvare prin scurtcircuitarea sistemului de ejectare. Probabil că ascunde atât de bine această latură a personalității ei, încât nici cei mai neobosiți paparazzi n-ar reuși s-o găsească.

Ea geme din nou în timp ce rachetele de stabilizare se aprind, proiectându-ne înainte. Capsula vibrează și constelațiile vizibile prin hubloul din spatele domnișoarei Laroux devin niște puncte fixe. Văd silueta navei *Icarus* profilându-se printre stelele statice și îmi dau seama că se rostogolește.

— Ce ai făcut?

Frumoasa adormită s-a trezit și mă privește furioasă cu un singur ochi: celălalt e umflat și închis. În câteva ore va avea o vânătaie de toată frumusețea.

— Te-am așezat pe scaun și ți-am pus centurile de siguranță, domnișoară Laroux.

Indignarea din privirea ei se transformă în dezgust și simt că încep să mă enervez.

— Nu te îngrijora. Am avut grijă să-mi țin mâinile unde trebuie.

Până aici am reușit să fiu cât de cât amabil, dar de data asta ironia din tonul meu nu-i scapă. *Puteai să mă plătești și tot n-aș fi încercat altceva.*

Privirea i se înăsprește, dar singurul răspuns este o tăcere glacială. Peste umărul ei văd cum *Icarus* încă se rostogolește și îmi imaginez cum se văd stelele dansând prin ferestrele imense de pe puntea panoramică, cum cad cărțile din bibliotecă în salonul de la clasa întâi, cum se răstoarnă scaunele și mesele în timp ce podelele se înclină.

Icarus se rotește în jurul propriei axe, fără o cauză aparentă, iar în fragmentul de spațiu care se vede prin hu- blou nu se zărește nicio capsulă de salvare detașându-se de ea. Oare suntem prea departe ca să le observ? Zăresc un obiect înfiorător de mare – același ca mai devreme – care reflectă o lumină strălucitoare. De unde naiba vine lumina? În clipa următoare capsula se rotește și nu se mai vede decât o beznă înstelată.

Mă uit cu atenție la grilajul metalic din podea și la circuitele de deasupra capetelor noastre pe care constructorii nu s-au sinchisit să le acopere, la plăcile de metal nituite. Sunt convins că la clasa întâi capsulele pentru pasageri sunt confortabile și luxoase. Dar mie îmi convine mai mult cea în care mă aflu: e robustă și funcțională, chiar dacă inestetică. Ne zdruncinăm iar, deși senzorii și propulsoarele ar trebui să ne asigure o deplasare lină în spațiu. Dintr-un motiv necunoscut, capsula pare să ignore programarea.

Mă uit la domnișoara Laroux și o clipă privirile noastre se

întâlnesc. E obosită, furioasă și sigură, ca și mine, că ceva este în neregulă. Totuși, niciunul dintre noi nu zice nimic, nu-și dă cu părerea în legătură cu ce-ar putea fi.

Părul ei coafat într-un coc cu bucle a început să se desfacă și, în imponderabilitate, stă răsfirat în jurul capului de parcă s-ar afla sub apă. Chiar și așa, cu un ochi vânăt, este incredibil de frumoasă.

Apoi capsula se zdruncină violent, spulberând acest moment de liniște. Metalul începe să huruie din cauza vibrațiilor din ce în ce mai puternice și simt că mă zgâlțâi din tot corpul. Prin hublou se vede o lumină puternică, apoi scuturile se declanșează automat, activate probabil de un senzor exterior.

Lumina aceea. Acum știu ce anume a produs-o. Știu ce face capsula să se zgâlțâie, să se rotească și să ignore instrucțiunile de a aștepta în spațiu sosirea cavaleriei salvatoare.

E o planetă. Lumina aceea provine de la o stea și se reflectă în atmosfera unei planete a cărei forță gravitațională atrage capsula, interferând cu sistemele ei de ghidare. Aterizăm! Asta dacă reușim să ajungem la sol fără să ne dezintegrăm. Aterizăm *dacă* avem noroc.

Domnișoara Laroux spune ceva, dar eu nu aud nimic. Zgomotul vibrațiilor s-a transformat într-un huruit, apoi într-un muget puternic, iar temperatura aerului din interior crește. Trebuie să strig cât pot de tare ca să mă fac auzit.

— Ține limba lipită de cerul gurii.

Ea se uită încruntată la mine de parcă aș vorbi limba chineză.

— Relaxează-ți maxilarul, altfel îți spargi dinții sau îți muști limba. Ne prăbușim.

Acum a înțeles ce spun și e suficient de inspirată să confirme dând din cap, în loc să strige la mine. Închid ochii și încerc, *încerc* să mă relaxez.

În capsulă, gravitația scade, apoi crește din nou brusc, iar eu simt că centurile în care sunt imobilizat îmi taie pieptul, și aerul din plămâni e forțat să iasă într-un urlet răgușit pe care nu mi-l pot auzi.

Pătrundem în atmosferă, deci aerul de-afară trebuie să fie extrem de fierbinte. Acum am intrat în câmpul gravitațional al planetei și accelerația ne atrage spre pământul de sub noi. Timp de o clipă, domnișoara Laroux mă privește în ochi, dar amândoi suntem prea șocați, prea zdruncinați ca să mai putem comunica.

Tot atunci realizez că ea nu țipă îngrozită, așa cum m-aș fi așteptat. Apoi urmează impactul și mă lovesc atât de tare cu capul de tetieră, încât îmi clănțănesc toți dinții din gură. Îmi dau seama că mă țineam cu mâna de centura de peste piept, fiindcă aproape mi-am dislocat degetul mare.

Parașuta se deschide și plutim.

Brusc, în capsulă se face liniște și amândoi așteptăm încordați

contactul cu solul, întrebându-ne dacă parașuta va atenua impactul și nu ne vom zdrobi.

Urmează o bubuitură asurzitoare și ceva zgârie exteriorul capsulei, apoi ne răsturnăm cu capul în jos. Ușa compartimentului pentru bagaje se deschide și rucsacul meu zboară cât colo.

O nouă hurducătură și capsula ricoșează, începând să se rostogolească. Sunt ca prins într-un vârtej amețior, smucit în centuri înainte și înapoi până când în sfârșit ne oprim. Respir de câteva ori ca să-mi revin și abia atunci îmi dau seama că stăm pe loc. Nu știu dacă suntem cu capul în jos sau nu, dar observ că nu atârn în centuri, ceea ce înseamnă că suntem în poziție verticală normală. Mă simt de parcă ar fi trecut peste mine o turmă de rinoceri, dar încet-încet îmi revin și încerc să înțeleg ce s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred, dar am aterizat. Deocamdată habar n-am unde, dar important este că trăiesc.

Sau poate că am murit și am ajuns în iad, unde sunt nevoit să stau într-o capsulă cu domnișoara Lilac Laroux.

La început, niciunul dintre noi nu spune nimic. Îmi aud propria respirație profundă și greoaie. Ea respiră scurt și sacadat – mă întreb dacă nu cumva se abține să nu plângă. Capsula produce un bâzâit sonor pe măsură ce se răcește, apoi zgomotul se estompează.

Mă doare tot corpul, dar îmi flexez degetele de la mâini și de la picioare, mă întind cât îmi permit centurile, încercând să mă dezmorțesc. N-am nimic grav. Domnișoara Laroux trăiește și e conștientă. Îmi dau seama după cum respiră, deși stă cu capul plecat și o șuviță de păr îi cade pe fața. La un moment dat, ridică mâna, căutând să se elibereze din centuri.

— Așteaptă! îi spun eu, și ea rămâne nemișcată.

Îmi dau seama că am vorbit pe un ton autoritar și încerc să găsesc unul mai blând. N-are niciun rost să fiu dur cu ea. În primul rând, n-o să mă asculte dacă procedez așa.

— Domnișoară Laroux, să nu riscăm amândoi dacă începe să se rostogolească din nou. Deocamdată rămâi acolo.

Mă eliberez din centuri și-mi rotesc ușor umerii în timp ce mă ridic prudent în picioare.

Ea ridică privirea spre mine și o clipă simt că o compătimesc, uitând ce mi-a făcut. Are acea figură albă și inexpresivă pe care am văzut-o la recruți pe câmpul de luptă.

Cu doi ani în urmă, eu însumi eram un proaspăt recrut. Anul trecut am intrat în luptă pentru prima oară. Rămăsesem ca paralizat când sergentul m-a apucat de braț și m-a tras după un zid de cărămidă. În secunda următoare, o rază laser a găurit locul unde mai devreme fusese capul meu. Problema e că unii recruți care reacționează așa au ghinionul să fie pulverizați, însă alții scapă și devin buni soldați.

Două firicele de sânge se scurg pe gâtul ei din rănile făcute de

agățătoarele cerceilor care i-au intrat în carne. După cât e de palidă, îmi dau seama ce se va întâmpla înainte să-mi spună.

— Cred că-mi vine să vomit, șoptește ea cu glas înecat, strângându-și buzele.

Mă prind cu mâinile de curelele din plafon și îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Capsula nu se clintește, ceea ce înseamnă că este bine înțepenită pe sol.

— E-n regulă, spun eu pe același ton blând, apoi mă las într-un genunchi în fața ei și o ajut să-și desfacă centurile. Așteaptă puțin, repiră pe nas.

Ea scâncește și se eliberează din ham, căzând în genunchi pe grilajul metalic al podelei. Cred că îi va lăsa semne.

Ridic fundul unui scaun de alături și, așa cum bănuiam, găsesc sub el un compartiment de depozitare. Scot de acolo cutia cu scule și o pun deoparte. Ea înțelege intenția mea, se prinde cu mâinile de margini și se apleacă să vomite. Eu mă întorc cu spatele și îmi fac de lucru, deschizând toate trapele și compartimentele încastrate peste tot în jur. Găsesc un rezervor de apă, pachete cu rații de mâncare ambalate în folie argintie, o trusă de prim ajutor cu crucea roșie pe ea și o trusă de scule. Găsesc și o cârpă nu tocmai curată pe care i-o întind în momentul când se ridică. Ea o privește nehotărâtă – fără să comenteze, slavă Domnului! —, dar până la urmă o apucă cu două degete și folosește colțul cel mai puțin murdar ca să se șteargă la gură.

E naufragiată pe o planetă necunoscută, are un ochi vânăt și tocmai a vomitat în compartimentul de sub scaun, dar ea tot nu se poate abține să-și dea aere.

Tușește ca să-și curețe gâtul.

— În cât timp crezi că ne vor găsi navetele?

Se vede treaba că ea e convinsă că *Icarus* n-a pățit nimic, că în timp ce noi stăm de vorbă, nava este în reparații. Că dintr-o clipă în alta vor veni să ne caute și că ăsta nu este decât un scurt coșmar. Las la o parte iritarea mea și mă gândesc dacă să-i spun ce-am văzut sau nu. Că nava *Icarus* cădea ca un bolovan în atmosfera acestei planete, ducând o luptă pierdută cu gravitația.

Nu, dacă am să-i spun ce-am văzut, ea se va panica. Mai bine să mai aștept.

— Să luăm lucrurile pe rând, îi spun eu și caut ceva în care să-i torn niște apă să bea.

Un ton ferm și profesionist, vesel, dar nu foarte prietenos, face minuni și cu recruții, determinându-i să se concentreze asupra unor sarcini care să le distragă atenția.

— Să vedem ce putem afla despre locul unde suntem.

În timp ce vorbesc, scuturile termice se retrag de peste hublouri și am un sentiment de ușurare când privesc afară și văd copaci.

— Cred că avem noroc. Planeta pare să fie terraformată. Probabil că există niște senzori pentru verificarea calității aerului.

— Există, confirmă ea. Dar au fost scurtcircuitați. Și oricum n-avem nevoie de ei. Aerul este respirabil.

— Mă bucur că ești atât de sigură, domnișoară Laroux, îi răspund eu fără să mă pot abține. Dar prefer să am confirmarea dată de un instrument. Nu că n-aș avea încredere în cunoștințele tale.

Mă privește cu ochii mijiți și, dacă privirea ar putea ucide, atmosfera toxică ar fi cea mai mică dintre problemele mele.

— Dar deja respirăm aerul de aici, mi-o întoarce domnișoara Laroux și arată cu mâna spre podea.

Mă aplec să mă uit unde-mi arată ea și, timp de o clipă, îmi țin respirația. Nu se vede decât dacă te lași în jos: capsula a fost despicată lateral ca o cutie de conserve. Îmi amintesc că niciunul dintre noi nu a simțit că se sufocă și mă forțez să trag aer în piept.

— Ei, ia te uită! Probabil că s-a întâmplat la aterizare.

Îmi ascult propria voce. E calmă. Foarte bine.

— Deci planeta este într-un stadiu avansat de terraformare. Asta înseamnă că…

— Este colonizată, completează ea închizând ochii.

Nu o învinuiesc. Îmi stă pe limbă să-i spun că în curând va găsi o companie mai plăcută decât a mea, dar adevărul este că și eu mă simt ușurat. Companiile care dețin această planetă trebuie că au colonii pe toată suprafața ei. Ceea ce înseamnă că undeva pe această planetă, poate chiar în apropiere, oamenii se întreabă ce s-a întâmplat acolo sus. Probabil că își vor face apariția gata de luptă, crezând că suntem invadatori, însă nu cred că va fi greu să-i convingem că suntem supraviețuitorii unei catastrofe. Totuși, parcă aș prefera să nu fiu îmbrăcat în uniforma militară. Majoritatea coloniștilor de pe planetele îndepărtate nu sunt prea încântați când văd militari.

— Rămâi așezată, îi spun eu ridicându-mă în picioare ca să umplu butelca cu apă din rezervor. Eu am să dau o raită pe-afară să văd în ce stare este sistemul de comunicații.

Ea se uită la mine ridicând o sprânceană și, în ciuda părului răvășit, a sângelui de pe gât și a ochiului învinețit, gura i se arcuiește într-un mic zâmbet disprețuitor. Simt că mă umplu de furie în fața acestui zâmbet care îmi amintește de toate momentele când am fost privit cu condescendență.

— Comandante, spune ea pe un ton blând, ca și cum s-ar adresa unui copil, nu trebuie decât să așteptăm. Chiar dacă sistemul de comunicații s-a defectat, coloniștii au văzut prăbușirea. Și probabil că echipele de salvare ale tatălui meu sunt deja pe drum.

Aș vrea să fiu atât de sigur că cineva va veni să mă salveze, dar în trecut n-am putut niciodată să contez pe asta. În plus, eu nu sunt

unicul copil al lui Roderick Laroux.

O las pe scaunul ei, unde își aranjează rochia cu eleganță și își așază grațioasă mâinile în poală, iar eu mă îndrept spre ușa deformată pe care o împing din răsputeri cu umărul. Ușa se deschide cu un scârțâit care, dacă aș fi răutăcios, aș spune că seamănă cu vocea domnișoarei Laroux când e nemulțumită.

Afară este liniște. Aerul proaspăt este mai dens decât pe alte planete recent colonizate. De fapt, nu cred că am mai respirat vreodată un aer atât de curat, nici măcar la mine acasă. Renunț repede la acest gând. Amintirile despre casa mea și despre părinții mei îmi distrag atenția de la ce am de făcut. Sunt naufragiat împreună cu cea mai bogată fată din galaxie și trebuie să mă asigur că vom fi la vedere în momentul când tatăl ei va veni să ne caute.

Nu aud nicio pasăre și niciun zgomot care să arate existența animalelor sălbatice. Totuși, capsula noastră a tăiat un șanț lung prin pădurea din jur, culcând copacii la pământ. Poate că animalele s-au ascuns prin scorburi și vizuini, speriate de zgomotul infernal.

Copacii sunt înalți și drepți, cu trunchiul inferior lipsit de ramuri, cu frunze de un verde-închis care emană un parfum viu și curat. Am mai văzut astfel de copaci. Nu le cunosc denumirea științifică, dar noi le spunem copaci-catarg. Sunt primii copaci plantați de echipele de terraformare imediat ce materia organică a produs primul strat de sol. Cresc repede și trunchiul lor înalt și drept este bun ca material de construcții. Abia mai târziu se plantează arborii ornamentali sau pomii fructiferi. Întrucât se văd numai copaci-catarg și nimic altceva, deduc că ne aflăm pe o planetă mai nouă, în ciuda aerului dens.

Dar judecând după cât de mari au crescut, e clar că ecosistemul s-a dezvoltat de ceva timp. De fapt, sunt uriași, sunt cei mai mari copaci-catarg pe care i-am văzut în viața mea. Au aproape dublu în înălțime, iar vârfurile lor fusiforme se arcuiesc sub greutatea crengilor. Oare cum au ajuns să crească atât de mari? În acest stadiu, echipele de terraformare ar fi trebuit să introducă deja o mulțime de alte specii care să-i înlocuiască treptat în ecosistem…

Dintr-o privire îmi dau seama că nu mai avem nicio șansă să luăm legătura cu salvatorii: dispozitivul de comunicare s-a rupt la aterizare și dacă nu s-a făcut scrum în timpul undei de șoc sau la intrarea în atmosferă, probabil că zace pe-aici pe undeva făcut bucăți. Așa că s-ar putea ca moștenitoarea cea țâfnoasă să aibă dreptate când zice că taică-său trebuie să apară din clipă în clipă, dar și mai probabil este ca el să nu ne găsească printre miile de resturi risipite pe suprafața planetei. Trebuie să găsim un loc mai vizibil, unde au căzut fragmente mai mari din nava prăbușită, fiindcă acolo va ateriza echipa de salvare.

Mă uit la copacii din jurul meu care au rămas în picioare. Spre vârf

sunt foarte subțiri, așa că n-am nicio șansă să mă urc în vreunul ca să văd la distanță. Ea ar putea, fiindcă e mai ușoară, dar numai că mă gândesc la asta și mă umflă râsul. *Haide, domnișoară Laroux. Rochia de seară se asortează perfect cu copacii. Look-ul de zeiță a naturii este în trend pe Corint, crede-mă.* Mă întreb dacă ea a văzut vreodată cum arată frunzele în realitate.

Stând în mijlocul acestui dezastru și zâmbind ca un idiot, în ciuda faptului că mă doare tot corpul după zgâl- țâiala din timpul prăbușirii, îmi dau seama că îmi place aici. După atâtea săptămâni petrecute la bordul navei, cu pieptul acoperit de medalii, și zile întregi în compania unor oameni care nu vor să știe lucruri concrete despre război, aici mă simt ca la mine acasă.

Văd un deal ceva mai încolo, în direcția pe care o numesc arbitrar vestul, fiindcă într-acolo începe să apună soarele. E o zonă mai înaltă, de unde poate vom avea noroc să scrutăm împrejurimile, dar e mult de mers până acolo. În timp ce mă întorc în epava capsulei, simt că mi-am regăsit buna dispoziție și că o compătimesc pe fata dinăutru. Poate că eu am revenit în lumea mea, dar ea a părăsit-o pe a ei. Știu bine ce înseamnă asta.

— Am pierdut dispozitivul de comunicare, îi spun eu.

Mă așteptam să înceapă să plângă, dar ea se mulțumește să dea din cap ca și cum ar fi știut.

— Oricum, nu ne-ar fi folosit la nimic. Unda de șoc a scurtcircuitat toată rețeaua.

Aș vrea s-o întreb cum de știe ea lucrurile astea, unde a învățat să facă ce a făcut, dar de pe buze îmi scapă o altă întrebare.

— Ce este o undă de șoc?

Ea ezită, fixând cu privirea arborii care se văd prin hublou.

— *Icarus* a ieșit din hiperspațiu în mod neașteptat. Ceva s-a întâmplat, dar nu știu ce. N-ai învățat nimic la școală despre salturile hiperspațiale?

Vorbește pe un ton disprețuitor și nu-mi lasă timp să răspund. Nu contează, fiindcă tot ce știu despre hiperspa- țiu este că îți permite să ajungi dintr-un loc în altul fără să călătorești două sute de ani.

— Navele trec dintr-o dimensiune în alta comprimând spațiul… Asta implică folosirea unor cantități imense de energie.

Îmi aruncă o privire ca și cum ar vrea să se asigure că înțeleg ce spune.

— În mod normal, navele ies din hiperspațiu treptat, parcurgând mai multe etape, pentru a evita o recție energetică violentă. Nu știu din ce motiv, *Icarus* a ieșit din hiperspațiu mai devreme decât trebuia.

N-ar trebui să mă mire faptul că fiica lui Roderick Laroux, creatorul celei mai mari și mai moderne flote din galaxie, știe toate lucrurile astea. Dar nu înțeleg cum de o persoană ca ea, infatuată și

capabilă de insulte nimicitoare, are atâta interes pentru fizică.

Eu habar n-aveam că o călătorie prin hiperspațiu este atât de periculoasă. Dar nici n-am auzit să se fi întâmplat așa ceva până acum.

Reflectez câteva clipe la cele spuse de ea.

— Deci dacă am ieșit din hiperspațiu mai devreme decât trebuia, înseamnă că putem fi oriunde în galaxie, nu?

Fără mijloace de comunicare. Fără niciun indiciu despre locul unde ne aflăm. Din ce în ce mai bine.

— *Icarus* a declanșat sistemul energetic de urgență, spune pe un ton calm domnișoara Laroux. Probabil că au și lansat semnalele de alarmă.

Presupunând că a mai rămas cineva în viață în sala de comunicații. Dar nu zic nimic. O las să creadă că în curând vom fi salvați.

— Am văzut un deal înspre vest. Vreau să ajung acolo până se întunecă, să văd încotro trebuie să ne îndreptăm. Pot să-ți las câteva rații de supraviețuire, în caz că ți se face foame cât aștepți.

— N-am nevoie, comandante, spune ea ridicându-se în picioare și făcând o grimasă când un toc îi scapă în grătarul din podea. Vin cu dumneata. Dacă îți imaginezi că îți dau șansa să mă abandonezi aici, te înșeli amarnic.

Brusc, îmi dispare compasiunea pentru fata asta.

S-o abandonez? Măcar de mi-ar permite conștiința sau datoria. Galaxia ar deveni un loc mai bun fără ea. În fond, nimeni n-ar ști că am fost în aceeași capsulă.

Mă rog, în afară de mine. Și ar fi de ajuns.

— Cred că pantofii tăi nu sunt…

— Pantofii mei nu sunt treaba dumitale, comandante.

Se îndreaptă spre ieșire, reușind în mod miraculos să nu-i mai scape tocurile prin grătarul de jos, și coboară scările. Cu capul sus și umerii drepți, pășește ridicol de grațioasă – parcă ar coborî treptele spre sala de bal. O las să-și contemple noul regat și mă duc să caut ceva în rucsacul meu. Este un echipament de urgență pentru militari și în doi ani de zile de când îl car după mine n-am fost niciodată mai bucuros că îl am.

Țin în el lucruri obișnuite – un card de memorie criptat cu toate informațiile care mă privesc, o lanternă, o butelcă militară cu sistem de purificare a apei, chibrituri, lame de ras – și câteva obiecte personale: o fotografie cu casa mea și un carnețel. La bordul lui *Icarus* țineam în el și Gleidelul meu, deoarece era nepoliticos să port asupra mea o armă.

Scot arma și verific repede dacă bateria kinetică e încărcată complet. Măcar nu trebuie să-mi fac griji că se va descărca înainte să plecăm de-aici. O pun la loc în tocul ei și mi-o fixez la centură, apoi iau câteva rații de supraviețuire din compartimentul de stocare de

deasupra capului. Recuperez gamela de pe podea, unde a lăsat-o domnișoara Laroux, ies din capsulă și închid ușa în urma mea. Nu vreau să dau ocazia vietăților sălbatice să se răzbune pe noi pentru că le-am invadat habitatul și să ne consume rațiile de alimente.

★ ★ ★

Mica noastră excursie se dovedește a fi unul dintre cele mai dificile marșuri pe care le-am făcut vreodată.

Înaintarea nu e dificilă, deși tufărișul e des și trebuie să trec peste copacii căzuți, a căror scoarță aspră îmi agață hainele și îmi zgârie pielea. Simt cum îmi curge transpirația pe spinare, deși aerul rece îmi arde plămânii. Plantele nu-mi sunt foarte cunoscute, dar nici complet necunoscute, doar puțin mai diferite de cum le știu eu. Sunt tot felul de gropi și denivelări în care pot să-mi scrântesc piciorul și mărăcini care mă înțeapă și-mi agață tricoul.

Dar problema mea nu are legătură cu nimic din toate astea.

Problema este domnișoara Laroux, care încearcă să țină pasul cu mine încălțată în pantofi cu toc. Mai bine rămânea la capsulă. Fără ea m-aș putea mișca mult mai repede. Dar de fiecare dată când o întreb dacă vrea să se întoarcă, se uită la mine cu o figură inexpresivă și tace cu încăpățânare.

Îi întind mâna ca să o ajut să treacă peste obstacole, deși nu sunt sigur că, dacă ar cădea într-o groapă, m-aș obosi s-o pescuiesc de-acolo. La început refuză, uitându-se la mâna mea de parcă s-ar teme să nu contracteze vreo boală contagioasă, ca și cum pentru ea acest marș nu este decât o plimbare prin parc. Totuși, după ce era să cadă de câteva ori, îndrăznește să-și pună degetele în palma mea din când în când, făcând tot posibilul să evite ajutorul meu. E încă foarte palidă, dar strânge din dinți, iar eu am grijă să stau aproape de ea în caz că leșină.

Până la urmă, mi se face milă de ea.

— Vrei să te odihnești puțin? o întreb eu uitându-mă pe furiș să văd cât mai e până apune soarele.

N-aș vrea să ne prindă noaptea prin pădure. Mi-e și-așa destul de greu s-o trag după mine pe fata asta răsfățată. Tot ce ne-ar lipsi e să-și rupă vreun picior.

Ea se gândește puțin, apoi clatină din cap, încercând să-și aranjeze părul cu mâna.

— Dar unde să mă așez?

Să te așezi? Oh, ce mă bucur că ai întrebat! Am în buzunar un șezlong confortabil pe care l-am adus special pentru Alteța Voastră.

Mă abțin s-o spun cu voce tare și strâng din buze. Domnișoara Laroux sesizează că am vrut să-i dau o replică și chipul i se umbrește. Observ că rănile făcute de agățătoarele cerceilor încă îi sângerează, că nasul a început să i se umfle de la lovitura primită când umbla la

circuite și că are buzele uscate și crăpate. Mare minune că a rezistat atât. Nu m-aș fi așteptat de la una ca ea.

Îmi scot jacheta și o întind pe un buștean. Ea se așază grațioasă, ținând de poalele rochiei, și acceptă butelca pe care i-o întind, luând cu delicatețe o sorbitură din ea. Mi-o înapoiază și întoarce privirea în altă parte, iar eu duc butelca la gură și beau o înghițitură zdravănă. Mă îndrept spre marginea luminișului, oprindu-mă din când în când să trag cu urechea.

Foșnetul micilor vietăți ascunse în tufișuri se aude din nou, iar eu sper ca ea să nu audă și mai ales să nu vadă ce anume produce aceste zgomote. Prezența unei faune locale îmi oferă încă un indiciu: planeta este în ultimele etape de terraformare. Aici ar trebui să existe colonii, cerul să fie traversat de navete și avioane. Atunci de ce singurele zgomote sunt foșnetul ierbii, adierea vântului prin copaci și gâfâielile domnișoarei Laroux care încearcă să-și tragă suflarea cât mai discret?

Tocmai mă pregăteam să-i sugerez să se întoarcă pe unde am venit, când, spre surprinderea mea, ea se ridică țanțoșă în picioare fără ca eu să i-o fi cerut și mă lasă să-mi recuperez jacheta. Credeam că va face cale întoarsă spre capsulă fără să scoată o vorbă, dar ea îmi face semn s-o iau înainte, în direcția în care mergeam. Strânge din dinți cu hotărâre, și când se sprijină de mâna mea ca să pășească cu pantofii aceia ridicoli peste un buștean, trebuie să recunosc că e mai tare decât pare.

Măcar atât. Gândul că trebuie s-o protejez mă epuizează, mă apasă pe umeri și-mi dă crampe în stomac. O fi ea enervantă, dar e totuși departe de casă. Dacă va scăpa de aici, asta va fi datorită mie. Câteodată am impresia că îmi petrec viața protejându-i pe alții.

Când ajungem la poalele dealului, ea abia își mai trage sufletul, deși încearcă din răsputeri să-mi demonstreze că rezistă. Dar nu putem să ne oprim din nou ca să ne odihnim dacă vrem să ne și întoarcem înainte de lăsarea întunericului. Pornim amândoi să urcăm panta, și când o iau de mână ca s-o ajut, ea nu mai protestează, fiindcă e prea obosită.

Când ajungem sus, descoperim că versantul celălalt e o râpă abruptă și stâncoasă. Însă creasta dealului ne oferă acel punct de observație de care aveam nevoie. Stăm amândoi și ne uităm la priveliștea care ni se deschide în fața ochilor…

Îmi pare rău că n-am venit singur.

Ea își înăbușă un țipăt și rămâne cu gura deschisă, uitându-se îngrozită ca și mine. Niciunuia dintre noi nu-i vine să-și creadă ochilor. Probabil că nimeni n-a mai văzut așa ceva până acum.

— Lilac. Lilac, nu te uita.

Încet și cu blândețe, așa cum se procedează cu un recrut care rămâne șocat pe câmpul de luptă, încerc să o conving să plece de-

acolo.

— Uită-te la mine, nu la ce se întâmplă. Haide, vino!

Dar ea nu-și poate lua privirea de-acolo, și ne uităm amândoi înmărmuriți.

La orizont, resturi de navă cad din cer ca o ploaie de meteoriți, lăsând în văzduh dâre incandescente. *Icarus* se prăbușește. Seamănă cu un animal uriaș care geme și se leagănă greoi, luptându-se în zadar să învingă gravitația. Câteva clipe pare că a rămas suspendată în aer, eclipsând una dintre lunile planetei, palidă în lumina după-amiezii. Dar prăbușirea este inevitabilă.

O cuprind cu brațul de după umeri pe fata de lângă mine și asistăm amândoi la moartea navei care se descompune în cădere.

Se prăbușește îndreptându-se oblic spre un lanț muntos, dincolo de câmpie. Fragmente gigantice zboară prin aer, și fiindcă forța de frecare este imensă, nava se rupe în două. În cădere, mici cioburi incandescente țâșnesc din ea, traversând cerul ca niște stele căzătoare. Îmi dau seama cu groază că sunt capsule de evacuare. Capsule care nu s-au putut ejecta înainte ca nava să se prăbușească și în care n-a existat o domnișoară Laroux care să le elibereze din docuri.

Icarus lovește muntele ca o piatră care ricoșează pe suprafața apei, apoi dispare dincolo de el. Pentru totdeauna.

Brusc, în jurul nostru se face liniște. De dincolo de crestele munților se ridică nori de vapori și de fum negru…

Amândoi rămânem muți, martori ai unei scene incredibile.

— Ați mai fost în situații de supraviețuire.

— Da, așa este.

— Dar niciodată într-una asemănătoare.

— Niciodată cu o domnișoară îmbrăcată în rochie de bal, dacă la asta vă referiți.

— Mă refer la faptul că în acel moment nu știați unde vă aflați.

— Nu aceasta era principala mea preocupare.

— Dar care era, domnule maior?

— Să văd în ce loc ar putea ateriza echipa de salvare și să ajung acolo.

— Asta era tot?

— Ce altceva să mai fie?

— Asta vrem să aflăm și noi.

6. Lilac

Mă apucă de încheietura mâinii și mă obligă să plec de-acolo. Îi

simt degetele aspre și fierbinți. Mă strânge prea tare. Cred că țin ochii închiși, dar continui să văd căderea lui *Icarus:* un râu de foc din cer, nori imenși de fum și de aburi. Imaginea mi s-a imprimat pe retină și nu văd nimic altceva. M-a obligat să cobor de pe stâncă, dar eu n-am observat decât abia după ce am ajuns la poalele dealului.

Mă țin după el mergând poticnit, fiindcă tocurile pantofilor mi se răsucesc în fel și chip pe terenul denivelat sau mi se afundă în pământ. De ce femeile nu au o ținută pentru astfel de ocazii? Să poarte din când în când niște bocanci la o rochie de seară, chiar că ar fi interesant.

Încep să râd, iar el se oprește numai cât să-mi arunce o privire peste umăr, după care îmi slobozește încheietura mâinii și mă apucă de braț.

— Mai avem foarte puțin, domnișoară Laroux. Te descurci foarte bine.

Nu mă descurc bine deloc. Mă simt ca o păpușă din cârpe, fără coloană vertebrală, dar cu pantofi asortați.

Habar n-am unde ne aflăm sau cât de mult ne-am îndepărtat de capsulă, iar când o creangă mă lovește peste față, sunt nevoită să închid din nou ochii. Revăd nava: o imagine remanentă neclară. Razele soarelui pătrund aproape orizontal printre copaci, și dincolo de pleoapele mele, umbrele alternează cu lumini roșii. Oare cât timp am stat pe creasta dealului?

Nava tatălui meu este în ruine. Am văzut-o prăbușindu-se. Câte suflete s-au prăbușit odată cu ea? Câți n-au reușit să se lanseze cu capsulele?

Simt că mă lasă picioarele. El încearcă să mă susțină, dar mă trage prea tare de braț și o parte detașată din mintea mea îmi spune că mai târziu o să mă doară umărul. Mă smucește iar și de data asta îmi scapă un geamăt. După o secundă pare să accepte că nu poate să mă târască prin pădure dacă nu mă străduiesc puțin.

Îmi dă drumul la braț și eu mă prăbușesc la pământ. Abia am timp să întind mâinile înainte să cad cu fața în mâzga amestecată cu frunze pe jumătate putrede ce acoperă solul pădurii. Miroase a cafea, a piele și a gunoi; nu seamănă deloc cu pământul suplu și omogen din hologrădinile de pe Corint. Nu mai am putere să-mi păstrez puțină demnitate. Nu mai am putere să-l fac să creadă că nu voi ceda.

Comandantul mă lasă un moment să-mi trag sufletul. Respir atât de puternic, încât răsuflarea mea spulberă bucăți de frunze murdare. Când el se apleacă lângă mine, tresar.

— Lilac…

Blândețea din vocea lui mă frapează mai mult decât un ordin răstit. Ridic capul și dau cu privirea de ochii lui castanii foarte aproape de mine. Parcă văd prăbușirea navei *Icarus* întipărită pe

figura lui, la fel cum știu că este și pe a mea.

— Haide! În curând se înnoptează și trebuie să ajungem la capsulă înainte să se lase întunericul. Hai că poți! Nu mai este mult.

Regret că nu se mai comportă ca un ticălos. Mă simt dezarmată în fața compasiunii lui.

— Nu mai pot. Nu mai pot, comandante. Nu mai vreau. Eu n-ar trebui să fiu aici!

El ridică din sprâncene și asprimea de pe chipul lui parcă se topește. Se uită la mine cu o expresie neobișnuit de duioasă care simt că mă scoate din starea mea de durere și neputință. Apoi totul se năruie.

— Încearcă să rămâi în picioare. Crezi că ești în stare de atâta lucru, Alteță?

E mult mai bine așa.

— Îți bați joc de mine? îl reped eu.

— Doar un imbecil și-ar bate joc de tine, domnișoară Laroux.

Blândețea de pe chipul lui a dispărut și el se ridică sprinten în picioare.

Se îndepărtează câțiva pași și scrutează pădurea din jurul nostru ca și cum ar recunoaște-o. Este obișnuit cu astfel de situații. Știe să citească locul acesta, așa cum eu știu să citesc mulțimea dintr-o sală de petrecere în funcție de acel neîncetat du-te-vino al cuplurilor și de conversațiile dintre invitați, toată societatea care gravitează lent în jurul meu asemenea stelelor de pe cer în mișcarea lor de revoluție. E o imagine cunoscută, familiară.

Pentru mine, pădurea asta nu este decât o pâclă în nuanțe de verde, auriu și gri, unde toți copacii seamănă între ei și nu-mi spun nimic. M-am mai plimbat în natură, dar atunci n-a fost nevoie decât de o apăsare pe butonul proiectorului pentru a înlocui imaginea holografică a unei grădini perfect întreținute cu cea a unei păduri însorite, unde se auzeau triluri de păsărele. Acolo mirosea frumos și copacii erau plini de flori. Solul bogat și neted nu-mi murdărea hainele și putem să mă întind pe jos ca să dorm.

Când eram mică, tata obișnuia să mă scoată la picnic în pădurea aceea. Sub cupola înaltă formată de coroanele copacilor, îmi imaginam că suntem într-un castel unde eu eram gazda și îl serveam cu o ceașcă de ceai invizibilă, împărtășindu-i tot felul de secrete insignifiante din viața mea de copil. El intra întotdeauna în jocul meu și, spre asfințit, mă prefăceam că adorm pe genunchii lui, ca să mă ducă în brațe până la noi acasă.

Pădurea aceasta este deasă, străină și plină de umbre, iar pe jos sunt numai pietre. Când dau să mă sprijin de un copac, scoarța lui îmi zgârie palmele. Asta nu e realitate… E un coșmar!

Comandantul dă din cap ca și cum s-ar fi lămurit ce are de făcut în

continuare după ce a citit într-un manual de instrucțiuni pe care eu nu-l văd. Simt o invidie atât de crâncenă, încât încep să tremur.

— Nu știu cât mai ține acumulatorul capsulei, așa că va trebui să consumăm cât mai puțină energie, îmi spune el. Am să improvizez un pat în care să dormi și vom sta cu lumina stinsă, iar mâine vom vedea dacă putem să trimitem un semnal către navele de salvare.

Vorbește fără să-mi acorde niciun pic de atenție, parcă ar vorbi pentru el.

— Cred că în seara asta nu mai putem face nimic, mâncăm ceva și ne odihnim, continuă el. Îți promit că mai avem puțin până ajungem la capsulă. Poți să te ridici?

Mă ridic cu greu în genunchi. Simt că mi-au amorțit gleznele și îmi mușc buza ca să nu mă vait. Mi-am scrântit glezna de vreo două ori pe ringul de dans și întotdeauna am zâmbit ca și cum nimic nu s-a întâmplat, dar nu m-a durut cum mă doare acum. N-a trebuit decât să chem un medic și durerea a dispărut.

Îmi întinde mâna, dar eu i-o dau la o parte.

— Bineînțeles că pot să mă ridic.

Din cauza durerii, vocea îmi sună furioasă. El mă privește din nou cu o figură inexpresivă, îmi întoarce spatele și pleacă.

S-a ținut de cuvânt și peste câteva minute zărim capsula printre copaci. De unde suntem noi, nu văd urmele impactului cu solul: copacii doborâți și brazda adâncă făcută de capsula care s-a rostogolit și a derapat mult până să se oprească. Văd doar copaci, aud doar foșnete și fâșâieli inexplicabile. Nu se mai simte nici mirosul greu de plasten ars și metal corodat, fiind acoperit de mirosul de verdeață, de umezeală și de pământ.

Cu ultimele puteri, ridic capul să mă uit spre cer. Nu se vede nicio navă de salvare, nici măcar o navetă sau un avion din colonie. Doar o lună palidă deasupra capului și o alta printre vârfurile copacilor. Cu mâna streașină la ochi, mă uit după baliza care ar trebui să arate că transmite semnalul nostru către navele de salvare. Nu văd decât pereții din metal deformat. Capsula este atât de avariată, încât mă întreb cum de-am supraviețuit.

Cum puteau să supraviețuiască ceilalți? Îndepărtez din minte acest gând. Totul se va termina în câteva ore. O navă atât de renumită și de respectată cum e *Icarus* nu se poate prăbuși fără să trimită o mie de semnale de alarmă în toată galaxia.

Comandantul a intrat în capsulă, dar e la câțiva metri de mine și nu pot să mă las acum pradă durerii.

Refuz să mă gândesc la Anna, la figura ei înnebunită de disperare când mulțimea panicată a împins-o pe coridor. Poate că a ajuns la o capsulă. Poate că un mecanic a reușit să elibereze la timp capsula în care era ea.

Refuz să mă gândesc la faptul că nu mai avem emițător de semnal, nimic care să le spună salvatorilor unde ne aflăm. Tata va veni să mă caute, orice s-ar întâmpla. Va răscoli cerul, pământul și tot spațiul ca să mă găsească. Atunci nu va mai trebui să dau ochii cu acest soldat, să mă simt atât de neputincioasă.

Când intru și eu în capsulă, îl găsesc pe comandant cotrobăind din nou prin rucsac. Crede că dacă-i face iar inventarul, ajutoarele vor veni mai repede.

Mă enervează când îl văd cum caută prin geanta aia. Îmi vine să-l scutur, să țip la el că nava de salvare nu-i acolo, că nu va găsi în ea o baghetă magică cu care să reașeze *Icarus* pe cer.

— Dumneata știi întotdeauna ce e de făcut… Ce facem acum? îl întreb eu, reușind să păstrez un ton civilizat.

El nu se grăbește să-mi răspundă, ci continuă să caute în rucsac.

— Acum, dormim. Mâine, dacă nu reușim să transmitem un semnal SOS, plecăm să căutăm un loc unde să fim văzuți. Poate lângă epavă. Asta dacă nu întâlnim pe drum o colonie.

Lângă epavă? E nebun. Sunt câteva zile de mers până acolo.

— Să plecăm de-aici? Eu nu merg niciunde. Salvatorii vor vedea unde ne-am prăbușit. Dacă plecăm de-aici, tata nu va ști unde să ne caute.

Fiindcă el *va veni* să mă caute.

Se uită la mine cu neîncredere, aproape cu insolență.

— Madam, n-ai decât să rămâi aici și să-l aștepți pe Făt-Frumos călare pe un cal alb, dar eu n-am de gând să stau cu mâinile-n sân până ni se termină proviziile.

Madam? Oare el își dă seama că mă scoate din sărite cu această falsă politețe? Cu siguranță că nimeni nu poate fi atât de enervant din întâmplare sau din coincidență. Mă agăț de furia pe care o simt și-l fixez cu privirea. Am impresia că furia îmi dă putere. De aceea nu-mi permit să simt altceva.

Furia e ca un scut, și dacă renunț la ea, sunt terminată.

O parte din mine se întreabă dacă el știe lucrul acesta. La bordul navei nu era în elementul lui, se simțea stângaci, aproape ezitant. Aici este sigur pe el. Tot ce face are un scop. Poate că mă provoacă intenționat, ca să rămân puternică.

Sau poate că e doar un nemernic.

Mă frământ în tăcere, în timp ce el începe să caute din nou în rucsac, pe urmă în compartimentele capsulei. Întinde pe jos o pătură reflectorizantă aspră, peste care așterne o alta mai moale, găsită într-un compartiment de sus, apoi se uită la mine și așteaptă.

Mă uit și eu la el, nedumerită, și observ că i se încleștează maxilarul.

— Știu că ți se pare dezgustător, dar va trebui să petrecem noaptea

împreună. Pregătește-te.

Tresar când îmi dau seama că cele două pături puse una peste alta sunt de fapt un pat. Un singur pat. Cuvintele îmi scapă de pe buze înainte să le opresc.

— În niciun caz, spun eu pe un ton tăios și rece învățat de la tatăl meu. Lasă-mi puțină apă, iar dumneata poți să iei restul proviziilor și să dormi afară, în pădure, unde am văzut că-ți place.

Îl privesc atentă și observ cu satisfacție că încleștează pumnii. Dacă mă înfurie intenționat, atunci stai că-i arăt eu lui.

— Ai putea să te urci pe capsulă ca să le faci semn cu mâna echipelor de salvare, în caz că vor veni la noapte, adaug eu.

El trântește rucsacul pe jos, făcându-mă să tresar. Apoi mi se adresează pe un ton calm și controlat.

— Domnișoară Laroux, cu tot respectul pe care ți-l datorez, n-am de gând să dorm afară câtă vreme am aici un adăpost.

Plăcerea de a-l fi scos din sărite începe să se eva- pore. Dacă echipele de salvare ne găsesc împreună la noapte, nici măcar titlul de erou de război nu-l va apăra pe Merendsen de furia tatălui meu.

Inspir adânc și încerc să dau înapoi. Poate că furia nu a fost cea mai bună soluție.

— Comandante, poate că circumstanțele sunt într-adevăr excepționale, dar nu există niciun motiv pentru a renunța…

— Puțin îmi pasă mie de circumstanțe, se burzuluiește el.

Enervarea lui stârnește în mine un nou frison de satisfacție. Măcar la atâta lucru mă pricep și eu în jungla asta uitată de lume.

— Afară se va face frig. Aici suntem doi și va fi mai cald. Și eu sunt la fel de obosit ca tine și n-o să stau de pază toată noaptea. Și nici n-am de gând să mă las devorat.

— Devorat? tresar eu.

— Am văzut urme de animal în pădure. Pare a fi unul mare.

Precis că vrea să mă sperie. Eu n-am văzut nicio urmă și nici el nu mi-a arătat vreuna. În plus, companiile de terraformare n-ar introduce în ecosistem niște prădători care să atace locuitorii. Strâng din dinți.

Și chiar dacă ar fi adevărat ce zice, riscul la care se expune rămânând aici cu mine ar fi mult mai mare decât acela de a întâlni niște prădători.

— Comandante Merendsen, crede-mă, dacă tatăl meu ne găsește împreună…

— … va trebui să găsești o explicație plauzibilă. Eu nu stau afară la noapte, e o chestie de bun-simț. Îți ofer patul, eu voi dormi foarte bine pe un scaun. Poți să dormi sau nu, faci cum vrei, dar mâine avem un drum de făcut și ar fi bine să te odihnești. Noapte bună.

Îmi dă ordine. *Culcă-te, soldat, că altfel nu știu ce-ți fac.* Fără să mai scoată o vorbă, strânge bine cureaua rucsacului și se cuibărește în

scaunul lui, întinzându-și picioarele lungi. Pune bărbia în piept, închide ochii și stinge lanterna, lăsându-mă pe întuneric. Îi aud doar respirația care imediat începe să se liniștească.

Acum, că nu-i mai văd figura, îmi este mai ușor să mă las pradă furiei. Cum a îndrăznit să fie atât de grosolan cu mine? Nu-și dă seama că eu doar încerc să-l ajut să nu-și piardă gradul… sau și mai rău. Abia mă abțin să nu-l trezesc și să insist. Mi-aș dori să am curajul să dorm eu afară, dar gândul că poate n-a mințit când a vorbit despre urmele unor fiare sălbatice mă ține pe loc.

Inspir adânc și încerc să mă gândesc. Tata e totuși un om rezonabil. Fără îndoială că va înțelege. Cu atât mai mult cu cât se vede că Merendsen nici nu mă suportă. Lasă că nu e sfârșitul lumii dacă rămâne aici o noapte.

Pe undeva, îmi convine să rămână, în caz că se întâmplă ceva la noapte.

Mă strecor între cele două pături, încercând să nu mă vait că sunt prea aspre. Pătura de sub mine este atât de subțire, încât simt grătarul metalic în șold și încep să mă gândesc că poate comandantul a fost mai inspirat că a ales să doarmă pe scaun. Dar n-am să-i dau satisfacția de a proceda ca el, așa că mă cuibăresc sub pătură și îmi sprijin capul pe braț.

Poate reușesc să fac ceva cu resturile sistemului de comunicații. Să trimit un semnal care să le arate oamenilor unde suntem. Dacă reușesc să transmit un semnal, poate că Merendsen nu mă va obliga să fac un drum lung și obositor pe această planetă de coșmar.

Închid ochii să adorm și văd figura verișoarei mele. Simt că mă sufoc de durere, parcă niște mâini invizibile mă strâng de gât. Nu făcea decât ceea ce a obligat-o tatăl meu să facă. Era singura mea prietenă. Ar fi trebuit să mă întorc după ea, să încerc s-o găsesc în mulțime, s-o iau cu noi. Dar am abandonat-o… *Am lăsat-o să moară acolo.*

Mă gândesc și la Elana, la încăpățânarea ei ridicolă de a adopta orice modă lansată de mine. Mă gândesc la Swann, cum mă striga cu vocea răgușită când încerca să ajungă la mine făcându-și loc prin mulțimea înnebunită să se salveze de pe *Icarus.* Oare au găsit capsule care să funcționeze? Sau au stat prea mult ca să mă caute și n-au mai apucat să se salveze, prăbușindu-se odată cu nava tatălui meu?

Nu este prima dată când cineva moare din cauza mea, dar asta nu înseamnă că e mai ușor de suportat.

Tata este la ani-lumină depărtare, poate chiar în clipa asta i se spune ce s-a întâmplat cu *Icarus*. Și nu are pe nimeni care să-l susțină. De la moartea mamei mele, când eram mică, n-am stat niciodată despărțiți mai mult de câteva săptămâni și am avut întotdeauna posibilitatea să comunicăm, printr-o simplă apăsare pe buton.

Dar acum sunt naufragiată pe o planetă necunoscută, alături de un soldat care mă urăște și disprețuiește toate aspirațiile mele.

Pentru prima oară în viața mea sunt singură.

Încerc să-mi acopăr suspinele și mă foiesc în patul meu improvizat, făcând să foșnească pătura spațială. Mă aștept ca el să mă apostrofeze că fac prea mult zgomot, dar nu zice nimic și respirația lui continuă să fie regulată. Înseamnă că nici nu mă aude. Atunci renunț să mă mai ascund și dau frâu liber lacrimilor.

— În acel moment vă așteptați să fiți salvați imediat?

— Eram cu domnișoara Laroux. Mi-am imaginat că ea va fi prioritatea.

— Cum caracterizați compania domnișoarei Laroux?

— Eu sunt obișnuit cu soldații.

— Domnule maior Merendsen, acesta nu este un răspuns la obiect.

— N-am avut timp să-mi formez o opinie. Situația nu era ideală.

— Pentru dumneavoastră sau pentru ea?

— Pentru niciunul dintre noi. Credeți că ar fi vrut cineva să fie în locul nostru?

— Aici noi punem întrebări, domnule maior.

7. Tarver

S-a oprit din plâns cu zece secunde înainte să aprind lanterna și să caut în trusa de prim ajutor, să-i dau un sedativ. În final, adorm și eu.

Puțin după miezul nopții, mă trezește ceva. Câtva timp rămân perfect liniștit, lăsând simțurile să mă informeze. Simt pe piele metalul rece și contururile tari, percep mirosul persistent de plasten topit. De-afară aud țipătul unui animal și în interior aud o mișcare în apropiere.

Amintirea accidentului îmi revine în minte ca o bulă care urcă la suprafață, răspândind fiori în tot corpul, și simt cum mi se încleștează degetele pe brațele scaunului. Încă n-am deschis ochii și, în timp ce mintea mea prelucrează informația, aud din nou o mișcare ușoară. O lumină îmi bate în pleoape. A luat lanterna.

Fir-ar să fie! Fata asta nu simte nevoia să doarmă? Deschid un ochi pe furiș și o văd la panoul de comandă umblând la firele electrice, în timp ce-și mușcă buza de jos. Arată altfel în lumina asta. Nu îi disting coafura sofisticată sau restul machiajului, iar ochiul vânăt nu se observă în umbră. Pare mai senină, mai calmă și mai tânără. O persoană cu care aș putea sta de vorbă…

Mă întreb ce părere ar avea părinții mei despre ea. Figurile lor îmi

apar în minte și simt că mi se pune un nod în gât. Dacă *Icarus* a pierdut contactul cu Laroux Industries când a ieșit din hiperspațiu, probabil că părinții mei nu au auzit de accident. Poate cred că nava doar a dispărut. *Sunt bine,* îmi spun, dorindu-mi să le transmit gândul acesta. Dar nu știu nici măcar încotro să-l îndrept, fiindcă nu știu unde mă aflu. Planeta aceasta poate fi oriunde în galaxie.

Cu gesturi de expert, fata conectează niște circuite. Îmi amintesc cum își folosea unghiile ca să dezizoleze firele înainte de decolare. Fără intervenția ei, am fi rămas blocați pe navă și ne-am fi prăbușit. Parcă văd în fața ochilor celelalte capsule de salvare care se desprindeau de *Icarus* în timpul prăbușirii, lăsând în urmă dâre de foc.

Nu-mi place să recunosc, dar domnișoara Laroux ne-a salvat viața.

Tușesc ușor ca să-i arăt că m-am trezit.

— Domnișoară Laroux?

— Da, comandante, spune ea ridicând capul.

Vorbește pe un ton politicos și neutru, parcă i-ar răspunde unei mătuși sâcâitoare în timpul unei petreceri în grădină.

Poate că dacă îmi țin gura, se va electrocuta.

— Ai nevoie de ajutor?

Îmi răspunde cu un mic râs sarcastic.

— Doar dacă te pricepi la relee de comunicații. Altfel nu văd cu ce m-ai putea ajuta. Dacă reușesc să fac circuitul ăsta să preia comunicațiile, capsula ar putea să țină loc de antenă. E din metal.

O clipă, niciunul nu spune nimic. Știm foarte bine amândoi că eu nu sunt în stare să identific o plăcuță cu circuite electronice.

Ea interpretează tăcerea mea ca pe o victorie și îmi aruncă un zâmbet arogant.

— Dacă reușesc să trimit un semnal, atunci vei recunoaște că este mai bine să rămânem aici și să așteptăm, în loc să ne aventurăm pe un teritoriu necunoscut?

Inspir adânc și-mi pun capul la loc pe tetiera scaunului. Ea se întoarce din nou spre panoul de comandă. O privesc cu coada ochiului, fascinat de expertiza neobișnuită a moștenitoarei Laroux, care ține lanterna cu dinții pentru a avea mâinile libere.

O clipă, redevine fata pe care am văzut-o în salon, luând apărarea bărbatului care a abordat-o în loc să-și lase lacheii să se ocupe de el. Unde se ascunde această fată în restul timpului? Cu strângere de inimă, îmi dau seama că bărbatul acela datorită căruia am putut să vorbesc cu Lilac Laroux este probabil mort. Oare mai sunt supraviețuitori? Au mai reușit și alte capsule să se lanseze înainte de intrarea navei în atmosferă?

Nici nu-mi dau seama când am adormit din nou.

— Ce părere avea domnișoara Laroux despre situație?
— N-am întrebat-o.
— Atunci, în opinia dumneavoastră, cum a făcut față situației?
— Mai bine decât m-aș fi așteptat.

8. Lilac

Mă trezesc acoperită cu o pătură, lângă un perete, și simt că mă doare capul. Ce caut eu aici? Încerc să-mi amintesc ce am făcut aseară, convinsă că mahmureala e ultimul dintre motivele mele de îngrijorare. Apoi mirosul inconfundabil de plasten topit mă trezește de-a binelea. Mi-aș dori ca durerea asta de cap să fie din cauza excesului de băutură, nu efectul întârziat al loviturii primite în plină figură când am ejectat capsula de salvare.

Mă uit la dispozitivul de comunicare distrus pe care am încercat să-l refac aseară. Firele sunt topite și nu se mai pot repara. Tot bordul de comandă al navei este scurtcircuitat. De-aș avea o echipă de electricieni și tot n-ar putea salva nimic din el.

E o dimineață calmă, ceea ce mă sperie. Nu sunt obișnuită cu atâta liniște. Chiar și în casa noastră de la țară se auzea o forfotă continuă: bâzâitul filtrelor de aer, zgomotul proiectorului holografic schimbând în grădină trandafirii cu narcisele, agitația servitorilor, Simon care arunca cu pietricele în fereastra mea ca să mă trezească, tata care la micul dejun ținea holoconferință cu locțiitorii lui de pe Corint în timp ce se strâmba la mine ca să mă amuze.

Aici nu se aude decât ciripitul păsărilor și foșnetul frunzelor.

Comandantul va insista să pornim la drum, așa că mă pregătesc să mă ridic, încercând să-mi adun tot curajul și toată energia sau măcar să-mi regăsesc demnitatea. Mă așteaptă o zi de marș forțat, în care el îmi va spune din cinci în cinci minute că trebuie să mă mișc mai repede, să nu mă opresc, să nu-l încetinesc pe el.

Brusc, un sentiment de groază îmi răscolește stomacul și mă ridic în capul oaselor știind deja cauza. Scaunul în care a dormit comandantul este gol, iar rucsacul lui a dispărut.

Simt că mă cuprinde panica. Vreau să-l strig, dar mi s-a uscat gâtul de-atâta spaimă. E adevărat, mă simțeam singură și în compania lui, dar el știe să supraviețuiască într-un mediu ostil în care eu nu mă descurc.

Cred că l-am gonit fără să vreau cu ironiile și privirile mele tăioase. Sar în picioare și mă duc împleticindu-mă până la ușă, o deschid și mă uit afară. Încă nu s-a luminat de ziuă și abia dacă văd la câțiva metri. Copacii sunt diferiți și printre ei tufele cresc la întâmplare. Nu văd alei

și nici flori. Totul e neclintit, doar o ramură se leagănă ușor în adierea vântului.

Tarver! îl strig în mintea mea. *Întoarce-te, îmi pare rău.* Îmi amintesc fiecare încruntătură și fiecare zâmbet ofensat de-al lui.

Gleznele mă dor, sunt amețită din cauza lipsei de somn, speriată… Mă simt atât de slăbită, încât mă las să cad cu spatele sprijinit de peretele capsulei, cu ochii ațintiți spre amestecul confuz de frunze și ramuri.

Chiar atunci aud o creangă trosnind și tresar, iar undeva mai în față se vede mișcându-se o umbră. Îngheț și simt că mi se pune un nod în gât.

Merendsen zicea ceva de niște urme de labe uriașe. *Un monstru!*

Chiar când mă întrebam îngrozită despre ce creatură ar putea fi vorba, din pădurea întunecată apare silueta comandantului.

Când mă vede, ridică mirat din sprâncene, iar eu îmi dau seama că mi se citește panica pe chip.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, îmi spune el cu un zâmbet ușor amuzat, dar nu mă poți alunga doar cu câteva priviri disprețuitoare.

Toată panica mea și ușurarea pe care am simțit-o în clipa când l-am revăzut s-au transformat în furie și umilință. De data asta, nimic nu mă poate opri să-l reped.

— Nu te flata singur, comandante, îi spun cu un aer superior.

Așa vorbea Anna. Mă gândesc la ea și simt că vocea mi se gâtuie.

— Nu mă interesează pe unde umbli și ce faci. Dar cum ai îndrăznit să mă lași singură aici? Dacă se întâmpla ceva? Puteam să…

Nici nu-mi mai găsesc cuvintele. Știu bine că nu sunt supărată pe el. Doar țip după ajutor.

Comandantul Merendsen mă privește liniștit, își dă rucsacul jos de pe umăr și se întinde ca să-și relaxeze spatele. Furia mi s-a domolit și acum mă simt rușinată. Îl privesc câteva secunde, apoi mă uit repede în altă parte. Am observat cu admirație că tricoul îi pune în valoare musculatura și nu vreau să mă vadă holbându-mă la el. Mă uit în schimb la brazda adâncă făcută de capsula noastră la aterizare.

— Micul dejun, domnișoară Laroux? mă întreabă el pe un ton amabil.

Îmi vine să-i dau o palmă peste față. Nu, să-l sărut de bucurie că nu m-a abandonat. Dacă aș fi acasă, aș ieși țanțoșă din cameră și m-aș duce într-un loc unde să-mi recapăt calmul. Dar dacă aș fi acasă, n-aș avea niciun motiv să mă simt ușurată la revederea unei persoane pe care nu mi-aș dori să o mai văd vreodată. *Dacă aș fi acasă…* Închid ochii și încerc să mă liniștesc.

Îl aud apropiindu-se de mine, pășind ușor pe stratul de frunze care acoperă pământul. Aproape că îi simt mirosul pătrunzător, ca de mosc, printre miresmele de verdeață ce adie dinspre pădurea reală.

— Dacă nu ți-e foame, atunci îți propun să pornim la drum.

— Ce impresie v-ați făcut despre planetă în prima zi?

— Era clar că se afla într-o fază avansată de terraformare. Așteptam sosirea echipelor de salvare.

— Cum de erați atât de sigur că vor veni?

— De ce să investești în terraformarea unei planete dacă nu intenționezi să o colonizezi? Eram convinși că localnicii au văzut când s-a prăbușit Icarus *și că vor veni să facă investigații.*

— Care erau principalele voastre preocupări în acel moment?

— Să vedem… Domnișoara Laroux era invitată la o recepție de la care nu voia să lipsească, iar eu…

— Domnule maior, se pare că nu conștientizați gravitatea situației în care vă aflați.

— Ba, sigur că da! După părerea voastră, care credeți că erau principalele noastre preocupări?

9. Tarver

Când pornim la drum, razele soarelui pătrund pieziș printre copacii din pădure. Mă doare tot corpul și sunt plin de vânătăi din cauza nenumăratelor smucituri în centurile de siguranță în timpul aterizării. În spate port rucsacul îndesat cu tot ce am putut recupera din capsulă: rații de alimente, pătura, o trusă de prim ajutor jalnică, niște cabluri și un combinezon de mecanic pe care încă n-am îndrăznit să-i sugerez domnișoarei Laroux să-l îmbrace, în locul rochiei total inadecvate. Cutia de argint cu fotografii, carnețelul meu jerpelit cu poezii neterminate. Butelca de apă cu filtru de purificare încorporat, de care vom avea mare nevoie. Deocamdată mergem prin pădure de-a lungul unui pârâu.

În fine, *eu* merg. Ea șontâcăie ținându-se de copaci când crede că n-o văd. Încă se agață de ideea că se descurcă bine, că totul nu-i decât un inconvenient oribil și că urmează să-și reia viața obișnuită dintr-un moment în altul. Doamne ferește să-și lase aerele la o parte măcar cinci minute. Dacă ar accepta puțin ajutor din partea mea, ne-am mișca mult mai repede.

În ritmul în care mergem, e inutil să ne facem griji din pricina animalului ale cărui urme le-am văzut sau să credem că vom fi răniți sau vom muri de foame. Vom muri de bătrânețe până să ajungem.

Timpul trece împotriva noastră și această certitudine mă obsedează. Dacă nu găsim o colonie, *trebuie* să ajungem la epavă cât

mai repede.

Capsula noastră va fi una dintre miile de rămășițe risipite prin pădure și nimic nu arată că există supraviețuitori în apropiere. Și chiar dacă salvatorii vor vedea că este o capsulă de salvare, aceasta nu se deosebește cu nimic de cele care au căzut odată cu *Icarus*. Nimic nu le va spune: *Suntem în viață, veniți să ne căutați.* Și nu putem nici măcar să aprindem focul ca să trimitem un semnal de fum, fiindcă în jurul nostru sunt o mulțime de resturi din care se înalță coloane de fum negru ca din ruguri funerare.

Singurul loc unde sigur vom fi găsiți este epava. Acolo vor merge echipele de salvare ca să caute supraviețuitori. Acolo își vor instala baza de operațiuni.

Până la epavă avem câteva zile de mers. Nu cred că ea știe cât de înșelătoare sunt distanțele mari, dar și dacă ar ști că ne-ar lua o săptămână sau chiar mai mult, mă tem că n-aș mai putea s-o conving să meargă. Nu-mi pot permite să irosesc nicio clipă. Dacă ne mișcăm prea încet, riscăm ca salvatorii să plece chiar înainte să ajungem noi, mai ales dacă nu găsesc supraviețuitori. Singur aș merge mai repede, dar nu pot s-o abandonez. Nu sunt convins că va supraviețui până mă întorc eu.

Orele următoare sunt o combinație epuizantă de frecvente perioade de repaus cu schimburi de replici usturătoare. Aș zice că fac asta știind că ea se va ridica în picioare doar ca să-mi facă mie în ciudă, dar adevărul este că eu chiar vreau s-o enervez. Încep să cred că în sfârșit progresăm când aud în spatele meu un icnet mai puternic decât celelalte.

Mă opresc și mă uit la peisajul din fața mea. Arată la fel ca acela din spate și din lateral. Teren accidentat, mărăcini și scaieți care se prind de haine, resturi de frunze, copaci cu trunchiul drept, ca tăiat cu raza laser.

Inspir ușor, expir ușor, apoi mă întorc spre ea.

S-a oprit din nou și se sprijină de un copac. Știu că nu mai poate, dar chiar trebuie să se oprească din sfert în sfert de oră? Deschid gura să fac o nouă remarcă răutăcioasă care s-o mobilizeze, dar observ că face o grimasă de durere, nu de furie.

— Cum te descurci cu pantofii ăia? întreb eu.

Ea înghite în sec și găsește forța să mă înfrunte din nou.

— Mă descurc foarte bine.

Mă gândesc la tocurile care am văzut că-i intrau în grătarul din podeaua capsulei. Știu că minte, și ea știe că eu știu.

— Uite ce e, îi spun eu pe tonul calm care știu că o scoate din sărite. Nu avem decât două opțiuni. Fie mă lași să-ți examinez picioarele și să le pansez, fie te chinui în continuare până vei sângera și vei face o infecție, riscând să-ți pierzi un picior sau chiar viața. Asta

dacă nu vom întârzia prea mult pe drum și nu vom muri de foame înainte să ajungem la o colonie sau la epavă. Ce preferi, domnișoară Laroux?

Ea întoarce privirea în altă parte și își încrucișează brațele la piept, înfiorată.

— Cu asta vă ocupați pe Patron? Terorizați oamenii, amenințându-i cu tot felul de nenorociri?

Zău așa, se comportă de parcă m-aș fi oferit s-o împușc, nu să-i spun adevărul.

— Poate că ceea ce spun eu ți se pare cam brutal, domnișoară Laroux, dar să știi că așa este, îi spun eu arătându-i un trunchi de copac căzut, pe care ea se așază cu oarecare reținere.

Picioarele ei sunt într-o stare jalnică, iar eu mă abțin să comentez când le văd. Baretele au ros-o până i-au intrat în carne, iar degetele i s-au umflat și sunt pline de bășici. Pielea i s-a înroșit și în curând va începe să sângereze. Nu mai zic de glezne, care sunt groaznic de umflate.

Din fericire pentru mine, ea stă și privește în gol, ca și cum s-ar jena să-și vadă propriile picioare. Mai bine, fiindcă sunt sigur că n-o să-i placă ce urmează. Îi desfac baretele din cataramă și-i scot cu blândețe pantofii. Sunt atât de delicați și probabil costă o mică avere. Mă uit la ei și, cu regret, le rup tocurile.

Ea întoarce privirea spre mine să vadă ce fac și, surprinsă, își acoperă gura cu mâna. Nu zice nimic. Probabil că de data asta înțelege și ea că pantofii și-au făcut datoria. Caut prin trusa de prim ajutor și scot niște pansamente cu care îi bandajez picioarele. La sfârșit tai baretele și o încalț cu noii pantofi cu talpă plată.

Îi întind mâinile ca s-o ajut să se ridice și ea acceptă fără să se plângă sau să protesteze. Nu cred că eu aș fi rezistat atât dacă aș fi fost în locul ei. Adevărul este că Lilac Laroux a făcut față unui marș forțat cu mai multă determinare decât unii recruți pe care i-am avut sub comanda mea în ultimii doi ani de zile, chiar dacă numai ca să-mi facă mie în ciudă.

— Vezi? Când te vei întoarce acasă, toate fetele de pe Corint vor dori să poarte pantofi fără toc. Știu că-ți place să dai tonul în modă.

Și atunci, când nici nu mă așteptam, ca o rază de soare strecurându-se printre nori, pe chipul ei a înflorit un mic surâs.

— *Aveați un alt obiectiv în afară de a ajunge la locul unde s-a prăbușit* Icarus?

— *Vorbiți de parcă eu aș fi conspirat să aterizez pe planeta aceea.*

— *Și de ce ați face asta?*

— *Dimpotrivă. Noi nu voiam decât să ajungem acolo.*

— Foarte bine. Și ce s-a întâmplat pe urmă?

10. Lilac

Abia îmi trag sufletul și nu pot să vorbesc în timp ce merg. Comandantul Merendsen tot mărește pasul și trebuie să mă țin după el cum pot, nu mai am timp nici să mă plâng. Până la urmă, după ce mă împiedic a cincea sau a șasea oară de niște rădăcini ieșite din pământ, mă las învinsă de gravitație și mă prăbușesc. În cădere mă lovesc mai tare decât mă așteptam, dar sunt prea epuizată ca să-mi pese.

Îi aud pașii oprindu-se mai în față. Urmează un lung moment de tăcere, apoi zice:

— Să facem o pauză. Odihnește-ți picioarele, bea puțină apă. Plecăm mai departe peste un sfert de oră.

Cu ultimele puteri mă sprijin în mâini ca să mă ridic. Am picioarele grele ca plumbul și la fiecare mișcare baretele pantofilor mă jenează și prin pansamente. Mă întreb în cât timp se vor vindeca bătăturile și rănile de la picioare după ce vom fi salvați. După cât timp voi putea să port niște pantofi fără să mi se vadă aceste cicatrice de război?

El rămâne la distanță și nici măcar nu gâfâie. Chiar trebuie să-mi arate cât îi este de ușor? Sunt hotărâtă să nu-i dau satisfacția de a-i fi milă de mine. Am să-i demonstrez de ce este în stare o Laroux.

Sunt convinsă că o navetă de salvare se îndreaptă chiar în clipa asta spre locul unde s-a prăbușit capsula noastră, dar din cauza încăpățânării lui ne aflăm în mijlocul pădurii și nu într-un loc unde am putea fi văzuți.

O voce șoptită îmi răsună în minte, atrăgându-mi atenția că el este mult mai bine pregătit decât mine pentru o astfel de situație. Și dispune de mai multe cunoștințe. Dar eu m-am săturat să fiu slabă. Nu mai suport să fiu condusă. Nu mai suport ca soldatul acesta să decidă totul. Eu sunt *Lilac Laroux*.

— Comandante, trebuie să ne regândim planul, spun eu încercând fără prea mare succes să-mi controlez vocea. *Icarus* s-a prăbușit dincolo de un lanț muntos. Nu vom putea să ajungem până acolo. Știu că ai reușit să faci asta pe Patron, dar atunci ai avut sprijinul soldaților pe care i-ai trimis în recunoaștere. Doar pentru că ți-a ieșit figura asta o dată, nu înseamnă că va merge și acum. Am putea face în așa fel încât capsula noastră să fie mai vizibilă.

— Nimic nu este sigur, răspunde el scuturând din cap. În afară de faptul că nava de salvare va ateriza acolo unde este epava.

— *Dacă* ajungem acolo, îl reped eu. Trebuie să ne întoarcem, este

singura noastră șansă.

— Prefer să-mi construiesc singur șansa, îmi răspunde el măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare. Știi ce? Nu pot să te car în cârcă prin pădure, așa că fă un efort.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu mi-ai vorbi pe tonul ăsta, îi răspund eu furioasă. Dumneata nu ești proprietarul sau stăpânul acestei planete, și nici proprietarul sau stăpânul meu. Opinia mea contează la fel de mult ca a dumitale!

— Vom discuta fiecare pas pe care-l facem?

Pufnește enervat, dar eu sunt prea furioasă ca să mă satisfacă reacția lui. Ce arogant e *băiatul* ăsta! Oare câți ani are? Cred că e cu vreo doi ani mai mare decât mine, dar se comportă de parcă ar avea experiența unui matur, și asta doar pentru că s-a întâmplat *o dată* să elibereze un amărât de avanpost. Un tiriplici cu pieptul acoperit de medalii.

— Ai de gând să fii rațional, comandante?

— Dacă asta numești tu rațional, bineînțeles că nu.

— Nu! repet eu furioasă. Doar asta știi să spui: nu, nu poți să te odihnești iar, nu, trebuie să mergem mai departe, nu, nu se poate să te speli cu apa purificată din butelcă.

Stăm amândoi în picioare, față în față, așteptând fiecare să cedeze celălalt.

— Domnișoară Laroux, spune el într-un final, am să fac tot ce pot ca să te protejez dacă mă lași să-mi fac datoria. Dar n-am de gând să rămân aici să mor pentru tine, așteptând un ajutor care s-ar putea să nu vină niciodată. Dacă refuzi să mă urmezi, nu te reține. Eu plec, iar dacă vrei să vii sau nu, rămâne alegerea ta.

— Nu vin.

Îmi vine să-l plesnesc peste față, dar mă abțin și rămân neclintită.

— Lasă-mi jumătate din provizii și o pătură ca să le pot căra, iar dumneata poți să pleci. Ești eliberat din funcție, adaug eu cu răutate.

— Foarte bine.

Aruncă rucsacul jos și, fără ezitare, începe să scoată lucrurile din el, împărțindu-le în două grămezi pe o pătură: conținutul trusei de prim ajutor, rațiile de supraviețuire, cablurile recuperate din capsula noastră. Apoi își pune la loc în rucsac una dintre grămezi, plus o casetă metalică, o salopetă jerpelită și un carnețel pe care nu l-am mai văzut până acum. Îmi vine să-i spun că trebuia să păstreze el și rațiile de supraviețuire, care am văzut că-i plac foarte mult.

Apoi se ridică în picioare și-mi aruncă o privire nepăsătoare.

— Mult noroc, domnișoară.

Se așteaptă să cedez. Știm amândoi că nu mă va lăsa singură în această junglă uitată de Dumnezeu, ideea e cine va recunoaște primul acest lucru. E un cavaler, chiar dacă unul ticălos, și n-o să mă lase să

mor ca să demonstreze că el are dreptate. Știu asta. O știe și el. În timp ce ne uităm unul la altul peste pătura dintre noi, trebuie să recunosc că îmi face plăcere jocul ăsta, pe care-l cunosc foarte bine.

— Și ție, îi răspund eu îndatoritoare.

La urma urmei, îmi pot permite să fiu îndatoritoare, nu? Mă aplec și adun colțurile păturii, făcând din ea o boccea. E cam incomodă, și când mi-o arunc stângace pe umăr, aproape că mă împiedic în poalele ferfenițite ale rochiei, dar o Laroux nu se lasă intimidată de astfel de nimicuri. Dacă tata ar fi fost în locul meu, ar fi plecat de mult, cu capul sus. Ar fi găsit el o soluție.

Frânturi de zgomote se aud din hățișurile pădurii și, o clipă, mi se par a fi niște voci sau țipete disperate. El pare că nici nu observă, doar stă și se uită la mine încruntat în timp ce eu îi întorc spatele și plec.

Sper că am timp să ajung la capsulă înainte de apusul soarelui, dar oricum, sunt sigură că va veni după mine.

N-aud nimic în spatele meu și nu risc să mă uit înapoi să văd ce face. Nu contează, va veni după mine, știu sigur. Mi-l imaginez cum stă și se uită după mine și tare aș vrea să văd ce figură are.

Mă întreb cât va rezista.

— Domnișoara Laroux nu s-a mai confruntat cu o astfel de situație.

— Nu, dar eu am avut ocazia să mă ocup de civili în situații asemănătoare.

— Ah, da. Echipele de cercetare și strângere de informații, pe planeta Patron.

— Da.

— Cum apreciați că s-a comportat în timpul acelei deplasări?

— Cred că s-a descurcat foarte bine.

— Nu au existat neînțelegeri între voi?

— Nu, ne-am înțeles de minune.

11. Tarver

Pornesc mai departe având grijă să merg cât mai încet, rupând ramuri de copaci și răvășind stratul de frunze de pe jos, astfel încât să găsească drumul dacă se hotărăște să vină după mine. E important să nu merg prea repede, altfel nu mă va ajunge din urmă. O parte din mine ar vrea să mă așez pe un buștean, poate chiar să scriu câte ceva în carnețelul meu, să iau o gustare. Să aștept să văd ce figură face când va veni înapoi, cu coada între picioare.

Eram sigur că va urma această mică răzvrătire și, deși aș fi preferat

să se întâmple în câmp deschis, unde aveam cum s-o văd de departe, nu puteam să-i cer să aibă răbdare până ieșim din pădure.

Ce arogantă este! Câți ani să aibă? Șaisprezece? Mă mir că a răbdat să facă atâta instrucție militară pentru supraviețuire.

După zece minute o aud țipând, dar nu din spatele meu, așa cum m-aș fi așteptat. Probabil că a stat în luminiș sau chiar s-a îndepărtat de mine, fiindcă țipătul pare să vină de la o jumătate de kilometru.

Fără să mai stau pe gânduri, o iau la fugă făcând cale întoarsă, cu rucsacul în spate și Gleidelul în mână, pe care l-am scos instinctiv din toc.

Crengile mă plesnesc peste față și îmi agață hainele în timp ce alerg cât pot de repede. Optez pentru viteză în locul prudenței și mă aventurez prin noroi de-a lungul râului.

Țâșnesc în luminiș fără să-mi iau nicio măsură de precauție.

Îl văd imediat – un animal imens, un fel de pisică sălbatică, cu blana maroniu-roșcată și musculatură puternică. N-am văzut în viața mea așa o dihanie, pe nicio planetă. Are canini lungi și ochi negri, inteligenți. Fiara asta mă depășește în greutate, iar pe Lilac ar înfuleca-o dintr-o înghițitură.

Mârâie la rădăcina unui copac pe care s-a ridicat cu labele din față, zgâriind scoarța cu ghearele. Lilac e cocoțată în copac și țipă ca din gură de șarpe. Cum o fi reușit să se cațere acolo chiar nu știu. Îndrept Gleidelul spre fiară ținându-l cu ambele mâini, ochesc și trag. Șuieratul laserului se amestecă cu urletele felinei, în timp ce arma vibrează în mâna mea.

Animalul se prăbușește la pământ, stârnind un nor de praf și de frunze. Se zvârcolește vreo zece secunde, apoi rămâne nemișcat și luminișul se umple de un miros oribil de păr și carne arsă. În copac, țipetele lui Lilac s-au transformat în niște gâfâieli răgușite.

Cu Gleidelul în mână, mă apropii încet de animalul întins pe jos. Din copac se aude un suspin de ușurare și îmi dau seama că Lilac nu m-a văzut până acum. Încă nu pot să fiu atent la ea.

— Rămâi acolo, îi strig. Vreau să mă asigur că e mort. Te-a rănit?

Nu răspunde, dar cum încă n-a căzut din copac, nu pot decât să presupun că nu e rănită.

Mai trag o dată în capul animalului, apoi îl împung cu vârful bocancului să văd dacă reacționează. Fiindcă nu mișcă deloc, mă apropii să-l examinez mai bine. Are ochii sticloși și nu mai respiră. E mort.

Ce fel de planetă terraformată mai e și asta? În mod normal, nu se introduc prădători de talie mare într-un astfel de loc. Felinele ar trebui să fie mici, iar rolul lor în ecosistem este să atace rozătoare, nu să vâneze fete de familie bună. Aceasta are dungi pe cap, așa cum știam eu, dar e mâncătoare de oameni.

Cum a ajuns aici o astfel de creatură? O mai studiez câteva momente, apoi renunț. Bine că e moartă. Asta contează. Ridic privirea și o văd pe Lilac albă ca varul, agățată de creanga cea mai de jos. Mă fixează cu ochii mari și strălucitori. Nici măcar nu plânge, de unde deduc cât e de speriată.

Pe bune, domnișoară Laroux, și eu sunt de-a dreptul zguduit. Mă uit la ea și mă cuprinde un sentiment de ușurare, iar mâna îmi tremură pe armă.

Îmi vine să o dau jos din copac, să o îmbrățișez și să o sărut ca s-o liniștesc, dar nu-mi pot permite să fac nimic din toate astea. Nu-mi vine să cred că am fost atât de dobitoc s-o las să plece singură după ce văzusem urmele de animal. De-aici înainte trebuie să evit să fac astfel de greșeli și să am mai multă grijă. Înghit în sec și-mi dreg vocea.

— Te pricepi la cățărat. Vrei să te-ajut să te dai jos?

Ea refuză ajutorul meu, ceea ce arată că n-a fost rănită. Aș fi fost mai îngrijorat dacă mă lăsa s-o ajut. Se lasă în jos pe creangă, legănându-se câteva secunde, apoi își dă drumul și cade cu o bufnitură. Se încruntă dezgustată că a aterizat în praf, apoi se trage repede înapoi de lângă creatura moartă.

Cunosc această scenă. Am văzut-o pe câmpul de luptă și chiar eu am trecut prin așa ceva. Aș putea să-i spun că eu am avut dreptate și ea a greșit, că i-am salvat viața și că are nevoie de mine ca să supraviețuiască. Dar n-are niciun rost. O știe deja. N-am s-o oblig să se umilească. Eu sunt cel care are experiență pe teren. Eu ar fi trebuit să evit să se întâmple una ca asta.

— Să mergem, spun eu ascultându-i respirația precipitată. Putem să mai înaintăm puțin până se lasă noaptea.

Aș vrea să mă aplec, s-o apuc de mâini și s-o țin așa până se liniștește. Dar nu pot. Dacă o fac, ea va începe să plângă și nu se va mai opri. Trebuie să rămână tare. E cel mai bun serviciu pe care pot să i-l fac. Așa că o întreb din nou:

— Ești gata?

Ea dă din cap și se ridică în picioare fără să-și mai scuture palmele de praf. Mi-e milă când o văd și nu-mi place că trebuie să mă comport așa, dar trebuie s-o duc pe fata asta până la locul prăbușirii epavei. Pe urmă, după ce vom fi salvați, n-are decât să mă urască tot restul vieții. Cel puțin, va trăi.

Lăsăm felina în urmă și ne întoarcem să recuperăm lucrurile abandonate de Lilac. Din locul unde se afla ea, m-ar fi ajuns din urmă dacă ar fi continuat să alerge. Animalul o fugărise în direcția mea. Dacă ar fi urmărit-o în sens invers, probabil că n-aș fi ajuns la timp ca să o salvez.

Sper ca Lilac să nu-și dea seama de lucrul ăsta și să creadă că viața i-a fost salvată printr-o coincidență. Acum tresare de fiecare dată când

vede o umbră și, din când în când, se uită în urma ei, de parcă ar auzi sau ar vedea ceva. Nu e nimic, dar ei tot îi e frică. Sper că nu-și imaginează și alte creaturi feroce stând la pândă printre copaci.

Sper din toată inima că bestia aceea nu avea un partener.

★ ★ ★

Când ne oprim pe malul unui râu, estimez că am parcurs zece kilometri. Deci, cu puțin noroc, mai avem jumătate de drum până la liziera pădurii. După ce vom ieși din pădure, va trebui să traversăm câmpia și să trecem peste lanțul muntos pentru a ajunge la *Icarus*.

Lungită pe o pătură și cu brațele desfăcute, Lilac se uită la cerul care se zărește printre coroanele copacilor și care a început să se întunece. Mă întreb la ce se gândește. Eu n-am văzut niciodată aceste stele, deși am memorat harta cerului fiecărei colonii. Asta e singura mea speranță: că salvatorii s-ar putea să întârzie pentru că *Icarus* nu era acolo unde ar fi trebuit să fie când s-a prăbușit.

Scutur din cap ca pentru a îndepărta o vagă senzație de ceva în neregulă. Sigur că ajutoarele vor veni. Planeta este totuși terraformată, chiar dacă într-un mod ciudat. *Trebuie* să fie locuitori pe ea… *Trebuie* să fi văzut prăbușirea unei nave uriașe cum e *Icarus*.

De la incidentul cu felina, Lilac este mereu tăcută, și în ciuda așteptărilor mele, constat că mi-e dor de vocea ei. Chiar dacă insultele ei mă supărau, cel puțin mă stimulau. Această tăcere tristă este molipsitoare.

— Nu e ca la hotelurile de cinci stele cu care ești obișnuită, îi spun eu pe tonul jovial care știu că o enervează.

Nicio reacție. Recuperez butelca în care am lăsat să se purifice apa colectată din râu.

— După ce se termină toată povestea asta, am să-ți dau un formular de reclamații în care să-ți scrii toate nemulțumirile.

Ea se ridică sprijinindu-se în coate și mă fulgeră cu privirea.

— Sper că pregătești două paturi, comandante.

Pare obosită, dar vocea ei a rămas aproape la fel de tăioasă.

Îmi reprim impulsul stupid de a zâmbi, las capul în jos și încep să adun două grămezi de frunze. Ea intră din nou în starea de muțenie și de nemișcare, iar eu îmi las mintea să rătăcească printre amintiri, deși n-ar trebui.

Nu trebuie să mă gândesc la ce se întâmplă acum la mine acasă. Nu trebuie să-mi imaginez ce face mama după ce a aflat de prăbușirea navei *Icarus* și cum tata încearcă s-o liniștească.

Îmi amintesc ce atmosferă apăsătoare era la noi acasă după ce am aflat de moartea lui Alec, cum treceau zilele fără să schimbăm între noi mai mult de două-trei vorbe. Luni de zile, mama n-a mai scris o poezie, iar tata se uita absent la cutiile cu mâncare aduse de vecini. Eu chiuleam de la școală și mă cățăram în fiecare zi pe stânci periculoase,

alergam prin pădure până la epuizare, dar tot nu reușeam să dorm noaptea.

Încet-încet, am învățat să vorbim despre el fără atâta tristețe. Mama a reînceput să scrie, chiar dacă poeziile ei n-au mai fost ca înainte. Tata s-a întors la catedră, și eu în banca mea de la școală.

Am așteptat cu nerăbdare să împlinesc șaisprezece ani ca să pot să mă înrolez, de parcă îmbrăcând uniforma militară și făcând ce n-a reușit fratele meu mai mare să facă – să supraviețuiască în tranșee – aș fi putut să-l aduc înapoi.

Nici în ziua de azi nu știu dacă el credea în importanța misiunii lui, aceea de a controla revoltele care izbucneau în noile colonii o dată la câteva luni. Nu știu dacă el credea că rebelii aveau dreptate – uneori, eu așa cred – sau doar îi plăcea să fie în focul acțiunii și să călătorească. Eram prea tânăr ca să-i pun astfel de întrebări, iar când era plecat în misiune, noi îi scriam doar despre lucruri mărunte, obișnuite. Nu vorbești despre moarte când moartea planează asupra unei ființe dragi. Ți-e teamă să n-o atragi pe doamna cu coasa.

Părinții mei s-au supărat când le-am spus că vreau să intru în armată, și cu toate că am ajuns la un compromis, știu bine că ei așteaptă în fiecare săptămână un mesaj de la mine, cuvinte care să-i asigure că trăiesc.

Trebuie să ajung acasă.

O parte din mine crede că nu mă voi mai întoarce.

Nu pot să-i las pe părinții mei să piardă încă un fiu.

— În acel moment ajunseserăți deja în zona de câmpie?

— Nu, în noaptea aceea am campat în pădure. În primele zile nu am reușit să înaintăm prea mult. Pot să primesc ceva de mâncare?

— Puțin mai târziu, domnule maior. În ce stare emoțională se afla domnișoara Laroux?

— Stabilă.

12. Lilac

Sunt convinsă că știe cât detest plecările lui în recunoaștere. Probabil că vrea doar să mă provoace. Presupun că se plimbă, imaginându-și că i-ar fi mai bine fără mine. Poate chiar regretă că n-a lăsat fiara aia să mă devoreze.

Stau la soare, pe o pătură întinsă pe pământul dezgustător din pădure. Nu mai are nicio importanță că stau pe pătură, fiindcă deja rochia mea este plină de frunze și de ciulini, tivul atârnă făcut ferfeniță, iar fusta e murdară de noroi. Îmi imaginez ce oribil trebuie să arate părul și tenul meu. Dar cum comandantul rareori se uită în direcția mea și, în afară de el, nu mai e nimeni care să mă vadă, cred că nici nu mai contează.

Știu că se va întoarce – întotdeauna se întoarce –, dar parcă tot mă încearcă un sentiment de teamă. Dacă nu se mai întoarce? Dacă o fi căzut într-o râpă și și-o fi spart capul, iar eu rămân aici singură? Dacă am exagerat cu jignirile?

Pădurea e plină de zgomote și de mișcări pe care nu mi le pot explica. Întrezăresc cu coada ochiului tot felul de lucruri care dispar înainte să întorc capul spre ele.

Comandantul nu pare să observe – sau poate observă, dar nu-i pasă. E ca și cum pădurea murmură în jurul nostru, îmi șoptește cuvinte pe care nu le înțeleg. Câteodată am impresia că aud voci, dar logica îmi spune că nu fac decât să caut lucruri familiare într-o lume necunoscută. Sunt obișnuită să fiu înconjurată de oameni, iar mintea mea transformă zgomotele pădurii în sunete care mă liniștesc.

Doar că nimic nu mă liniștește.

Dacă tatăl meu ar fi aici, mi-ar spune să fiu tare, să nu mă pierd cu firea. Mi-ar spune să nu las pe nimeni să mă vadă căzând și să preiau controlul situației.

Gândul acesta mă face să zâmbesc. Doar că singura putere pe care o am în situația de față, aici, în mijlocul sălbăticiei, este să-l scot din sărite pe comandantul Merendsen. E atât de simplu să-mi bat joc de atitudinea lui de om atoateștiutor și să marchez puncte în disputa noastră interminabilă!

Îmi imaginez că Anna e lângă mine și, o clipă, parcă o văd aievea. *Arată-le doar ce vrei tu să vadă,* ar zice Anna. Simt că mi se pune un nod în gât când mă gândesc la ea.

Acum nu mai pot să fac nimic pentru a-i schimba părerea lui Merendsen despre mine. Dar peste câțiva ani, când își va aduce aminte de această aventură, mai bine să spună despre mine că am fost o *nesuferită* decât că am fost o *smiorcăită.*

Niște trosnete de crengi și foșnete de frunze mă avertizează că se

întoarce. Acum știe că trebuie să facă puțin zgomot când vine, fiindcă ultima dată când a apărut silențios în spatele meu, am început să țip și i-am aruncat butelca în cap. Inima începe să-mi bată mai tare în timp ce mintea mea caută febril un motiv ca să-l provoc la ceartă.

Dar chiar când să deschid gura, observ că are o figură gravă și uit ce voiam să spun.

Se apleacă lângă mine fără să mă privească. Stă cu buzele strânse și își trece mâna prin păr, apoi rămâne nemișcat, cu umerii căzuți.

M-am înșelat când am crezut că nu am ce figuri să citesc în mijlocul pădurii.

Aproape că mi-e teamă să pun întrebarea care îmi scapă de pe buze.

— Ai găsit ceva?

Nu-mi răspunde imediat. Se ridică în picioare, îmi ia butelca din mână și-mi face semn să mă ridic ca să strângă pătura. Mă execut și aștept zgribulită, cu brațele strânse la piept.

Abia după ce termină catadicsește să-mi răspundă:

— Da. Va trebui să ne oprim puțin fiindcă am de rezolvat ceva, dar vreau să stai aproape de mine ca să te aud când mă strigi. Și am nevoie să faci exact ce-ți spun, măcar o dată. Bine, Lilac?

De obicei, când îmi dă ordine, prima mea reacție este să-l jignesc pentru aroganța lui. Dar acum are o figură atât de tristă și de obosită, încât nu-mi mai arde de asta.

Confirm din cap că am înțeles, iar el parcă se mai liniștește, nu mai este atât de tensionat.

— Bine. Am să-ți găsesc un loc în apropiere de mine, unde să poți să te odihnești sau, dacă vrei, poți să mă ajuți să adun niște pietre.

— Pietre? Pentru ce?

— Am găsit o altă capsulă de salvare prăbușită în apropiere de râu, spune el punându-și din nou rucsacul în spate.

— O ce?

Instantaneu mă copleșește un val de ușurare și de speranță care aproape mă face să cad în genunchi. Simt și o undă de dezamăgire – prezența altor oameni înseamnă sfârșitul acestui ciudat parteneriat –, însă n-am timp s-o analizez fiindcă am să-i pun o mie de întrebări:

— Câți oameni? Era o capsulă de clasa întâi? Știi cumva cine era înăuntru? Baliza lor de salvare funcționează?

— Nu, nu, mă întrerupe el, nu era nimeni.

— Poate-i ajungem din urmă! strig eu scuturându-mi de praf poalele rochiei și apropiindu-mă de el. Probabil se îndreaptă spre navă, la fel ca noi.

— Nu, repetă el.

— Atunci n-ai decât să faci ce vrei, comandante, dar eu vreau să-i prind din urmă.

— E prea târziu, mi-o taie el pe un ton iritat.

— De unde știi?

— Pentru că nu a supraviețuit nimeni! îmi spune el întorcându-se spre mine.

Atunci îi văd chipul răvășit, pe care citesc doar descurajare și speranțe năruite. Inspiră adânc, dar nu ca atunci când se abține să răspundă jignirilor mele.

— Au murit toți, Lilac.

★ ★ ★

Mi s-a uscat atât de tare pielea mâinilor, încât mi-e teamă că în curând va începe să crape. După atâtea ore de scos pietre din pământ, pe care apoi le-am cărat în grămada de la marginea pădurii, mă simt epuizată și, în ciuda aerului rece, sunt leoarcă de transpirație. Nu mi-am imaginat niciodată că te poți simți mizerabil în atâtea feluri.

Mă uit mereu spre cer, printre ramurile copacilor, în speranța că voi vedea zburând o navă de salvare, dar cerul rămâne gol, albastru și senin. Nu se poate ca tata să nu vină să mă caute. Amândoi am rămas singuri pe lume de când eu aveam opt ani. Nu mă are decât pe mine, iar eu îl am doar pe el. Și când va ajunge aici, pielea uscată și crăpată a palmelor mele va rămâne doar o amintire neplăcută.

Merendsen refuză să mă lase să văd epava, insistând să rămân la marginea luminișului. La asta s-a referit când mi-a cerut să fac ce-mi spune. Nu vrea să văd cadavrele.

Am protestat, încercând să-i explic că am văzut o mulțime de filme holografice cu operații chirurgicale „sângeroase”, amputări de membre și intervenții în cutia toracică deschisă, și că sunt imună la astfel de șocuri vizuale, dar protestele mele nu l-au convins, cum nu m-au convins nici pe mine. Înainte n-aș fi putut să înțeleg, dar acum îmi dau seama că în realitate lucrurile sunt cu totul altfel.

Mă îndeamnă să stau jos, să-mi odihnesc picioarele, fiindcă vom avea mult de mers. Dar dacă mă așez, cad pe gânduri și nu vreau să încep să-mi imaginez că îmi ascunde cine știe ce orori.

Așa că adun pietre ca să marcăm mormintele pe care le sapă el.

O dată sau de două ori a venit să vadă ce fac și să bea apă. Avea fața transpirată și acoperită de praf, iar mâinile, roșii și zdrelite ca picioarele mele. N-a fost niciodată atât de obosit, el care merge pe jos kilometri întregi de parcă ar face o mică plimbare pe puntea de promenadă, și îmi vine greu să-l văd așa murdar și gâfâind. La urma urmei, comandantul Merendsen este și el om.

Îi întind butelca să bea apă și aștept lângă el până se odihnește puțin, apoi pleacă să-și continue treaba.

Târziu, după prânz, îl văd că se întoare cu rucsacul într-o mână și în cealaltă cu o lopată improvizată dintr-o creangă și o bucată de metal recuperată de la epavă. Le aruncă jos, lângă grămada de pietre,

și-mi face semn să mă așez.

— Vreau să-ți pui astea, îmi spune el.

Mă așez și mi se zbârlește pielea când simt sub mine stratul de frunze, dar nu îndrăznesc să cer o pătură să stau pe ea. Nu înțeleg ce vrea de la mine. Abia când scoate din rucsac o pereche de ghete pe care mi le întinde îmi dau seama ce vrea și mă dau înapoi oripilată.

— Nu. Tarver, nu.

El se freacă la ochi cu dosul mâinii, murdărindu-se pe frunte.

— Te rog, hai să nu ne certăm. Nu poți să mergi mai departe încălțată cu monstruozitățile alea, zice el arătând spre rămășițele pantofilor Delacours din picioarele mele acoperite de bandaje.

Dar acum este vorba despre altceva, nu despre aspectul practic. Simt cum se încrețește pielea pe mine și închid ochii.

— Te rog, șoptesc eu. Nu pot să port bocancii unei femei moarte. Te rog, te rog, nu mă obliga să-i încalț.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos și-mi vine să vomit, deși nu am mâncat nimic.

Mă aștept să aud una dintre replicile sarcastice cu care mă face să execut ordinul, de parcă aș fi un soldat de-al lui. Dar el mă atinge ușor pe obraz, iar eu deschid ochii surprinsă de blândețea gestului său.

— Dacă ar putea, oamenii aceia ți-ar spune să iei tot ce-ți trebuie, îmi spune el și se lasă în jos lângă mine, sprijinindu-se de pământ cu o mână și cu cealaltă ridicându-mi cu blândețe bărbia. Lor nu le mai sunt de folos aceste lucruri. Nouă da. Nu știu cum ai reușit să mergi atâta drum fără încălțări potrivite, dar de-aici înainte te vei descurca mai bine. Cred că echipele de salvare sunt pe drum, dar trebuie să ajungem într-un loc unde să ne găsească. Asta înseamnă că trebuie să faci și tu un efort ca să ajungem acolo.

Mă simt amețită și vlăguită, dar cel puțin nu-mi mai vine să vomit.

— Am să-încerc.

Zâmbetul lui, la fel ca gestul blând de mai devreme, mă surprinde.

— Crede-mă, știu ce spun. Și-acum hai să vedem dacă-ți vin bine.

Nici nu mă mir că a reușit să salveze un avanpost întreg de pe planeta Patron și să-l ducă la adăpost. Nu cred că există om pe planetele centrale care să nu fi auzit de faptele lui de eroism, deși nimeni nu crede aceste povești venite de la frontieră… Brusc, recunosc în omul din fața mea calitățile comandantului Merendsen, erou de război. Omul ăsta are o putere de convingere incredibilă!

Mai târziu, după ce mă ajută să-mi pun în picioare ghetele (și șosetele femeii moarte!), bem pe rând din butelca de apă. Apoi cărăm pietrele până la mormântul comun făcut de el și le așezăm deasupra movilei lunguiețe sub care nu-mi dau seama, dar nici nu întreb, câți oameni sunt îngropați. Nu e nevoie să mă duc să cercetez cu atenție capsula ca să văd că baliza lor nu e în stare funcțională: peretele care

a fost alipit de *Icarus* a fost distrus, iar circuitele sunt arse. Probabil că oamenii au murit înainte de lansarea de pe navă. E o capsulă de clasa întâi. Nu-mi dau seama cine ar fi putut să poarte astfel de ghete la clasa întâi. Poate niște soldați care cine știe cum au apucat să urce în ea.

Deodată, mă întreb dacă Anna era printre pasageri. Oare Tarver ar fi recunoscut-o? Poate că pentru el suntem toate la fel, cu aceleași rochii și coafuri elegante. Și dacă ar fi recunoscut-o, oare mi-ar zice?

— Pot să spun ceva? întreb eu.

— Spune, zice el după ce așază o piatră pe mormânt și se îndreaptă de spate.

— Nu ție. Lor. În memoria lor… Aș vrea să mă lași puțin singură, îi explic eu.

— Ah.

Se uită o clipă spre mormanul de pământ și pietre.

— Desigur. Te aștept în poiană.

Cu ochii la movila acoperită cu pietre, ascult zgomotul pașilor care se îndepărtează. Urechile mele sunt mereu pregătite să audă zgomot de motoare, bâzâitul unui avion sau huruitul unui aeroglisor. Dar nu se aude nimic. E liniște. O liniște tulburată doar de pașii mei, ai lui Tarver și de foșnetul pădurii.

Știu că n-are niciun motiv să mă mintă. Totuși, mi-e greu să-mi imaginez că sub această movilă lungă zac niște oameni în carne și oase. Cerul e pustiu ca de obicei. În jur e liniște. Aud vântul, foșnetul frunzelor, o pasăre cântând în depărtare. E liniștea naturii virgine. Mă întreb în cât timp iarba și copacii vor face să dispară acest mormânt, după cât timp nu se va mai vedea că aici se odihnește cineva?

În cât timp vom dispărea și noi?

— Nu știu cine sunteți, șoptesc eu cu ochii înlăcrimați. Aș vrea să știu. Aș vrea să cred că nimic din toate astea nu este real. Că tatăl meu va veni, ne va salva pe toți și totul va reveni la normal. Că nu-i decât un vis urât.

Mă aplec și pun mâna pe pietrele încălzite de soare. Suprafața lor este dură și netedă totodată, neregulată, dar liniștitoare. Nu seamănă deloc cu pietrele din grădinile noastre, șlefuite și plasate cu un perfect simț artistic. Mi-e foame și mi-e sete, iar pe spate îmi curg șiroaie de transpirație. Lacrimile mi se înnoadă sub bărbie și încep să picure, formând pete întunecate pe piatra cenușie.

— Aș fi putut să iau mai mulți oameni în capsula noastră. Poate chiar pe voi. Îmi pare rău.

Mă ridic și mă uit la Tarver, care așteaptă la marginea copacilor. Drumul până la *Icarus* pare că nu se mai sfârșește: nu se văd nici măcar munții, cu atât mai puțin câmpia sau restul pădurii care ne separă de singura noastră șansă de salvare. Poate că ar fi fost mai bine

dacă aș fi murit la aterizare… Era de preferat în locul unei morți lente pe această planetă, în compania unui om care mă urăște, departe de singura persoană care mă iubește cu adevărat. Fiori reci de spaimă îmi răscolesc stomacul.

Simțindu-mi parcă privirea, Tarver întoarce capul spre mine. Nu pare să fi auzit ce am spus. Își pune rucsacul pe umăr și îmi face semn din cap că trebuie să plecăm.

Înghit în sec, uitându-mă pentru ultima dată la mormântul proaspăt săpat.

— Poate că voi ați fost cei norocoși.

Mergem.

Nici nu-mi mai simt picioarele. Uneori, Tarver mă ține de mână ca să mă ajute să trec peste copaci căzuți și mă ia în brațe când traversăm râul. Alteori, mă pune să beau apă din butelcă. Îl las, ce altceva aș putea să fac? Ziua îmi pare o eternitate, un coșmar din care nu mă pot trezi. Nici măcar sunetele pădurii nu mă mai fac să tresar. Nu mai văd decât pământul de sub picioare. Nu mă pot întoarce fiindcă nu mai e drum de întoarcere, doar următorul pas și altul și altul și tot așa.

Am crezut întotdeauna că numele meu este de ajuns pentru a mă proteja. Că aceste două cuvinte – Lilac Laroux – vor fi singura parolă de care am nevoie oriunde m-aș afla.

Eram atât de sigură că tatăl meu va veni după mine, dar acum mi-e greu să mai cred. Această sălbăticie așteaptă să mă înghită… Cred că nici nu m-aș opune. Oricum, nu mai am ce reguli să învăț, ce puncte să câștig și ce să demonstrez. E un iad cum nu mi-am imaginat vreodată că există.

Și cred că aici îmi vor putrezi oasele.

— Nu s-a întâmplat nimic special în noaptea aceea?

— Dacă îmi spuneți ce înțelegeți prin „special”, aș putea să vă răspund.

— Adică nu s-a întâmplat nimic neobișnuit?

— Absolut nimic.

13. Tarver

Focul aproape că s-a stins când mă trezesc eu. Deschid ochii și, ca de obicei, o clipă nu știu unde mă aflu, apoi, imediat, simțurile încep să mă informeze.

De data asta nu durează mult până îmi amintesc. Mă aflu în tabăra noastră, pe care am instalat-o chiar la marginea pădurii. Puțin mai

încolo începe câmpia. Înainte să adormim, am făcut un foc zdravăn, gândindu-mă la monstrul care era cât pe ce s-o omoare pe Lilac.

Mă răsucesc pe spate și dau cu ochii de ea. Stă în picioare, aplecată deasupra mea, silueta ei profilându-se ca o stafie printre stelele de pe cerul acesta necunoscut. Probabil că ceva a făcut-o să se apropie, fiindcă insistă în continuare să doarmă de cealaltă parte a focului. Clipesc nedumerit și, din reflex, duc mâna la Gleidelul meu.

— Domnișoară Laroux? o strig în șoaptă, pe un ton calm.

Nu vreau să se sperie și să am alte belele. Asta presupunând că este reală, fiindcă seamănă mai degrabă cu un spectru. Dar chiar și-așa, e o apariție…

— Comandante, e cineva acolo, șoptește ea. Auzi? E o femeie care plânge printre copaci.

Un fior de neliniște îmi urcă pe șira spinării și ciulesc urechile, mirat că zgomotul nu m-a trezit și pe mine. Dar n-aud nimic. E liniște. Mă ridic în capul oaselor și îmi dau seama că sunt încălțat. Îmi amintesc că am decis să dorm cu ghetele în picioare.

— Acum ai auzit? mă întreabă ea din nou.

— Nu aud, șoptesc eu încordându-mi auzul.

Ea face ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— În ce direcție?

Fără ezitare, ea arată spre marginea pădurii. Mă ridic în picioare și îmi iau rucsacul, apoi îl pun pe umăr. E un truc vechi să-i atragi pe oameni departe de foc pentru ca apoi să le iei lucrurile. L-am folosit și eu de-atâtea ori pe planetele de la periferie, în confruntările cu coloniștii. Dacă femeia continuă să se ascundă în pădure și nu vine direct la noi, nu am încredere în ea.

Duc un deget la buze ca să-i fac semn lui Lilac să tacă. Ea dă din cap că a înțeles și vine după mine.

Ne îndepărtăm puțin de foc și ne oprim la adăpostul întunericului. Domnișoara Laroux este atât de concentrată, încât nici n-a sesizat că e desculță. Înclin capul spre ea. *Dar acum? Auzi ceva?*

Ea scutură din cap încruntată.

— S-a oprit, șoptește ea. Se auzea ca și când era rănită. Poate că și-a pierdut cunoștința.

Dau să-i răspund că s-ar putea să fie o capcană, dar n-apuc să zic nimic, fiindcă domnișoara Laroux s-a hotărât să acționeze de capul ei.

— Alo, strigă ea ieșind de după copac. Sunteți…

Sunt atât de consternat, încât îmi ia câteva secunde ca să reacționez. Îi acopăr gura cu mâna și o trag spre mine. Ea protestează făcând un zgomot înfundat, apoi se potolește și așteaptă speriată. Stăm ca două statui și ascultăm încordați. În ciuda pericolului, mă surprind gândindu-mă la apropierea dintre noi, la corpul ei lipit de-al meu.

În pădure nu se aude niciun zgomot. Niciun trosnet de surcele,

niciun fâșâit de crengi.

Foarte încet, Lilac îmi apasă mâna cu un deget, făcându-mi semn să o eliberez. Slăbesc puțin strânsoarea ca s-o las să respire.

— Mai auzi ceva? îi șoptesc eu la ureche.

Ea scutură din cap și se apleacă să-mi răspundă tot la ureche, gâdilându-mă cu respirația ei.

— Nu. Dacă a leșinat? Poate că e rănită, poate că…

Știu la ce se gândește. Că femeia ar putea fi o prietenă de-a ei, una dintre fetele care se uitau la mine ca la cine știe ce specimen. Asta dacă într-adevăr există. Nu-mi vine să cred că într-un astfel de loc și având nervii întinși la maximum puteam să dorm fără să aud plânsetul femeii care a trezit-o pe Lilac. Poate că a visat.

Există un singur mod în care să mă conving.

— Rămâi aici, îi șoptesc, cu obrazul lipit de-al ei.

Are pielea caldă, ca după somn, și mult mai moale decât a mea. Sunt sigur că n-a avut niciodată un contact cu un tip nebărbierit de atâtea zile. Dar ea se mulțumește să dea din cap înțelegătoare. Tremură violent și-mi dau seama că nu și-a luat pătura cu ea. Îmi scot jacheta și i-o pun pe umeri, iar ea se ghemuiește lângă copac să aștepte.

★ ★ ★

Nu e cea mai groaznică noapte din viața mea. Pe aceea am petrecut-o pe Avalon. Făceam parte dintr-un pluton de recruți și ne confruntam cu un grup de rebeli înarmați până-n dinți. Ca să fie „distracția” și mai mare, totul se petrecea pe un teren mlăștinos. În plus, eu ratasem o întâlnire cu o domnișoară autohtonă… Mare pierdere, fiindcă soldații nu erau foarte agreați prin partea locului.

Totuși, pe lista mea cu nopți de groază, aceasta nu e prea departe de cea din Avalon.

Este aproape imposibil să te deplasezi prin desișul pădurii fără să faci zgomot. Tufe de mărăcini se întind ca niște brațe care se agață de pantalonii mei, crenguțe uscate trosnesc la tot pasul, răsunând în beznă ca niște mici explozii. Pe o altă planetă, aș fi sigur pe mine, dar știu că aici orice poate fi periculos, fiindcă totul este neobișnuit. O bucată de timp sunt nevoit să înaintez enervant de încet. Mi s-a zbârlit părul la ceafă, dar știu că sunt viu tocmai pentru că nu ignor niciodată ce-mi spune instinctul.

În prima oră de căutări trec pe lângă Lilac de trei ori. S-a ghemuit ascultătoare la rădăcina copacului, înfășurată în haina mea, cu picioarele adunate sub ea. Susține că aude vocea în continuare. Stau în umbra unui copac și scrutez câmpia scăldată de lumină, în direcția din care, susține ea, se aud acele plânsete. Doar că nu e nimic, iar în lumina celor două luni s-ar vedea umbra oricărei jivine, cât de mică ar fi ea.

Când trec a patra oară, ea scutură din cap spre mine, dându-mi de înțeles că zgomotul a dispărut. Îmi pare atât de mică în haina mea… Dar sunt convins că se străduiește să arate că rezistă bine. Nu vrea să mă opresc din căutări.

Ridic o mână și-i fac semn să nu se miște, iar ea clatină din cap.

E timpul să încerc o altă abordare. Mă îndepărtez cu grijă cincizeci de pași, apoi mă lipesc cu spatele de un copac și, cu Gleidelul pregătit, strig:

— E cineva acolo? Suntem prieteni!

Vocea mea spintecă liniștea nopții. Oricine m-ar auzi pe o rază de un kilometru în jur. Eu și Lilac așteptăm nemișcați în locurile noastre, cu inima bătând cu putere. Nimic.

Așa că reiau căutările. După o oră de orbecăit printre copaci și prin hățișuri fără să găsesc pe nimeni, mă decid să aștept până se luminează de ziuă și mă întorc la locul unde am lăsat-o pe Lilac.

În mod miraculos, a adormit sprijinită de copac. Probabil că oboseala a biruit-o până la urmă, fiindcă tremura acolo de câteva ore. Când mă aplec lângă ea, tresare și se uită la mine spăsită, ca și cum și-ar cere scuze… Sau cel puțin așa îmi place mie să cred. Nu e nevoie să-i spun că nu ne întoarcem la tabăra noastră, unde focul se vede lucind ca un far în întunericul în care nu știu cine și cu ce intenții se ascunde.

Mă așez alături, cu Gleidelul în mână, iar ea, pe jumătate adormită, pune capul pe umărul meu. Se pare că în noaptea asta nu mai sunt obligat să dorm de cealaltă parte a focului. O cuprind cu brațul de după umeri – ea e micuță, caldă, vie – și îmi las capul pe spate, sprijinit de trunchiul copacului, rezistând tentației de a mi-l lipi de-al ei.

Apoi îmi mușc interiorul obrazului ca să nu adorm și mă pregătesc să aștept ivirea zorilor.

— Apoi ați traversat câmpia, cu intenția de a vă îndrepta spre munți.

— Exact.

— Cum vedeați situația în acel moment?

— Era clar că nu vom întâlni supraviețuitori, dar eu am rămas vigilent în continuare. Dacă îi întâlneam, nu mă așteptam să fie prea binevoitori față de domnișoara Laroux.

— De ce?

— Tatăl ei era constructorul navei prăbușite. Companiile de terraformare nu sunt privite cu simpatie de către coloniști, și știți la fel de bine ca mine că de la Centru se trimit trupe militare pentru a veghea la respectarea drepturilor acestor corporații. Coloniștii ne urăsc și pe noi.

— Asta este tot?

— Începeam să mă întreb de ce nu apar navele de salvare.

— I-ați spus acest lucru domnișoarei Laroux?

— *Nu.*

14. Lilac

— Mai spune-mi o dată ce-ai auzit, mă întreabă el pentru a zecea oară după ce terminăm de răscolit un perimetru și mai întins din jurul taberei noastre. La lumina zilei e greu să susții în continuare că ceea ce s-a întâmplat a fost real.

— Era o femeie care plângea. Părea disperată, înfricoșată, poate rănită, nu știu sigur. Parcă…

Nu mai continui.

— Parcă…? insistă el, sprijinindu-se de un copac.

— Parcă aș fi fost eu.

Când termin fraza, îmi dau seama că sună aiurea ce spun, mai prost decât mă așteptam.

El rămâne tăcut, scrutând câtva timp pădurea.

— Bine, spune el îndepărtându-se de copacul de care se sprijinea și apleacându-se să-și ia rucsacul. Dacă azi-noapte a fost cineva aici…

Se oprește o clipă, ca și cum s-ar aștepta ca eu să zic ceva. Aș vrea să-l întrerup, să insist că am auzit ce am auzit, dar ceva mă reține. Am pierdut dreptul, *dacă* l-am avut vreodată, de a protesta în fața lui. Dacă n-ar fi fost el, de mult aș fi murit pe-aici.

Văzând că nu zic nimic, continuă:

— În orice caz, a plecat. Iar noi trebuie să ne vedem de drumul pe care îl avem de făcut. Te mai dor picioarele?

Poate că am inventat-o pe femeie. Gândul că ar trebui să accept lucrul acesta, chiar și față de mine însămi, îmi provoacă o tensiune interioară. Dar n-am încotro. Dacă el a hotărât că e momentul să plecăm, va trebui să plec cu el. Partea proastă este că trebuie să recunosc că are dreptate. Nu există niciun semn că a fost cineva aici, nici urme pe pământ, nici măcar crengi rupte.

— Sunt bine, mormăi eu, deși încă mă mai dor bătăturile de la călcâie.

— Cum ieșim din pădure și ajungem în câmp, putem să găsim un loc unde să ne odihnim. Astăzi vom face popas mai devreme. După ce am dormit atât de puțin azi-noapte, niciunul dintre noi nu va rezista prea mult.

Știu că se gândește că *eu* nu voi rezista. Strâng din dinți și, o clipă, sunt tentată să-i răspund. Dar îmi amintesc de felina care mârâia vrând să mă atace, de mirosul de blană arsă și de sânge, și închid ochii.

Vocea venea dinspre câmpie, adică exact din direcția înspre care

ne vom îndrepta noi ca să ajungem la epavă. Poate că pe drum vom da de urma femeii pe care am auzit-o.

— Foarte bine.

Tăcerea lui Tarver se prelungește nefiresc de mult și deschid ochii să văd ce face. Mă privește cu o expresie ciudată, pe care n-o pot descifra. De fapt, parcă nu la mine se uită. Tresar când îmi dau seama că încă port jacheta lui.

Încerc să mi-o dau jos, luptându-mă cu mânecile prea lungi, când el își revine din transă și-mi spune pe un ton autoritar:

— Nu, păstreaz-o deocamdată.

Apoi îmi întoarce spatele și pleacă, sigur că eu îl voi urma.

Ce altceva aș putea să fac?

Undeva în fundul minții, o voce mică îmi șoptește: *Chiar ai vrea să-l părăsești?*

★ ★ ★

Mi se pare că astăzi mergem într-un ritm mai lejer. O fi din cauză că el e mai îngăduitor cu mine sau că m-am obișnuit cu mersul pe jos.

Avansăm mai repede la câmpie, unde terenul e mai neted și ne oprim doar ca să mâncăm câte un baton nutritiv. Mie nu-mi place ce gust are, dar Tarver înfulecă de parcă ar fi o friptură suculentă.

După încă o oră și jumătate de mers, ne oprim din nou și el se uită de jur-împrejur. În spatele nostru, pădurea a rămas doar o pată gri-verzuie pe un deal care se scufundă treptat în nemărginirea aurie a câmpiei.

N-am văzut niciodată o întindere atât de imensă și de pustie. Râul pe care l-am urmat se desface într-o rețea argintie de pârâiașe care brăzdează câmpia. Sunt atât de înguste, încât poți sări peste ele, dar suficient de adânci pentru ca Tarver să umple butelca cu apă. În bătaia vântului, iarba înaltă se ondulează ca valurile unui ocean, exact cum am văzut în holofilme. La orizont se zăresc munții care ne despart de *Icarus*.

Dar nu se vede nici cel mai mic semn de viață. Nici nave de salvare și nici avioane locale care să brăzdeze cerul asemenea acestor pârâiașe. Nu înțeleg de ce aici nu există colonii. Unde sunt oamenii? Tăcem amândoi, dar sunt sigură că și el gândește același lucru.

De data asta, Tarver instalează tabăra mai repede decât în seara trecută și abia după câteva momente îmi dau seama de ce: fiindcă n-a mai săpat o groapă în care să facă focul. Aici, la câmpie, nu se găsesc lemne. De ce nu m-am gândit la asta? Până să mă sprijin de el aseară, aproape că am înghețat de frig, deși aveam un foc alături. Iar acum nu mai pot să mă bazez pe căldura lui după ce azi-dimineață m-am grăbit să-l gonesc de lângă mine. Tremur când mă gândesc la noaptea friguroasă care mă așteaptă.

Tarver adună câteva cabluri pe care le-a smuls din capsula noastră,

îmi spune că vrea să pună niște capcane și se îndepărtează în linie dreaptă. Măcar aici pot să-l văd, fiindcă nu mai sunt copaci care să-mi obtureze vederea și nu mă mai simt complet singură.

Mă uit după el și îmi pipăi fața cu degetele. Ce n-aș da să am o oglindă! Simt că am pielea caldă și înroșită, deși acum nu mai fac efort. E arsă de soare. Am pățit-o o dată în copilărie, când m-am rătăcit pe o punte de simulare care imita o insulă tropicală. Atunci n-a trebuit decât să cheme tata un medic, și arsura a dispărut în urma tratamentului. Acum o simt la pipăit. Pielea din jurul ochiului este încă dureroasă la atingere, ceea ce înseamnă că vânătaia nu mi-a trecut. Nici n-avea cum. Sunt doar patru zile de la prăbușire. Măcar Tarver are bunul-simț să nu râdă de mine.

Deodată, îi aud vocea chiar în spatele meu. Dar parcă mai devreme l-am văzut mult mai departe, stând aplecat să pună o capcană. Mă întorc surprinsă și nu văd pe nimeni. Normal, cum ar fi putut să ajungă atât de repede în spatele meu? Mă uit iar peste umăr și-l văd că se ridică, dar e totuși mult prea departe ca să-l pot auzi.

Simt că mi se zbârlește părul la ceafă și scrutez câmpia din spatele meu. Nu e nici țipenie de om. Și în timp ce stau cu inima bătând să-mi spargă pieptul și cu urechile ciulite, aud o altă șoaptă. Nu e vocea lui Tarver fiindcă nu este atât de gravă. Are și o anumită emoție, pe care n-o pot identifica. Nu înțeleg nimic din ce zice.

Încep să tremur, simt furnicături în degete și respirația mi se precipită. *Frica,* îmi spun. Dar nu dispare nici când mă forțez să inspir adânc. Pielea ba îmi arde, ba se răcește. Neliniștea crește în mine până când simt că am să explodez dacă nu mă mișc. Capul îmi vâjâie de parcă mi-a scăzut glicemia sau aș avea pe mine un corset prea strâns și nu-mi circulă sângele.

Sunt încă în picioare când Tarver se întoarce. Îi aud pașii prin iarba înaltă cu mult înainte să ajungă la mine, așa că mă stăpânesc și nu tresar când mă anunță pe un ton neobișnuit de vesel:

— Am văzut niște vizuini – s-ar putea să avem noroc.

Mă uit la el peste umăr și văd că zâmbește, cu brațele pline de tot felul de plante și ierburi lungi. E o imagine care mă tulbură, dar nu atât de mult ca vocea pe care am auzit-o. Îi întorc spatele și scrutez în continuare câmpia.

— Ai auzit ceva cât timp ai fost acolo? îl întreb eu, făcând ochii mici din cauza luminii puternice și încercând din răsputeri să-mi stăpânesc tremuratul.

— Da. Vântul, răspunde el lăsând jos brațul de ierburi. Iarba și din când în când o jivină mică țâșnind prin apropiere. Pe-aici nu găsești altele mai mari fiindcă nu prea au ce să mănânce.

— Eu am auzit un bărbat.

Sunetul făcut de arma sa când o scoate de la brâu începe să-mi

devină familiar. Oftez scuturând din cap.

— Nu cred că vrea să ne facă rău. Nu părea furios. Tarver vine lângă mine și se uită atent în direcția în care mă uit eu.

— Ești sigură? Un om nu are unde să se ascundă aici.

— Sigur că nu.

De data asta, nu mă poate acuza că am visat. Sunt perfect trează.

— La început am crezut că ești tu, dar erai prea departe. Se auzea de foarte aproape, ca și cum ar fi fost aici.

Tarver se încruntă și îl surprind aruncându-mi o privire suspicioasă, apoi înaintează câțiva pași și privește încă o dată de jur-împrejur.

— Probabil că vântul a purtat vorbele până aici. Ce zicea?

Ezit, strângând din dinți ca să nu-mi clănțăne.

— Nu știu. Nu mi-am dat seama. Era ca și când s-ar auzi printr-un perete. Înțelegi limba pe care o vorbește, auzi, doar că…

Nu știu cum să explic.

Tarver se întoarce spre mine și mă privește cu atenție.

— Era la distanță sau chiar lângă tine?

— Nu știu! izbucnesc eu și vocea îmi tremură odată cu corpul. Era chiar aici, doar că se auzea înfundat. Adică sunetele erau clare, dar nu se înțelegea ce zice.

Tarver se uită lung la mine, iar eu simt că-mi arde fața.

— Știu că sună ciudat ce spun, șoptesc eu.

— Foarte ciudat.

Apoi se întoarce brusc, scoate arma și, făcând mâinile pâlnie la gură, începe să strige:

— Ieșiți dacă sunteți acolo! Suntem înarmați, dar nu vrem să vă facem niciun rău.

Lasă mâinile jos și întoarce puțin capul ca să asculte mai bine. Ascult și eu încordată, simțind cum mi se înfi- oară pielea la fiecare foșnet, la fiecare adiere.

Atunci, la o distanță de numai câțiva pași, vocea răsună din nou, mai clară ca niciodată. Tot nu-mi dau seama ce spune, dar de data asta are un ton agitat.

— Acolo! E aceeași voce. Ți-am spus eu.

Dar Tarver nu zâmbește, nu se uită spre câmpie, ci la mine, cu o expresie mai degrabă nedumerită decât iritată.

— N-am auzit nimic, spune el calm.

Am impresia că am primit un pumn în stomac.

— Nu e amuzant deloc.

— Vorbesc serios, răspunde el și îmi pune mâna pe umăr. Te-am forțat prea mult. Ești epuizată. Hai să ne odihnim și mâine te vei simți mai bine.

Mă smucesc atât de tare, încât îmi sucesc un mușchi, dar nici nu

bag de seamă durerea. Simt un fior de neliniște pe șira spinării.

— Tarver, nu am halucinații!

El zâmbește, dar mă privește în continuare cu o expresie gravă.

— Lasă, nu e cine știe ce, spune el cu detașare. Și mie mi s-a întâmplat. Vino și așază-te lângă mine. Am să-ți pregătesc și altceva de mâncare în afară de batoanele nutritive.

— Îți spun că era real!

Îmi vine să-l pălmuiesc, să-l scutur ca să-l conving că nu mi s-a părut. Nu mai tremur atât de tare și nu mă mai simt amețită. O adiere de vânt îmi mângâie pielea, iar eu îmi dau seama că am transpirat.

— Lilac, îmi spune el cu o voce blândă și obosită. Te rog, odihnește-te.

Mă întreb dacă știe cât de ușor poate obține ceva de la mine când îmi vorbește frumos. Bucuria mea de a auzi o altă ființă umană s-a transformat într-o suferință atât de grea, încât abia mai pot să respir. Mă las să cad pe pătură. Îmi ard ochii în cap, dar mă abțin să plâng în fața lui. Crede că sunt nebună, că Lilac Laroux este atât de traumatizată, încât nu mai deosebește visul de realitate. Mi-aș dori ca Tarver să fie singur aici.

Partea proastă este că și el își dorește același lucru.

— O traumă se poate manifesta în mai multe feluri.

— Așa este. În armată suntem instruiți în legătură cu acest subiect.

— Ați observat acest tip de manifestare la domnișoara Laroux?

— Nu. Doar că nu prea mânca, dar cred că din cauză că nu-i plăceau batoanele de supraviețuire. Nu era obișnuită cu o astfel de alimentație.

— Altceva nu ați remarcat?

— Tocmai v-am spus. Nu pricepeți ce vă răspund?

— Vrem să ne asigurăm că nu v-a scăpat ceva, domnule maior.

— Puteți să-mi spuneți cât mai durează?

— Până obținem răspunsurile de care avem nevoie.

15. Tarver

Stă pe pătură, iar eu îmi fac de lucru prin preajmă ca să-i las timp să-și revină. N-o cunosc pe Lilac Laroux decât de câteva zile, dar știu sigur că nu-i place să cedeze în fața cuiva, chiar dacă ar fi justificat. Îmi scot aparatul de ras din geantă și mă bărbieresc, în speranța că un aspect mai civilizat o va consola. În tăcerea care se prelungește, hârșâitul lamei pe piele mă ajută să mă concentrez.

Dar nu toate noutățile sunt rele. Pe câmpie se merge mai ușor,

fiindcă pământul este mai neted. Sunt sigur că am scăpat de feline. Am descoperit niște gropi în pământ, ceea ce înseamnă că am șanse să prind vreun animăluț în lațurile puse de mine, iar plantele și ierburile pe care le-am adunat sigur sunt comestibile. Speram s-o mai înveselesc pe Lilac oferindu-i și altceva de mâncare în afară de batoanele nutritive.

Dar acum simt o greutate oribilă în stomac, de care nu reușesc să scap. Am văzut-o că tremura, transpira și avea pupilele dilatate. Halucinațiile pot avea o mulțime de cauze, dar cred că în cazul lui Lilac sunt din cauza surmenajului. Trebuie să am grijă de ea ca să reziste să traversăm munții.

— Domnișoară Laroux, mai lasă-mă o oră și cred că am să reușesc să-ți pregătesc ceva special de mâncare, îi zic eu când nu mai am ce să fac și mă așez lângă ea. La terraformarea unei planete se cultivă foarte multe plante comestibile. Sigur, când te hrănești numai cu batoane nutritive, sensul noțiunii de „comestibil” se schimbă radical.

Ea îmi aruncă o privire absentă, goală. Îmi dau seama că n-are nevoie acum de obișnuita noastră luptă și, în fața acestei atitudini, singurul lucru care îmi vine în minte este să-i zâmbesc. Deși nu-mi răspunde cu un surâs, măcar se uită la mine și chiar mă vede.

— Am să le testez și dacă sunt comestibile, am să mai adun câteva, iar diseară am să pregătesc o mâncare în toată regula. Văd că nu sunt plantele care se folosesc de obicei la terraformare, dar nu văd de ce n-ar fi bune. Avem în jur destule ierburi uscate ca să facem un foc și putem să facem supă în gamelă.

Ea dă din cap, ceea ce este un mic progres. Eforturile mele încep să mă liniștească și pe mine. Mă pun pe treabă și rup o tijă groasă de un deget, lemnoasă la bază, dar verde și suculentă în vârf. Nu vreau să-i spun și ei cât de ciudat mi se pare că nu recunosc aceste plante, că pentru terraformare flora și fauna sunt complet standardizate. Corporațiile respectă această formulă, însă plantele de aici aproape că nu au nimic în comun cu cele pe care le știu eu. Când seva începe să apară sub forma unor mici picături, frec tija de pielea sensibilă de pe interiorul antebrațului.

— Ce faci? mă întreabă ea.

Are același aer îngândurat, dar măcar dă semne că o interesează și altceva în afară de pământul din fața ei.

— Vreau să văd dacă dă vreo reacție alergică. Dacă nu provoacă roșeață sau mâncărimi, atunci trec la pasul doi: o gust.

Ea clatină din cap cu ochii la brațul meu, apoi se uită în altă parte.

— Spre est se vede o adâncitură… pare a fi un râu. Vom merge de-a lungul lui, așa că vom avea apă din belșug. Putem să facem și o baie dacă vrei, ca să arătăm și noi mai prezentabili când vor sosi ajutoarele.

Ea lasă capul în jos și oftează adânc.

— Sper să verifici și râul… La cât de norocoasă sunt eu, s-ar putea să ascundă crocodili spațiali.

Zâmbesc ca un idiot la gluma ei, mai mult decât ar fi cazul. Ea nu pare să observe.

— Crocodilii spațiali nu sunt periculoși, îi răspund eu. Îi gâdili sub fălci și se răsucesc în apă de plăcere. Anul trecut, când eram detașat în New Florence, am cunoscut un tip care și-a luat unul ca animal de companie. L-a trimis acasă într-un geamantan în care a făcut niște găuri ca să poată să respire.

Ea îmi răspunde cu un mic zâmbet amuzat. Hai că merge! Dacă reușesc să o fac să se gândească la altceva, va uita de voci. Nu trebuie decât să se odihnească, să doarmă, apoi vom porni mai departe. Asta contează. Să ajungem acasă.

Brusc, mă cuprinde un dor de părinții mei. Trebuie să încerc să nu mă gândesc la familia mea. Am știut întotdeauna că mi se poate întâmpla orice când sunt plecat în misiune, dar niciodată nu mi-am imaginat că voi avea timp să mă gândesc la chipul mamei când a aflat că Alec a murit.

— Contrabandă cu crocodili. Ce mai aventuri, comandante, murmură ea pe un ton neobișnuit de melancolic și zâmbetul îi dispare.

— Am mers în multe locuri în ultimii doi ani, dar rareori am văzut o câmpie mai frumoasă ca asta. Privește.

Îi întind câteva floricele delicate, cu petale violete care contrastează plăcut cu mijlocul de un galben strălucitor. Pe dos, petalele sunt gri-verzui ca iarba de pe câmp, astfel că florile nu se mai disting atunci când își închid corola odată cu apusul soarelui.

— Sunt exact ca noi. Cam șifonate, dar totuși sunt bine.

— Nu-mi vine să cred că pe-aici crește așa ceva.

Ia o floare din mâna mea, atingându-mă cu degetele. Floarea aleasă are două petale lipite, asimetrice. Îmi dau seama că ea n-a mai văzut niciodată frumusețea imperfectă a lumii naturale.

— Până aici am văzut numai grădini cultivate, continuă ea, dar să vezi aici niște flori atât de drăguțe, care cresc singure, fără să se ocupe nimeni de ele… mă depășește.

— Mama mea lasă natura să-i completeze grădina din jurul casei. Plantează flori, dar printre ele cresc și plante sălbatice.

Habar n-am de ce îi spun asta, dar ea mă ascultă, mai atentă decât s-a arătat vreodată.

— Aproape de casa noastră se întinde un imens câmp cu maci, parcă ar fi un covor roșu. Toată casa este acoperită cu flori cățărătoare. Pe mama o inspiră.

— Cred că ar inspira pe oricine, spune Lilac suspinând ușor, în sfârșit detașată.

Chipul ei s-a destins și pentru prima dată după atâtea zile – prima dată de când ne-am cunoscut – nu mai este suspicioasă. Aș vrea s-o fac să zâmbească din nou. Când zâmbește, este o persoană pe care aș putea s-o îndrăgesc. Amândoi avem nevoie de asta.

Iau rucsacul și încep să răscolesc în el printre cabluri, batoane nutritive, trusa de prim ajutor, lanterna cu baterie solară și carnețelul meu cu poezii. Caut caseta metalică pe care știu că am pus-o la fundul genții. Am găsit-o. E jumătate cât palma mea și aproape la fel de subțire ca foaia de plastic dinăuntru.

— Mama ta petrece mult timp în grădină? mă întreabă ea, iar eu îmi dau seama că vrea să prelungească acest moment de încetare a ostilităților dintre noi.

— În fiecare zi, spun eu scoțând caseta. Mama este poetă, iar tatăl meu este profesor de istorie. Am crescut înconjurat de cărți… În fine, atunci când nu mă cățăram în copaci și nu mă distram făcând sărituri în râu. Ceea ce mi-a folosit mai târziu când am intrat în armată.

— Ce frumos, murmură ea. Mama ta și-a publicat poeziile? Nu-mi amintesc să fi citit ceva de Merendsen.

— E numele tatălui meu, spun eu deschizând cutia și scoțând din ea o fotografie.

Acum trebuie să vorbesc puțin mai rar, să fac pauză între cuvinte ca să-mi pot păstra tonul liniștit, fiindcă simt că mi se pune un nod în gât când mă uit la ea. Simt că dorul de casă mă lovește ca o forță fizică.

— Pe mama o cheamă Emily Davis.

Mă uit la fotografia din mâna mea. E ușor îndoită la colțuri, după doi ani de purtat prin bagaje. În imagine e casa părintească, cu pereții albi acoperiți de florile albastre care mamei îi plac atât de mult, iar în fundal se vede câmpul de maci care se întinde până departe. Mama e micuță și blondă. Câteva șuvițe îi scapă din cocul prins la ceafă, ca de obicei, și ochelarii – una dintre excentricitățile ei – îi stau cocoțați pe nas. Lângă ea e tata, îmbrăcat cu o jiletcă pe care o poartă tot timpul. Alec, încă adolescent, mă ține de umeri și pare că zâmbește, dar de fapt face o grimasă fiindcă eu mă țin de părul lui. Când îi văd, mă doare sufletul.

— Glumești, zice ea amuzată.

Dar când îmi vede expresia de pe chip, zâmbetul îi dispare.

— Emily *Davis*? repetă ea, nevenindu-i să creadă.

— Dacă aș fi știut că te interesează, ți-aș fi spus de la început.

Dar nu-i așa. Mai iau o plantă și-i rup o frunză pe care mi-o frec de braț. Știu că numele mamei impresionează, dar refuz să mă folosesc de el. De-asta am și acceptat acea călătorie stupidă de promovare. Ziceau că nu vor aminti numele ei. Nu vreau să fiu acceptat datorită celebrității ei, și paparazzi să-i invadeze grădina. Ascund legătura

dintre noi așa cum ascund faptul că scriu și eu. Nimeni n-ar zice, uitându-se la mine, că aș putea să scriu poezii. Dar, nu știu de ce, în momentul acesta, în compania lui Lilac, lucrurile mi se par altfel.

Mă uit la brațul meu. A treia plantă mă irită puțin și vărs un pic de apă pe piele ca să calmez roșeața.

Lilac se uită lung la fotografia familiei mele.

— *Ador* poeziile mamei tale, șoptește ea cu admirație. Aveam o carte cu poeziile ei când eram mică. O carte adevărată. Era o poezie despre o tufă de liliac. Știi, când ești copil îți plac mult lucrurile care poartă numele tău. Versurile sunt atât de frumoase și de triste! *Plânge, palidă și parfumată, la sfârșitul verii.* Chiar aveți o tufă de liliac aproape de casă?

— Bineînțeles.

Nu mai iau în seamă iritația de pe braț. Deja începe să dispară.

— Era s-o distrug când am căzut de pe acoperiș și am aterizat în ea. Dar a fost mai rezistentă decât părea. Ca o altă Lilac pe care o cunosc…

Ea zâmbește sincer, fără condescendență, acceptând complimentul. Zâmbetul ei îmi încălzește sufletul și brusc simt nevoia să vorbesc, s-o fac să zâmbească în continuare.

— Oamenii vin la noi ca să vadă lucrurile despre care scrie în poezii. Gardul nostru e rupt mai mereu și țigla cade de pe casă, dar tata îi roagă pe vizitatori să-l ajute la reparații până termină mama ce are de lucru și coboară să-i vadă.

Mă uit la ea cum râde amuzată. Parcă a reînviat.

— Oh, Tarver.

Încă mi se pare ciudat s-o aud pronunțându-mi numele. Nu ciudat. Minunat. Parcă în sfârșit purtăm și noi o conversație adevărată.

— Nu-mi vine să cred, spune ea scuturând din cap. Stai! Îmi amintesc de poezia cu soldățelul de plumb. Să nu-mi spui că acela ești tu! Am învățat-o pe de rost!

Scutur din cap și mă aplec puțin să mă uit la fotografia din mâna ei.

— Acela este Alec. Uite-l aici. Eu stau pe umerii lui.

— Și el este militar? întreabă ea uitându-se mai bine la figura din fotografie.

— A fost, zic eu încet. A murit la datorie.

Ea se uită la mine cu ochi mari.

— Îmi pare rău.

Acum îmi dau seama că asta am așteptat de la ea încă din seara când am întâlnit-o la recepția din salon și că de atunci asta mi-am dorit de la ea în fiecare zi.

Acum nu mai vede în mine un om care a crescut pe o planetă de rang inferior. Nu mai vede un soldat, un erou de război, un bădăran

needucat care nu înțelege prin ce trece ea și cât de greu îi este, un imbecil care habar n-are de nimic.

Mă vede pe mine. Exact așa cum sunt.

— Ați devenit foarte apropiați.

— Și?

— Deci confirmați acest lucru?

— Ați făcut o afirmație. Credeam că știți deja acest lucru.

— Puteți să detaliați cum a decurs această apropiere?

— Credeam că scopul acestui interogatoriu este să discutăm impresiile mele despre planetă.

— Scopul acestui interogatoriu este să ne răspundeți la întrebările pe care le alegem noi, domnule maior. Vă întrebăm despre domnișoara Laroux.

— Deci care era această întrebare?

— Nu contează. Putem să revenim mai târziu asupra acestui aspect.

— Abia aștept.

16. Lilac

Știu să zâmbesc într-o mie de feluri, cu diferite subînțelesuri, și totuși nu știu cum să ajung la acest om care stă la doar câțiva pași de mine. Nu știu cum să comunic cu el. Nu atunci când trebuie să fiu sinceră, să nu mă mai prefac.

Mă mulțumesc să zâmbesc ascultând istorisirile lui, privindu-l cum își masează pielea iritată de plante cu unguent din trusa de prim ajutor. Spre seară, se duce să-și verifice capcanele. În clipa când pleacă de lângă mine, lumea mi se pare mai sumbră, mai mare, și mă pregătesc să aud din nou voci în liniștea din jur. Dar nu se aude nimic. Doar vântul șoptind prin iarba înaltă și, mai încolo, pașii lui Tarver.

La întoarcerea lui, îmi feresc privirea când începe să se ocupe de micile creaturi cu blană pe care a reușit să le prindă în capcane. Sunt destul de înfometată ca să le mănânc, dar asta nu înseamnă că vreau să văd cum le eviscerează. În timp ce lucrează, continuă să-mi povestească tot felul de întâmplări din armată, una mai grozavă decât alta, doar ca să-mi distragă atenția și să acopere sunetele neplăcute. În lumina din ce în ce mai slabă a înserării, îmi dau seama că ne simțim bine împreună, că el se bucură de compania mea, nu doar o tolerează, că îmi povestește toate acestea pentru că vrea să mă facă să râd, nu doar să mă convingă să merg mai departe.

Mă uit la el cu atenție să văd cum face focul. Ar fi trebuit să fac

asta de la bun început, în caz că mă lasă singură. Dar nu de teamă mă uit la el acum. Vreau doar să învăț ca să pot fi de folos. Abia reușește să aprindă un foc mititel fiindcă nu prea are cu ce. La noapte sigur n-o să ne încălzească, dar e de ajuns ca să frigem câteva fâșii minuscule de carne. Și pentru prima dată de când am aterizat pe această planetă, stomacul meu simte că a primit hrană adevărată.

Îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele, în timp ce stau chircită lângă rămășițele fumegânde ale focului. Tarver stă și scrie în carnețelul lui, la lumina tăciunilor. Soarele a apus încă de când ne pregăteam hrana, iar răcoarea ușor neplăcută a înserării s-a transformat într-un frig pătrunzător de care rochia mea verde și zdrențuită nu mă protejează deloc. Buna mea dispoziție a scăzut odată cu temperatura de-afară. Tarver își pune carnețelul deoparte și se duce să arunce resturile de la cina noastră pentru a nu atrage animalele în cursul nopții. Nu crede că pisicile sălbatice vin la câmpie, dar vorba lui: mai bine să fim prudenți decât să ne pară rău pe urmă.

Aș fi murit de mult dacă n-ar fi fost Tarver.

Când se întoarce, ridic puțin capul să mă uit la el, dar sunt prea obosită ca să mai zic ceva. Deși îmi dau seama că dinamica relației dintre noi s-a schimbat, tot nu știu cum să vorbesc cu el. Orgoliul rănit și încrederea mea zdruncinată mă împiedică să-i spun ce mi-aș dori să-i spun. Îmi las fruntea pe genunchi.

— Domnișoară Laroux, spune el aplecându-se lângă mine – o mișcare pe care o cunosc atât de bine, încât nici nu e nevoie să deschid ochii ca s-o văd. Lilac… În câmp deschis este foarte frig. Nu avem cu ce să facem focul, iar vântul e mult mai rece decât în pădure.

— Nu zău!

Râde, și eu îmi dau seama că am început să împrumut din expresiile lui. Vorbesc asemenea unui soldat. Simt că mi se aprind obrajii.

— Dacă vrei, continuă el uitându-se la mine, putem să dormim spate în spate. Dar ne va fi mai cald dacă îmi dai voie să pun un braț în jurul tău și să ne acoperim cu păturile. Îți promit că voi avea cele mai curate gânduri.

Sunt sigură că, în ciuda întunericului, vede că m-am înroșit. Mă uit în altă parte, lăsând adierea vântului să-mi răcorească obrajii, deși în rest tremur.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Ce anume?

— Să te prefaci că.

Mă opresc ridicând din umeri. Nu sunt furioasă pe el, deși vocea mea sună de parcă aș fi. Sunt furioasă pe corpul meu care mă trădează, că nu mă pot împiedica să roșesc. Mă face să mă simt prost. Parcă am fi parteneri într-un dans ai cărui pași eu nu-i cunosc.

Cu un ultim efort, încerc să-mi recapăt demnitatea. Cel puțin, n-o să par atât de naivă încât să cred că a devenit un admirator de-al meu.

— Știu că nu te încântă compania mea. E o situație la fel de neplăcută pentru amândoi.

El iarăși izbucnește în râs, dar de data asta e un râs sincer, din toată inima, nu unul prefăcut. Îmi vine și mie să zâmbesc, dar ezit, fiind convinsă că râde de mine.

Se ridică în picioare, întinde păturile pe jos și face un singur pat.

— Domnișoară Laroux, înainte să te martirizezi, aș vrea să-ți spun că, odată, a trebuit să dorm în brațele unui caporal gras și păros, în împrejurări jenante. Prin urmare, să dorm lângă o fată frumoasă ar fi un vis.

Frumoasă? Întotdeauna am fost relativ drăguță, dar banii pot transforma orice rățușcă urâtă într-o lebădă frumoasă. Totuși, de când ne-am întâlnit atunci pe *Icarus,* nu m-a mai privit niciodată așa. Și a demonstrat că statutul și banii mei nu contează pentru el. Dimpotrivă.

Ce bine că e întuneric și nu-mi poate vedea fața, zâmbetul, pe care nu mi-l pot ascunde la auzul acestui simplu compliment. Ar fi o umilință absolută.

Mă întorc spre el și văd că se așază în genunchi la marginea așternutului, cu mâinile pe coapse, apoi îmi face semn să mă întind. Prima dintre cele două luni ale planetei n-a răsărit încă, dar stelele de pe cer devin cu fiecare secundă tot mai luminoase. Aerul este curat, rece și pătrunzător.

Are dreptate. Niciunul dintre noi nu va putea dormi dacă insist să stăm separat. Din reflex, o parte din mine se înfioară numai la gândul acesta. Dar cine să afle? Nu se vede nicio navă de salvare, niciun semn că tata vine să mă salveze. Aș putea să accept măcar pentru o singură noapte. Și e atât de… tentant. Să stau la căldură, vreau să spun.

Înghit în sec și mă strecor sub pătură, făcându-mă cât mai mică.

— Bine, dar numai până traversăm câmpia și pentru că nu putem să facem focul.

Bravo. El va crede că nu știu să-i apreciez gestul. De ce nu pot să-i accept gestul și gata?

Dar el se mulțumește să clatine din cap, apoi își desface centura, pe care o așază alături, lângă lanternă. Când se bagă sub pătură, un val de aer rece mă face să tremur și mă ghemuiesc și mai mult.

— Scuze, murmură el aproape de urechea mea. Închide ochii. O să te încălzești imediat.

Nu se jenează să-și găsească o poziție confortabilă, apoi întinde brațul și mă trage spre el. Corpul lui este mai cald decât al meu și, după o clipă, ridică mâna și mă freacă pe braț ca să mă încălzesc. Încerc să nu tremur la atingerea lui caldă pe pielea mea înghețată, expusă în rochia asta idioată fără mâneci.

Apoi se oprește și rămâne nemișcat, cu capul băgat în ceafa mea. Deja respirația îi devine regulată. Îl invidiez pentru abilitatea lui de a adormi imediat, oriunde și în orice poziție. Eu am nervii încordați la maximum și îi simt fiecare mișcare.

Niciodată nu am stat atât de aproape de un bărbat ca el. Cu greu închid ochii, reprimându-mi o pornire nebunească de a mă întoarce cu fața spre el. E un gând absolut prostesc, care mă umple de furie și mă face să mă simt vinovată.

Știu bine ce părere are despre mine, chiar dacă încearcă să-și ascundă nerăbdarea și iritarea. Iluziile pot fi spulberate atât de repede! Militarii nu urmăresc să ne cucerească pe noi, fetele din înalta societate. Ei *râd* de noi, de rochiile noastre frumoase și de umbrelușele noastre de soare, de saloanele și budoarele noastre reproduse impecabil. Și tot ce era amuzant în lumea strălucitoare de pe *Icarus* este absolut ridicol aici, în lumea în care ei trăiesc zi de zi. Nu sunt nici pe departe genul de fată pe care și-ar dori-o el. Și așa cum am spus de atâtea ori, el este ultimul om din galaxie pe care aș vrea să-l ating.

Singura diferență este că eu m-am înșelat.

Nu știu cât timp am stat să ascult bătăile calme ale inimii lui și ritmul frenetic al inimii mele. Una dintre cele două luni ale planetei a început să urce pe cer, proiectând o lumină albastră și rece deasupra câmpiei, stropind iarba cu o lucire de gheață. Vântul nu mai bate, dar dincolo de respirația lui Tarver care suflă ușor în părul meu percep un alt zgomot.

Expir, și aburii respirației mele formează rotocoale în aerul rece. Strâng și mai tare ochii, de parcă astfel aș putea bloca sunetul vocii indescifrabile care se aude ca un ecou în noapte.

— Pleacă, șoptesc eu în întuneric.

Mă încordez din tot corpul și încep să tremur. Până aici vocile mi-au invadat gândurile, dar acum par să-mi invadeze și trupul, să-mi distrugă echilibrul, ceea ce mă nedumerește și mă înspăimântă.

În spatele meu, Tarver mormăie ceva în somn și mă strânge mai aproape de el.

Vocea continuă cu aceeași intensitate. Știu că Tarver n-o aude, altfel s-ar trezi imediat și ar scoate arma. Mă întorc cu fața spre rucsacul pe care îl folosim pe post de pernă și îmi acopăr urechile cu mâinile, încercând să mă gândesc la muzica pe care o ascultam pe *Icarus*.

Dar vocea continuă să șoptească, agravându-mi suferința cu fiecare clipă. O lacrimă mi se scurge din ochii închiși, lăsându-mi o dâră înghețată pe tâmplă și unindu-se cu transpirația rece care mi-a acoperit tot corpul. De data asta simt în gură un gust metalic ciudat care persistă, indiferent de câte ori înghit.

Îmi pierd mințile.

— Tarver, șoptesc eu cu o voce tremurată pe care aproape că nici nu mi-o recunosc. Tu auzi?

Nici nu știu de ce îl întreb, fiindcă deja cunosc răspunsul.

Dacă ar fi fost un prieten de-al meu, ar fi trebuit să-l zgâlțâi ca să-l trezesc. Dar Tarver se trezește la o singură șoaptă. Simt cum corpul lui moale și relaxat se încordează într-o clipă.

— Scuze, șoptește el aproape de urechea mea. Adormisem. Ce este?

Vocea continuă să murmure la oarecare distanță, în direcția munților care ne despart de *Icarus,* ca și cum m-ar chema într-acolo. Dar tot nu înțeleg ce spune.

— Le aud din nou, șoptesc eu.

Tocmai am observat că am început să tremur violent, dar sunt prea speriată ca să-mi pese că mă vede și el.

— Te rog, continui eu cu inima strânsă, te rog spune-mi că auzi și tu.

— Lilac…

Îmi pune pe braț mâna lui caldă, ca să mă liniștească.

— Te rog.

Se ridică în cot și îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe față, cu un gest neobișnuit de tandru. Apoi îmi șterge lacrimile de pe obraz cu degetul mare.

— Promite-mi că nu vei pleca singură să vezi despre ce este vorba, indiferent ce vei auzi. Dă-ți cuvântul de onoare.

Simt un ordin în vocea lui blândă.

Să plec de lângă el ar fi ultimul lucru pe care l-aș face acum. Aș vrea să-i spun asta, dar mi s-a uscat gâtul prea tare ca să mai protestez. Așa că mă ghemuiesc și mai mult lângă el, clătinând din cap. El continuă să mă țină în brațe ca să mă liniștesc din tremurat. Ar trebui să mă simt scandalizată de apropierea dintre noi, să-i cer să păstreze distanța, dar mintea îmi vâjâie de atâtea lucruri pe care aș vrea să i le pot spune. Atingerea lui îmi face bine.

— Vei vedea că o să treacă, îmi spune el. Probabil că este din cauză că te-ai lovit la cap când ai deblocat capsula. Ți-ai învinețit un ochi. Sper că n-ai și un gust de șobolan mort în gură, nu? Așa a pățit un soldat din plutonul meu pe Avalon. S-a lovit la cap și a rămas cu gustul ăsta în gură timp de câteva săptămâni.

Știu ce face. Încearcă să mă îmbărbătezе, cum a mai făcut-o și altă dată. Trebuie să merg mai departe, iar pentru asta trebuie să nu-mi pierd mințile. El nu știe că simt în gură un gust de sânge și de cocleală. Inspir atât de adânc, încât mă cutremur.

— Dacă n-avea de mâncat decât batoane de supraviețuire, poate că a fost mai bine pentru el, reușesc să spun cu o voce calmă de care mă

minunez și eu.

Râde.

— Ești o mare figură, spune el cu blândețe și mă strânge tandru în brațe, deși eu abia mai pot să respir.

Un fior mă trece pe șira spinării și simt că mă înec cu lacrimile care stau să-mi curgă șiroaie.

— Eu cred că te descurci incredibil de bine, continuă el. Vorbesc serios. Ești mai tare decât jumătate din soldații pe care îi cunosc eu. Suntem amândoi teferi și mergem în direcția bună. Rămânem uniți și totul va fi bine.

E o minciună gogonată care îmi zdruncină hotărârea interioară. Nu suport compasiunea lui, după câte s-au întâmplat între noi.

— Îmi pare rău, șoptesc eu cu buzele înghețate.

— Nu are de ce să-ți pară rău.

Vocea lui răsună înfundat în ceafa mea, rezonând prin tot corpul meu, mai clară decât vocile pe care le aud.

— Ba da.

Vorbim în întunericul nopții ca la adăpostul anonimatului, deși suntem probabil singurii oameni de pe planetă. Cuibărită sub păturile astea, am impresia că mă aflu într-un confesional și, până să-mi dau seama, încep să turui tot ce aveam pe suflet din ziua aceea când el m-a găsit cocoțată în copac.

— Îmi pare rău că nu știu să fac nimic, îmi pare rău că trebuie să te oprești atât de des din cauza mea, îmi pare rău că ești nevoit să vezi cum îmi pierd mințile. Îmi pare rău că atunci am lăsat să-mi scape mănușa, pentru ca tu să vii să mi-o ridici.

O clipă simt că mă înec cu propriile-mi cuvinte.

De fapt, nu pentru toate astea voiam să-mi cer scuze.

— Îmi pare rău pentru lucrurile pe care ți le-am spus pe puntea panoramică… Am făcut-o doar pentru că era Anna acolo, pentru că sunt cine sunt. Au fost niște răutăți și niște meschinării, dar le-am spus doar pentru că nu puteam să-mi permit să spun altceva.

Nu-mi găsesc cuvintele ca să exprim ceea ce simt, că sunt altfel decât crede el, că mi-aș dori să am și eu o fotografie pe care să i-o arăt ca să înțeleagă, așa cum mi-a arătat el mie. Dar tac.

El nu răspunde imediat și câteva clipe mă întreb dacă nu cumva abilitatea lui de a adormi oriunde îi permite să moțăie chiar și sub un potop de scuze din partea unei fete aproape isterice.

Dar apoi mă strânge mai tare în brațe, iar eu îi simt răsuflarea caldă în ceafă. Nodul din gât îmi dispare și în sfârșit reușesc să inspir adânc.

— Îți apreciez sinceritatea.

Venite din partea altcuiva, cuvintele astea mi s-ar fi părut o platitudine. Dar e atâta sinceritate în vocea lui, încât îmi dau seama că

vorbește serios.

Mă mișc, încercând să-mi schimb poziția, și atunci observ una dintre cele două luni care luminează câmpia. Aici nu mai sunt copaci care s-o ascundă cu ramurile lor și este pentru prima dată când putem s-o vedem clar.

— Tarver.

— Hmm?

— Privește.

El înalță capul și îmi dau seama că se uită, fiindcă simt cum i se crispează brațele în jurul meu și i se oprește respirația.

Ceea ce mi se păruse a fi o a doua lună, una mai mică, este de fapt un grup de spoturi luminoase de un albastru glacial, prea fixe ca să fie o navă și prea regulate ca să fie o grupare de asteroizi. Sunt șapte în total: șase dipuse într-un cerc și una la mijloc.

— Ce-i asta?

Glasul îmi tremură, dar nu din cauza vocilor.

Tarver se ridică într-un cot și se uită îndelung la fenomenul de deasupra noastră. Nu zice nimic și, după o clipă, mă întorc să mă uit la el. Are o figură inexpresivă și maxilarul încleștat, dar nu pare surprins. Privește gânditor.

— Când ne prăbușeam cu capsula, zice el încet, am văzut un obiect pe orbită. Și nu era *Icarus*. Am trecut prea repede și nu am avut timp să mă uit mai bine, dar mi-am dat seama că era un obiect artificial. Cât de mare o fi dacă se vede de-aici?

Inspir încet și încep să calculez.

— Fiecare obiect ar trebui să aibă un diametru de cel puțin câteva zeci de kilometri ca să reflecte atâta lumină.

Tarver se lasă la loc pe pătură și mă cuprinde cu brațul de talie. Vocea lui se aude dulce și caldă în urechea mea.

— Ce loc mai e și ăsta?

Nu știu ce să-i răspund și privim amândoi tăcuți această lună falsă. O clipă îmi imaginez cum ne vedem de sus, de la o înălțime amețitoare: un punct negru în imensitatea albăstruie a câmpiei, aproape înghițiți de întinderea de iarbă.

În timp ce vorbeam, vocea misterioasă a tăcut și eu m-am oprit din tremurat. Acum ascult respirația ușoară a lui Tarver, bătăile inimii lui, adierea vântului care face iarba să foșnească… În cele din urmă, adorm și eu.

— *Fiecare planetă are ciudățeniile ei.*

— *Este adevărat.*

— *Ce ați observat pe planeta aceea?*

— *Că era pustie.*

— Domnule maior, nu sunteți cooperant.

— Nu asta este intenția mea. Am observat că era o planetă terraformată, dar nepopulată. În ultimii doi ani am participat la șase campanii militare. Dar n-am văzut niciodată o planetă nepopulată.

— Care erau așteptările dumneavoastră?

— Eram foarte realist. Cum sunt și acum.

17. Tarver

Mă trezesc când începe să plouă. Un strop mare îmi cade după ureche, apoi se scurge în gulerul hainei. E atât de rece, încât mă străbate un frison. Mă întorc pe spate și un altul îmi cade exact între ochi.

Lilac se foiește când mă îndepărtez de ea și se întinde pe locul meu, mormăind ceva în semn de protest. Apoi simte și ea stropii care îi cad pe piele și se ridică nedumerită în capul oaselor. Mă ridic și eu, fiindcă atunci când dormi ținând în brațe o fată frumoasă, dimineața te trezești cu niște lucruri pe care nu vrei să le vadă toată lumea.

Așa că mă eschivez, așezându-mă într-o poziție mai comodă și încercând să par detașat, iar ea se uită la mine cu o privire nedumerită, aproape alarmată. Atunci îmi dau seama că am scos Gleidelul, probabil din reflex, și ea crede că suntem în pericol.

— Tarver?

Se uită în sus cu ochii mari de uimire. Încă nu i-a trecut vânătaia pe care a căpătat-o când a deblocat capsula. Un strop de ploaie îi cade pe față și tresare. Își pipăie fața cu degetele, și când văd cum se uită mirată că sunt ude, îmi dau seama că n-a văzut niciodată o ploaie. În lumea ei, până și vremea este controlată.

— Plouă, îi spun eu cu vocea încă răgușită după somn.

Apoi îmi dreg glasul și adaug:

— Stai liniștită. E apă care cade din nori.

Ea se încruntă și încearcă în zadar să se ferească.

— Direct din nori? Este igienică?

La început râd pe înfundate, pe urmă zâmbesc amuzat, dar simt că explodez dacă mă mai abțin mult, așa că în final izbucnesc în hohote de râs și râd de nu mă mai opresc.

Ea se uită la mine stupefiată, întrebându-se probabil dacă n-am să plesnesc. O apuc de mână și i-o întorc cu palma în sus, astfel încât să se adune în ea câțiva stropi de ploaie, apoi îi întind apa pe piele ca să-i arăt că nu este periculoasă.

Buzele ei se destind încet într-un mic surâs, apoi ea se întinde pe spate și lasă stropii de ploaie să-i cadă pe față. Mă uit la ea, sorbind-o

din priviri, în timp ce o parte din mine a observat că încă o țin de mână, că degetele mele au rămas împletite cu ale ei. Observ că tremură și o clipă cred că va începe să plângă.

Apoi îmi dau seama că râde și ea.

Dar nu durează mult… Doar zece secunde, zece bătăi de inimă. Pe urmă clipește și ridică brusc capul, uitându-se cutremurată de-a lungul câmpiei. Își revine imediat și se întoarce spre mine, încercând să-mi surâdă, însă are pupilele dilatate și buzele îi tremură, iar eu știu ce s-a întâmplat.

A auzit iar o voce.

— Parcă ziceați că ploaia a început în a treia zi.

— Nu, atunci a plouat pentru prima dată.

— Vă contraziceți, domnule maior.

— Nu, dumneavoastră încercați să mă prindeți pe picior greșit. Știu ce urmăriți. Armata a inventat aceste tehnici de interogare. Care este următoarea întrebare?

— Care era relația dintre dumneavoastră și domnișoara Laroux în acel moment?

— Cum adică?

— Cum vedeați să se desfășoare această relație?

— Eu n-am văzut nimic. Eu sunt soldat. Provin dintr-o familie modestă. Cred că este cel mai convenabil pentru toată lumea ca o persoană ca mine să nu se implice într-o astfel de relație.

— Asta este părerea dumneavoastră? Că proveniți dintr-o familie modestă?

— Familia mea n-a fost cu mine pe acea planetă. Nu văd de ce trebuie să o aduceți în discuție.

— Nu este nevoie să ridicați tonul, domnule maior.

18. Lilac

E uimitor cum câteva sute de mii de litri de apă pot schimba totul în doar câteva ore.

Urăsc ploaia și urăsc această planetă. Urăsc frigul și urăsc această rochie absolut idioată. Îl urăsc pe Tarver, care merge cu pași mari în fața mea, și e atât de nepăsător de parcă nici n-ar observa *apa care cade din cer*. Urăsc faptul că-mi oferă jacheta lui exact când mi-e atât de frig încât nu-l pot refuza. Aș vrea măcar o dată să nu mă simt umilită.

Ploaia măruntă și rece continuă toată dimineața și pare să nu se

mai termine. Ne îndreptăm spre râul pe care Tarver l-a identificat de la înălțime. Munții din fața noastră se ascund după o perdea cenușie de ploaie. Nori și mai negri s-au adunat la orizont, iar Tarver se uită mereu peste umăr să vadă cât de repede avansează. Mă uit și eu peste umăr, dar nu ca să descifrez semnele vremii, ci doar ca să încerc să-mi dau seama de unde vin vocile pe care continui să le aud. Mă tot întorc să scrutez câmpia din spatele nostru, apoi îmi amintesc că suntem singuri pe planeta asta.

Este doar ploaia, îmi spun. *Vântul care culcă iarba. Plânsul unei vietăți cum a fost cea pe care am mâncat-o aseară.*

Dar un animal plânge?

Suspinele care acoperă sunetul ploii îmi frâng inima. Parcă ar fi Anna sau eu sau o fată din cercul meu de prietene. Cu ploaia care îmi șiroiește pe obraji și plânsul sfâșietor răsunând foarte aproape, ajung să cred că eu sunt cea care plânge cu atâta disperare. Îmi vâjâie capul și-mi tremură mușchii atât de tare, încât abia pot să pun un picior în fața celuilalt. Acum nu aud doar o voce, ci un cor de plânsete disperate, sfâșietoare, care mă înconjoară. Privirea mi se începețoșează și mă împiedic întruna, murdărindu-mi de noroi rochia și-așa distrusă. Nu o dată, Tarver e nevoit să se întoarcă și să mă ajute să mă ridic.

Mi-e ciudă pe el când văd cât de ușor îi este să treacă prin această încercare grea. Când mă surprinde uitându-mă peste câmpie, zâmbește ca și cum ar zice: *Da, nu-i cine știe ce. Am mai trecut prin asta.* Dar privirea lui îmi spune altceva. Este îngrijorat. Nu l-am mai văzut așa de îngrijorat de la accident. Nici când capsula era în cădere liberă, nici când i-am spus că baliza nu mai funcționează, nici chiar când am văzut cum s-a prăbușit *Icarus*.

Asta mă sperie mai mult decât orice.

Luna aceea ciudată a apus, dar eu mă tot gândesc la ea. Probabil că este o construcție făcută de corporațiile care au terraformat planeta. Dar ce este? Un sistem de supraveghere care să preîntâmpine revoltele coloniștilor…

Doar că aici nu sunt coloniști. Nu ar avea ce să supravegheze.

Nu suntem decât noi, uzi până la piele și înghețați, târându-ne pe această planetă în speranța că vom găsi echipele de salvare la locul prăbușirii.

Niciunul dintre noi nu zice să ne oprim să mâncăm, deși amândoi suntem epuizați. Nici nu avem cum să facem focul în ploaia care a devenit torențială și n-avem cum să ne încălzim dacă ne oprim. Mai bine îl ascultam când mi-a spus – și nu o dată – să-mi pun combinezonul de mecanic pe care îl luase din capsula de salvare. Rochia mea este atât de ruptă și de udă, încât parcă aș fi goală. Mai rău: îmi este atât de frig și sunt atât de obosită, că nici nu-mi pasă că se lipește de corpul meu și mi se înfășoară pe picioare, arătându-mi

toate formele.

În sfârșit, râul se zărește în depărtare ca o pată întunecată. Tarver se oprește și se uită cu mâna streașină la ochi. Ai zice că e un soldat care își salută comandantul. Mă las pe vine și-mi acopăr genunchii cu brațele, încercând să nu tremur atât de vizibil. Probabil că face în gând niște calcule ca să-și dea seama în cât timp vom ajunge acolo. Nu este o pauză în toată regula, dar eu mă mulțumesc și cu atât.

Deschid ochii abia când îi simt mâinile pe umeri, frecându-mi-i ca să mă încălzească.

— Nu mai avem mult, mă liniștește.

Apa îi curge pe obraji, pe nas și pe frunte. Ce familiare mi-au devenit trăsăturile lui în numai cinci zile! Când mă scutură ușor de umeri, mă uit năucă la șiroaiele de apă care i se împreunează sub bărbie.

— Lilac? Ești acolo?

Clipesc, sforțându-mă să vorbesc fiindcă buzele înghețate refuză să mă asculte.

— Da, sper că da, îngaim eu.

Tarver zâmbește scurt și-mi îndepărtează părul ud de pe frunte. Vrea să-mi spună ceva, dar înainte să deschidă gura ca să vorbească, aud ceva în spatele nostru, un freamăt din ce în ce mai puternic, ca o mie de voci diferite.

Mă întorc să mă uit chiar înainte să-mi dau seama că risc să-i ofer o nouă dovadă a nebuniei mele galopante. Într-o fracțiune de secundă observ totuși că și el se uită în aceeași direcție.

Deschid gura să vorbesc, cu inima plină de speranță, dar el mi-o ia înainte.

— Ploaia se întețește, șoptește el aproape imperceptibil.

Vasăzică nu aude vocile. Mă uit și eu spre orizont și de data asta observ perdeaua groasă de nori negri care se apropie de noi. Înseamnă că va ploua și mai tare. *Dacă va ploua mai tare de-atât, vom înota ca peștii.* Pământul se va acoperi de apă, iar noi vom putea să înotăm până la cer și să scăpăm de-aici fără să mai fie nevoie să așteptăm nava de salvare.

Nu mai vreau nimic, decât să mă întind în noroi și să zac. Dar în timp ce mie îmi tremură genunchii, el mă apucă strâns de brațe și mă ridică în picioare.

— Poți să alergi? mă întreabă el, cu fața foarte aproape de fața mea.

— Ce?

— Haide, Lilac, concentrează-te. Poți să alergi? Plouă prea tare, trebuie să ajungem la adăpost.

Azi-dimineață am văzut că aveam bășici la picioare, dar acum nici măcar picioarele nu mi le mai simt. Mă uit lung la el, la apa care-i

curge șiroaie pe față. Mă mir că șiroaiele nu curg după același tipar, ci se despart și iar se unesc pe obrajii lui, ca și când ar vrea să-i acopere toată pielea.

— La naiba, murmură Tarver, uitându-se peste umărul meu la potopul care se apropie. Promit că-ți iei revanșa după ce te vei încălzi îndeajuns ca să mă urăști pentru asta.

Cum? Nu am timp să mă gândesc la ce-a vrut să spună, fiindcă mă apucă de încheietura mâinii și mă trage după el, forțându-mă să alerg cât pot de tare.

Alunec și derapez în noroiul de pe jos, îmi trosnesc oasele din încheietura mâinii, dar el mi-o strânge cu putere și nu-mi dă drumul. Ne îndreptăm spre râul care se vede ca o pată întunecată la orizont și, pe măsură ce ne apropiem, observ că e mărginit de copaci. Copacii înseamnă lemne, lemnele înseamnă foc, focul înseamnă căldură, iar eu cred că am și uitat cum e să-ți fie cald.

Deschid gura să zic ceva, dar înainte să-mi găsesc cuvintele, potopul se năpustește spre noi cu un muget și cerul parcă se crapă deasupra capetelor noastre.

Tarver înjură cum nu l-am mai auzit până acum. Torentul de apă îmi face pielea să alunece ca un cauciuc ud, mâna îmi scapă din strânsoarea lui Tarver, iar eu aterizez pe burtă. Nu sunt rănită, doar mirată fiindcă nu-mi simt picioarele, și nici nu mi-am dat seama că nu mă mai ajută deloc.

El mă ridică și mă cară în brațe pe ultimii metri până la adăpostul pădurii, unde mă lasă jos ca pe un sac de cartofi.

— Stai aici! îmi strigă el apropiindu-se foarte mult de fața mea, iar eu îl împing fiindcă apa de pe el picură pe mine.

Zgomotul apei care cade pe frunzele copacilor este aproape la fel de asurzitor ca orgia de-afară, dar ramurile dese ne oferă cât de cât adăpost.

Tarver trântește rucsacul jos, începe să scormonească prin el și scoate combinezonul de mecanic, pe care mi-l aruncă în brațe.

— Pune-l pe tine, îmi ordonă el și își recuperează jacheta pe care mi-o dăduse mai devreme.

Apoi se îndepărtează din nou, cu arma în mână.

Combinezonul de mecanic a rămas acolo unde l-a aruncat el, jumătate pe genunchii mei, jumătate pe brațele mele încrucișate. Îmi este atât de frig, încât nu mă îndur să scot de pe mine rochia udă. Mă lipesc de trunchiul copacului și aștept să se întoarcă Tarver. Atunci reîncep și șoaptele, care se disting destul de bine, în ciuda ploii care ropotește peste coroanele copacilor. Ridic o mână și mă uit la ea cum tremură, umedă și rece, murdară de noroi. Habar n-aveam că nebunia te slăbește fizic.

Nu știu cât timp a trecut când mă trezesc. Tarver e lângă mine și

mă bate ușor pe obraji.

— Am să încerc să fac focul, spune el, și eu îmi dau seama că nu mai țipă.

Probabil că ploaia s-a mai domolit.

— Scoate-ți rochia.

— Oh, nu, comandante, protestez eu. Nici gând.

— Doamne Dumnezeule, Lilac!

Exasperat, își dă ochii peste cap și-mi dau seama că, dacă nu i-ar fi atât de frig, ar izbucni în râs. E o victorie care mă satisface mai mult decât replicile sarcastice cu care l-am scos din sărite până acum.

— Măcar o dată fă și tu ce-ți spun. Promit că nu mă uit. Usucă-te cu pătura și îmbracă-te cu combinezonul ăla.

Iau pătura pe care mi-o aruncă el și mă ridic cu greu în picioare, sprijinindu-mă de copac. Vocile au încetat, dar eu tot tremur și nu reușesc să-mi desfac șireturile rochiei pe care, acum îmi dau seama, n-am scos-o de pe mine de cinci zile. Am mâinile atât de reci, încât nici nu pot să apuc șireturile cu degetele.

— Tarver, șoptesc eu. Ajută-mă.

Probabil că tot a mai rămas în mine un strop de căldură, fiindcă simt că mi se aprind obrajii când el se întoarce spre mine nedumerit. Mă vede cum mă chinui cu mâinile bâjbâind la spate și își dă seama ce vreau de la el.

Mormăind o înjurătură într-o limbă pe care nu o cunosc, se apropie de mine și mă sfătuiește să-mi încălzesc mâinile la subraț până îmi desface el șireturile. Până la urmă este nevoit să scoată cuțitul și să le taie, în timp ce eu privesc în altă parte și încerc să mă gândesc la altceva. Oricum, rochia era deja distrusă. O victimă neînsemnată în lupta pentru supraviețuire.

Îmi pusesem în corsaj floarea violetă și delicată pe care mi-o oferise el. Când scot rochia de pe mine, o găsesc zdrobită pe pielea mea. Sunt nevoită s-o las să cadă în noroi.

Ce mult m-am schimbat! Regret mai mult pierderea unei flori decât a unei rochii.

În timp ce Tarver încearcă să găsească lemne uscate, având grijă să stea cu spatele la mine, eu mă dezbrac de rochie și o las să cadă la picioarele mele. Iau pătura și, dârdâind de frig, mă înfășor în ea, apoi mă las în genunchi ca să-mi acopăr bine și picioarele.

Prin pleoapele mele închise străbate o mică licărire portocalie, și când deschid ochii văd că Tarver a reușit să aprindă un mic foc, pe care îl alimentează cu mâinile tremurânde.

Crengile dese ale copacilor formează un acoperiș deasupra noastră, dar plouă atât de tare, încât apa tot mai găsește loc pe unde să se strecoare. Nu-mi pot reține o exclamație de bucurie când văd că Tarver a reușit să găsească suficiente lemne uscate ca să facă focul. El

ridică privirea spre mine și imediat o lasă jenat în jos, deși sunt învelită în pătură.

Probabil că nu m-am acoperit atât de bine cum credeam. E clar că am început să mă dezmorțesc, fiindcă brusc îmi pasă și am grijă să mă înfofolesc mai bine.

— Pune-ți odată salopeta aceea, domnișoară Laroux. Îți promit că vei arăta trăsnet. Pe urmă dă-mi și mie pătura ca să mă usuc puțin.

Cu asta mă convinge în sfârșit să renunț la pătură. Tarver este încă ud până la piele și trebuie să se ferească să nu stingă focul cu apa care se scurge de pe el. E imposibil să ne uscăm de tot, fiindcă ploaia tot pătrunde prin bolta copacilor, dar e mai bine să fii umed decât ud fleașcă. Mă ridic în picioare și las pătura să cadă de pe mine, apoi îmi strecor picioarele și mâinile în combinezon și trag fermoarul. Este un model bărbătesc, atât de larg, încât pot să-mi împreunez mâinile pe piept și să las mânecile să atârne goale. Materialul este atât de aspru, că va trebui să-mi pun rochia pe dedesubt când se va usca, pentru a-mi proteja pielea. Dar deocamdată este uscată, și asta contează cel mai mult.

Abia când mă așez lângă focul mititel, îndrăznește și Tarver să ridice privirea spre mine. Mai pune un lemn pe foc, apoi recuperează pătura și începe să-și scoată hainele ude. Eu nu sunt la fel de discretă ca el și nu mă uit în altă parte. Din fericire, nu mă gândesc la nimic atunci când îl privesc cum își leapădă jacheta și tricoul. Plăcuța de identificare îi joacă pe piept, sclipind în lumina slabă a focului. I s-a făcut pielea de găină și începe să se înroșească pe unde se freacă energic cu un colț de pătură.

Își pune jacheta pe el, își întinde tricoul să se usuce de cealaltă parte a focului, după care recuperează pătura de pe jos și mă învelește cu ea. Nu-mi pasă că este aspră – îmi ține cald, deși e umedă, și chiar dacă răceala corpului meu radiază înapoi spre mine, știu că în curând mă voi simți mai bine. Urmăresc cu privirea mișcările rapide ale lui Tarver care instalează tabăra și pune butelca pe foc să facă o fiertură din ierburi. Apoi, fără să zică o vorbă, vine și se strecoară lângă mine în coconul de pături, înconjurându-mă cu brațul înainte să am timp să reacționez.

Focul este încă prea slab ca să dea căldură și sfârâie când cad stropi de ploaie din frunzișul de deasupra noastră. După câtva timp, încetez să mai tremur, dar Tarver continuă să mă țină sub brațul lui. Nu mai aud nicio voce. Doar focul care mocnește și stropii de apă care picură din crengile copacilor. Și atunci, toată oboseala acumulată după atâtea nopți nedormite mă doboară cu forța unui tren de mare viteză. Ar trebui să mă eliberez de brațul lui Tarver și să mă întind ca să dorm. Ar trebui să aștept să fiarbă supa din butelcă. Ar trebui să-l las și pe el să se odihnească fără să mai aibă grija mea.

Dar deocamdată mi-e cald, nu mai aud pe nimeni strigând în cuvinte pe care nu le înțeleg și, din motive pe care nu mă sinchisesc să le analizez, nu mă lasă inima să-l îndepărtez pe Tarver de lângă mine. Așa că stau liniștită și pun capul pe umărul lui. Nu știu dacă îl deranjează părul meu ud, însă el nu zice nimic și mă lasă să dorm.

— Ne-ați spus că domnișoara Laroux a suferit niște răni ușoare la cap în timpul prăbușirii.

— Așa este.

— Nu a avut efecte secundare? A putut să meargă fără probleme?

— Mi-ar plăcea să vă văd mergând pe planeta aceea într-o rochie de bal și cu pantofi de care poartă fetele ca domnișoara Laroux. N-aș zice că a mers fără probleme.

— Este o întrebare relevantă, domnule maior Merendsen.

— Și?

— Și v-aș fi recunoscător dacă mi-ați răspunde.

— Nu știu să fi avut probleme din cauza loviturii la cap.

— Și dumneavoastră cum v-ați descurcat?

— Pentru mine a fost floare la ureche. Ce credeați?

19. Tarver

Se trezește devreme, deși probabil că este obișnuită să doarmă până la prânz și să lenevească în pat până la ora trei după-amiaza. Rămân cu ochii închiși și mă rostogolesc pe locul ei gol și cald. Îmi dau seama că mă privește. Dă la o parte pământul cu care acoperisem tăciunii, îi răscolește ca să-i reaprindă, apoi pune deasupra niște vreascuri adunate de mine aseară, și imediat simt căldura focului.

Se mișcă încet, probabil pentru că o dor mușchii după cursa de alergări prin potopul de ieri, se apleacă lângă mine și-mi pune o mână pe umăr. Deschid un ochi și mă uit la ea. Mi se pare foarte obosită și încercănată, deși minunata vânătaie de la ochi dă semne de vindecare fiindcă a început să se îngălbenească. E palidă la față, iar pistruii care i-au apărut de la soare seamănă cu niște puncte pe o coală albă.

Dar e la fel de frumoasă, poate chiar mai frumoasă acum, când pe chipul ei s-a imprimat povestea supraviețuirii noastre.

— Mă duc să aduc puțină apă, îmi șoptește ea de-abia auzit – vrea să mă mai lase să dorm. Nu stau mult.

Îmi dreg ușor glasul, iar ea consideră asta un semn că am auzit ce mi-a spus.

Mă întreb dacă ar trebui să o las să se îndepărteze singură, dar știu

că s-a schimbat, nu mai este fata din ziua în care ne-am prăbușit. Sunt convins că va fi prudentă.

N-am văzut urme de animale aseară, când am adunat lemne pentru foc. Nu cred că prădătorii vin până aici și oricum nu ar avea cu ce să se hrănească. Suntem pe un petic de pădure pe malul râului, înconjurat de câmpie.

O văd printre gene că se ridică să plece, iar eu rămân să mai lenevesc. Se pare că nu voi fi pedepsit pentru faptul că s-a trezit cu brațele încolăcite în jurul meu. Aș fi primit bucuros și o pedeapsă fiindcă a meritat, dar se vede treaba că a acceptat noul nostru aranjament de dormit ca pe un rău necesar. Simt că mă cuprinde iar somnul și adorm.

Când mă trezesc, nu-mi dau seama cât timp a trecut – poate secunde, poate minute, poate mai mult. Obiectul de pe orbita planetei nu se mai vede, ceea ce înseamnă că a trecut cel puțin o oră sau două de la răsăritul soarelui, dar oare de când a plecat Lilac?

Aerul este atât de umed, că tricoul meu nici nu s-a uscat. Îl țin deasupra focului. Știu că voi mirosi a fum și ei n-o să-i placă, dar n-am încotro. Când se va întoarce cu apa, am să încerc să prepar o supă pentru micul dejun, din plantele testate de mine și restul de carne din prada de ieri. Nu știu ce să pregătesc din botul alungit și urechile supradimensionate ale micii vietăți, o caricatură de exemplar din fauna mică pe care o văd de obicei pe planetele terraformate.

Chiar atunci, Lilac apare atât de grăbită dintre tufișuri, de-ai zice că s-au anunțat reduceri la pantofi chiar în tabăra noastră. Nici nu-mi trece prin minte că poate s-a întâmplat ceva rău, până în clipa când îi văd figura speriată.

E palidă, gâfâie și are părul răvășit. Combinezonul de mecanic e mudar în zona genunchilor, semn că a căzut pe drum încoace.

Aș vrea să arunc tricoul și să mă duc la ea s-o iau în brațe, dar mă abțin. Pun tricoul deoparte ca să nu ia foc, apoi scot Gleidelul.

Lilac tresare când aude sunetul armei care se încarcă.

— Nu, nu e nevoie… nu-i nimic, e-n regulă.

— Cum adică nu-i nimic?

Vorbesc pe un ton scăzut și îi fac semn să se apropie. Atunci, ca și cum ar fi dispărut brusc o barieră invizibilă, parcurge cei trei pași care ne separă și se prăbușește în brațele mele. Fără să las arma din mână, o strâng în brațe în timp ce ea își lipește fața de pieptul meu. Tricoul meu a rămas întins pe jos, dar nu-mi mai este frig.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, dar începe cu începutul. Te-ai dus cu butelca la râu și.?

Tremură violent și strânge butelca în mână atât de tare, că i s-au albit degetele. Observ că a și vărsat puțin din ea pe cracul pantalonului. Mă doare sufletul s-o văd așa. Recunosc semnele: privire

rătăcită, tremurături. Aseară, văzând-o că doarme fără întreruperi, începusem să cred că ce a fost mai rău a trecut, dar acum arată mai rău ca niciodată.

— Tarver, o să crezi că sunt nebună.

Stă cu privirea pierdută, iar eu aștept, încercând să-mi păstrez o expresie calmă. Până la urmă, va spune ce are de spus. Nu-i place tăcerea.

— Mai nebună, se corectează ea.

Apoi își ascunde din nou fața la pieptul meu, ca și cum efortul de a vorbi e mult prea mare pentru ea. E atât de slăbită, că practic o țin în brațe să nu cadă.

— Povestește-mi totuși, spun eu calm închizând laserul și punând arma în tocul ei.

Acum pot s-o cuprind pe Lilac cu ambele brațe, iar ea nu se opune. Închid ochii.

— Nu contează ce cred eu, povestește-mi ce s-a întâmplat.

Timp de câteva secunde, nu-mi răspunde. E în continuare foarte speriată, deși nu mai tremură atât de tare. O simt cum respiră scurt și sacadat.

— I-am văzut, șoptește ea până la urmă. Vocile. Știu că sună aiurea. Nu-i nevoie să-mi spui.

Parcă mi-a căzut un bolovan în stomac, greu și dureros. Are dreptate. Începe s-o ia razna. *Doamne, nu!*

— Oameni? Ai văzut oameni?

Confirmă dând din cap atât de încet, încât abia percep mișcarea. Îmi dau seama cât de tulburată trebuie să fie dacă nu observă că sunt pe jumătate dezbrăcat și ea se sprijină cu obrazul de pieptul meu gol.

— Pe celălalt mal al râului. Luam apă și au apărut…

— Cum arătau?

Aș vrea să găsesc o explicație, ceva, să pot să înțeleg.

— Știu cine erau.

Vocea i se gâtuie. Aș vrea să pot trece în locul ei, să o scutesc de suferință.

— Se uitau toți la mine și arătau într-acolo.

Arată cu capul în direcția în care ne îndreptăm noi, spre munții după care se află epava.

— Aveau corpul transparent și, când a răsărit soarele, au dispărut. Și. Am văzut că *una dintre femei* era desculță.

Îmi trebuie câteva secunde ca să înțeleg ce vrea să spună. Când îmi dau seama, o strâng și mai tare în brațe.

— Lilac, nu sunt persoane reale. Te cred că le-ai văzut, dar știi bine că te-ai lovit la cap în momentul lansării. După ce ne vom întoarce în lumea civilizată, te vei vindeca într-o clipă. Deocamdată vreau să-mi promiți că n-o să te duci după oamenii aceia. Nu vreau să ți se

întâmple ceva.

A rămas nemișcată. Mă întreb dacă ea se aștepta s-o cred, dacă și-a imaginat cumva că niște apariții mi se vor părea mai convingătoare decât vocile din capul ei.

— Tarver, câți oameni ai îngropat atunci?

— Nu i-am ucis noi, Lilac. Noi i-am tratat cum se cuvine. Dacă te simți vinovată pentru ce s-a întâmplat atunci…

— Au fost cinci, nu-i așa?

Se îndepărtează de mine și mă privește fix în ochi. Are pupilele atât de dilatate, încât abia i se mai vede albastrul irisului. Privirea ei te sperie.

— Nu m-ai lăsat să-i văd. Cum puteam să știu? Tarver, tu nu înțelegi? *Nu* sunt nebună deloc. Sunt bântuită.

Acum chiar că nu mai știu ce să zic. Nu poți să discuți rațional cu nebunii, dar nici nu poți să dai ordine unei fete care nu e soldat. Îmi păstrez expresia calmă și liniștită care altădată o scotea din sărite și inspir încet înainte să vorbesc.

— Sunt sigur că ți-am spus câți oameni am îngropat.

Dar știm amândoi că nu este adevărat.

— Și chiar dacă nu ți-aș fi spus, nu e de mirare. Sunt cinci locuri într-o capsulă de salvare. Lilac, hai să ne vedem de drumul nostru. Vreau să avem timp suficient să căutăm în după-amiaza asta un loc mai ferit de frig și mai sigur. Dă-mi mie butelca… Am să pun apa la fiert.

Ea se smulge din brațele mele și mă privește fără să clipească.

— Erau două femei. Cea desculță era aproape cât mine de înaltă. Era și un soldat. I-am văzut plăcuța de identificare la gât.

Parcă mi s-a pus un nod în gât și timp de trei secunde simt că nu mai pot să respir. Nu se poate. Precis inventează. A văzut plăcuța mea de identificare în clipa asta și așa i-a venit ideea. Și n-a terminat ce avea de zis.

— Ceilalți doi erau bărbați îmbrăcați în frac.

Îmi recapăt cu greu respirația. *Nu. E imposibil. N-are de unde să știe.* Când în sfârșit pot să respir normal, îi răspund fără să clipesc:

— Normal că ai văzut o fată de aceeași înălțime cu tine, Lilac. Purtați același număr la pantofi. Nu sunt oamenii pe care i-am îngropat noi, dacă la asta te gândești. În capsulă erau numai femei. Nu era niciun bărbat și niciun soldat.

Nici măcar nu știu de ce o mint. Știu doar că mintea mea caută cu febrilitate ceva de care să se agațe, dar nu găsește decât atât: nu trebuie să cred ce-mi povestește. Situația noastră este și-așa extrem de dificilă.

Ne uităm îndelung unul la altul. A rămas cu buzele ușor întredeschise de parcă tocmai a primit o palmă peste față. Știe că

mint. Apoi chipul ei revine la expresia obișnuită și îmi aruncă o privire goală care zădărnicește toate eforturile mele de până acum.

— Bine, zice ea pe un ton calm. Atunci hai să mergem.

Ne strângem lucrurile în tăcere, uitând amândoi de micul dejun.

Nu știu ce-aș fi putut să spun. Nu pot să-i dau apă la moară, fiindcă habar n-am ce se petrece în capul ei.

E ciudat.

Ea a pus pietre pe mormântul lor, dar n-a văzut cadavrele. Cadavrele celor doi bărbați îmbrăcați în frac, ale femeilor în combinezon de mecanic, al soldatului care nu era cu mult mai mare decât mine.

Am plăcuța lui de identificare ascunsă la fundul rucsacului.

— Ați ajuns aproape de Icarus.

— Mai aveam de trecut munții. Epava se afla de cealaltă parte. Acolo am văzut că s-a prăbușit nava.

— După informațiile pe care le deținem, munții erau înzăpeziți.

— Da.

— Discutăm acest subiect de câtva timp, dar văd că până acum n-ați pomenit nimic de zăpadă.

— Credeți că vă mint în legătură cu vremea?

— Nu știu ce faceți, domnule maior. Asta încerc să aflu. Era zăpadă?

— Da. Dacă aveți deja rapoartele meteo, nu știu ce-aș mai putea adăuga eu.

— Mai gândiți-vă, domnule maior.

20. Lilac

Tarver nu mi-a spus că în munți va fi mai frig. Poate pentru că la munte este întotdeauna frig și lui i s-a părut a fi un lucru evident, nu știu ce să zic.

În timp ce părăsim malul râului și începem urcușul, mă pomenesc gândindu-mă la fata din salon. Cea care flirta la fel de natural cum respira, se ascundea de gărzile de corp și stătea toată noaptea la bârfe. Acum îi semăn atât de puțin… Parcă nici nu mai există.

Și oricât de nesuferită era, îmi dau seama că îi simt lipsa. Ea știa unde îi era locul. Știa ce avea de făcut. Avea un tată care nu s-ar fi dat în lături de la nimic doar ca s-o protejeze și o lume făcută să se învârtă în jurul ei. Pe ea nu o îngrijorau părerile unui simplu soldat. Și niciodată nu-i păsa dacă o mințea cineva, fiindcă toți mințeau.

Ceea ce din depărtare mi se păreau a fi nori sunt de fapt piscurile

înzăpezite ale munților dincolo de care s-a prăbușit *Icarus*. Tarver zice că, dacă i-am ocoli, ne-ar lua prea mult timp. Așa că îi traversăm fără să mai ținem cont de temperatura scăzută și de cerul amenințător, sperând să ne adăpostim la noapte sub o stâncă și să coborâm pe partea cealaltă mâine-dimineață.

Trecătoarea prin care zice Tarver să mergem nu este acoperită de zăpadă, dar în decurs de câteva ore, temperatura a scăzut dramatic și cerul s-a acoperit de nori. Chiar și Tarver se uită în sus neliniștit și grăbește pasul, așa că eu abia mă țin după el. Mereu mă lovesc cu genunchii de stânci fiindcă mâinile mi-au înțepenit de frig și nu pot să mă sprijin în ele.

Ar trebui să mă minunez când încep să cadă primii fulgi de nea. N-am văzut niciodată zăpadă decât în emisiunile de Crăciun de la holovideo. Dar nu mai am energie nici pentru atât. O altă Lilac, poate cea din salon, ar fi găsit că zăpada este frumoasă.

Când soarele dispare dincolo de nori, temperatura scade și mai mult pe măsură ce urcăm. Fulgii de nea mi se lipesc de obraji înainte să se topească. Combinezonul de pe mine nu prea ține de cald, dar e făcut din material impermeabil care mă apără de vânt. Mulțumită ghetelor – aceste ghete blestemate – am picioarele calde.

Măcar acum știu că nu sunt nebună. Nu, sunt bântuită. O fi mai bine? Nu e prima dată când cineva moare din cauza mea. Oare de ce nu pot să uit chipurile celor cinci suflete pierdute?

Dacă n-aș fi văzut ce figură a făcut Tarver când i-am povestit viziunea mea, poate că aș crede în continuare că am halucinații. Dar el a avut expresia șocată a unui om care tocmai a primit o lovitură mortală și a rămas încremenit câteva secunde înainte să se prăbușească. Știa că n-aveam de unde să știu pe cine a îngropat. Probabil își imaginează că mă ajută dacă mă lasă să cred că mi-am pierdut mințile. Doar că Tarver nu este obișnuit să mintă și nu mă păcălește el pe mine.

Poate că nu Lilac din salon este cea care îmi lipsește. Nici Lilac de pe câmpie și nici cea de dinainte să vedem prăbușirea lui *Icarus*.

Cred că cel mai mult îmi lipsește Lilac care avea încredere în Tarver Merendsen.

— Cum?

— Domnule maior?

— N-am fost atent. Ce spuneați?

— Vă sugerez să faceți tot posibilul să vă concentrați, domnule maior. Păreți obosit.

— Nicidecum. Aș putea să beau puțină apă?

— Vom aduce imediat. Sunteți gata să continuați?

— Bineînțeles. Sunt nerăbdător să vă spun tot ce doriți să aflați.
— Dorim să aflăm adevărul, domnule maior.
— Exact asta vă spun. Dumneavoastră căutați altceva.

21. Tarver

Era o dimineață senină și promițătoare, iar eu m-am gândit că poate totuși urcușul nu va fi atât de greu cum credeam. Zăpada topită se scurge în șiroaie pe versanții muntelui, și chiar dacă apa este înfiorător de rece, măcar am de unde să-mi umplu butelca. Pe măsură ce urcăm, temperatura aerului scade, dar soarele palid și rece ne desparte deocamdată de frigul năprasnic cu care ne vom confrunta după asfințit.

Mă doare sufletul când o văd pe Lilac cum se încăpățânează să țină pasul cu mine. Aș vrea să încetinim ca s-o las să se odihnească, dar continui să urc printre stânci și smocurile de iarbă din ce în ce mai rare.

În timp ce urcăm, mă tot gândesc cât de străină trebuie să i se pară ei această experiență… La fel de străină cum mi se pare mie viața ei. Oare cum o fi când, încă din copilărie, figura ta apare pe primele pagini ale tabloidelor din galaxie?

Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez cum ar reacționa paparazzi dacă ar auzi-o mormăind înjurăturile învățate de la mine sau dacă ar vedea-o cum se cuibărește lângă mine în timpul nopții. Ce-ar zice despre tăria ei de caracter.

După mirosul aerului, îmi dau seama că va începe să ningă. Nu trebuie să irosim vremea sau să încetinim ritmul, fiindcă dacă ne mișcăm suficient de repede, mai scăpăm de o noapte petrecută aici. Continuăm să urcăm.

La câteva ore după ce mâncăm de prânz, apar și primii fulgi de nea care la început sunt atât de mici, încât par mai degrabă o brumă. În urma mea o aud pe Lilac exclamând surprinsă și-mi dau seama că n-a văzut niciodată cum ninge în realitate. De la prăbușire, a avut parte de mai multe lucruri reale decât a avut în toată viața ei de până acum. O parte din mine ar vrea să mă opresc, să împărtășesc încântarea ei, dar știu că în curând ninsoarea se va înteți. Așa că o instalez pe Lilac la adăpostul unei stânci uriașe, iar eu urc deasupra să văd mai bine în jur. Trebuie să găsim o cavernă sau măcar o scobitură în stâncă. Pe-aici cresc numai copaci piperniciți, cu crengi subțiri și dezgolite care nu ne pot oferi adăpost. N-am mai văzut astfel de copaci, iar mușchiul decolorat care acoperă stâncile accentuează aspectul fantomatic și neprimitor al peisajului.

Când eram mic, urcam deseori pe munte împreună cu Alec. Eroul meu… De când am început să urcăm, mă tot gândesc la el și la părinții mei. Probabil că în momentul ăsta ei cred că au doi fii morți. În cap îmi răsună vocea fratelui meu care mă îndeamnă să nu mă opresc. Îmi răsar în minte sergenți și alți ofițeri superiori de la frontieră – bărbați voinici, destoinici, care țipau la noi până când instinctele lor deveneau ale noastre. Și ei mă presează să merg mai departe, îmi dau instrucțiuni ca să găsesc cel mai bun loc de campare, să nu lenevesc și să mă asigur că fac un culcuș cât mai confortabil, astfel încât să profit de câteva ore de somn bun, nu să mă perpelesc toată noaptea. Dar vocea lui Alec este mai blândă, mai răbdătoare, ca atunci când venea acasă în permisie și mă învăța lucrurile învățate de el.

Nu peste mult timp, găsesc o grotă. Intrarea nu este decât un mic spațiu între două stânci, cu un acoperiș din pământ și pietre, dar înăuntru avem destul loc.

Simt că frigul îmi arde fața, iar vântul care s-a stârnit îmi flutură haina în timp ce mă întorc s-o aduc pe Lilac în adăpost. Biata de ea mă așteaptă zgribulită lângă stânca unde am lăsat-o și are mâinile înghețate.

În grotă e întuneric, dar măcar suntem la adăpost de vânt. Când aprind lanterna, zăresc chipul lui Lilac și văd că are privirea întunecată și pierdută.

Mi-ar plăcea să-și revină, să înceapă iar să-mi facă tot felul de reproșuri. O acopăr cu păturile, apoi fac focul cu niște crengi uscate aduse la gura grotei de alte dezghețuri și mă strecor lângă ea. Poate că este prea obosită ca să mai protesteze, fiindcă se lipește de mine și își sprijină capul de umărul meu.

— Să nu adormi, îi spun încet, cu vocea răgușită. Așteaptă să te încălzești.

— Mmm, încuviințează ea trăgând pătura mai bine în jurul nostru. De ce întotdeauna eu sunt problema? Măcar o dată aș vrea să fiu și eu utilă.

— Întâmplarea face ca eu să fiu instruit pentru astfel de condiții ostile și tu nu.

— Mi-aș dori…

Se foiește puțin, apoi se liniștește și oftează.

— Cred că mi-aș dori multe lucruri.

— Și eu, îi șoptesc fetei din brațele mele. *Știu exact ce vrei să spui.*

— Mi-aș dori o ceașcă bună de ceai, spune ea oftând. Și niște biscuiți, dulceață, frișcă.

— Eu aș vrea o friptură.

Rămânem tăcuți, fiecare cu visurile lui, apoi eu adaug:

— Sau o supă. E un tip la noi la unitate care știe să facă supă din orice. Odată, în condiții dificile pe Acadia, a făcut o fiertură dintr-o

cămașă… de general, fiindcă vopseaua era de mai bună calitate.

— *Comandante!* exclamă ea, neștiind dacă să râdă sau să mă apostofreze.

— Oh, stai liniștită, mai întâi i-a scos galoanele. Altfel ar fi fost o lipsă de respect din partea noastră.

După o zi de tăcere, faptul că vorbim mi se pare că seamănă cu încheierea unui armistițiu după o îndelungată campanie militară. În timp ce așteptăm să ne încălzim, încerc să nu mă mai gândesc la oamenii pe care i-a văzut ea pe malul râului. La faptul că toți arătau în această direcție, spre munți sau poate spre epavă. Dar de ce? Nu vreau să discut despre asta, nu vreau să mă gândesc la asta. Deocamdată, eu și Lilac suntem din nou aliați și n-am de gând să tulbur această stare de grație.

★ ★ ★

Ceasul meu intern îmi spune că am dormit mai multe ore, când deodată ceva mă trezește. Focul aproape că s-a stins și, după cum urlă vântul, se pare că afară viscolește zăpada. Dar purtăm tot ce avem, inclusiv ghetele, iar mie îmi este bine.

Atunci îmi dau seama ce m-a trezit. Lilac stă în capul oaselor și se uită în gol cu ochii mari. Visează. Când s-a ridicat, a tras păturile de pe mine și acum mi-e frig, dar aștept cu ochii întredeschiși să văd dacă se culcă la loc. Eu chiar vreau să dorm. Și vreau să doarmă și ea.

N-am noroc. Se dezvelește de tot, se așază în genunchi și mă scutură de umăr.

— Tarver, șoptește ea. Știu că nu dormi. Ridică-te!

Fir-ar să fie! Deschid ochii de-a binelea. E îmbujorată și speriată. Văd că tremură, și un strop de transpirație i se prelinge pe tâmplă în ciuda frigului. Pare extrem de tulburată de coșmarul care a trezit-o.

— Lilac, te rog. Tu mă omori cu zile. Ce este?

De obicei, nu îmi arăt nemulțumirea, dar acum e noapte, în sfârșit m-am încălzit și *chiar* vreau să dorm.

Ea încearcă să se calmeze ca să nu cred că e nebună și ca s-o ascult, dar se vede insistența din privirea ei.

— Trebuie să ieșim de-aici. Suntem în pericol.

— Fii serioasă, spun eu trăgându-mi pătura până sub bărbie. Ai încredere în mine. Cum am văzut o navă de salvare, ne-am și îmbarcat pe ea. Dar deocamdată trebuie să rămânem aici. Afară o să ne congelăm. E viscol, nu-i de joacă.

Ea dă păturile la o parte și, în timp ce mă trage de mână din răsputeri, o simt că tremură din tot corpul. Înseamnă că nu a visat, ci a avut o nouă viziune. E clar că și-a pierdut mințile.

— Crede-mă, spune ea printre dinții încleștați.

Dar eu nici nu mă clintesc.

— Tarver, *știu.* Trebuie să plecăm, trebuie să plecăm chiar *acum.*

Te rog, aici suntem în pericol, se va întâmpla ceva rău.

— Se va întâmpla ceva rău dacă ieșim de-aici, spun eu trăgându-mi mâna și pe Lilac agățată de ea. Vom tremura și ne vor clănțăni dinții în gură de n-o să mai putem vorbi, pe urmă n-o să mai tremurăm, o să ne pierdem mințile și o să ne smulgem hainele de pe noi, o să ne tăvălim prin zăpadă și-o să râdem. Pe urmă ne vom prăbuși – și aici e cel mai trist, fiindcă nici nu ne vom da seama că vom muri înghețați. Te rog, ușurează-mi și mie situația măcar o dată și culcă-te la loc, bine?

De asta m-am temut cel mai mult. De aceea am rugat-o să-mi promită că nu va fugi după vocile pe care le aude. Fiindcă astfel aș putea s-o pierd.

— Te rog! insistă ea cu o voce răgușită și disperată, din care îmi dau seama că, indiferent ce anume a speriat-o, ea e perfect convinsă că e real. Nu știu cum să-ți explic, dar îți jur că este adevărat.

Închide ochii o clipă, se calmează și își adună tot curajul. Cunosc această privire. Când deschide ochii, vocea îi tremură de atâta tulburare.

— Știu că m-ai mințit atunci, dar nu-mi pasă. Tarver, eu am avut încredere în tine în fiecare secundă a vieții mele. Tu nu poți avea încredere *în mine* o secundă? Măcar o dată?

Îmi frânge inima când o aud și vreau s-o apuc de mâini, dar ea se smucește.

— Nu e vorba de încredere. Eu nu știu ce se întâmplă, eu nu văd ce vezi tu. Dar, Lilac, între a deduce că au fost cinci persoane într-o capsulă și a crede că vezi viitorul există o mare diferență. Dacă ieșim de-aici în viscol, riscăm să murim de frig. E o nebunie. Nu plecăm de-aici nici dacă ar fi să te țin cu forța. Așteaptă puțin să te liniștești și vei vedea că am dreptate.

— *Nu* mai avem timp! strigă Lilac disperată, respirând precipitat. Te înșeli. E doar o chestiune de încredere. Tu nu mă crezi.

Nu știu ce să răspund și încă îmi caut cuvintele când ea se ridică brusc, îmi ia rucsacul și se repede spre ieșirea din grotă.

Simt cum clocotesc de furie. Dau să mă ridic, dar mă încurc în păturile de pe mine și, când în sfârșit reușesc să mă eliberez, mă iau după ea, lăsând baltă totul: păturile, focul, căldura și adăpostul grotei.

Frigul năprasnic îmi pătrunde prin jacheta deschisă și mă izbește ca un zid. Îi mulțumesc cerului sau cui o vrea să ne asculte că am dormit îmbrăcați. Nicio rază de lumină de la luna aceea ciudată nu se vede prin nori și prin rafalele de ninsoare. Timp de câteva secunde terifiante, nu o zăresc deloc pe Lilac. Pare că a înghițit-o întunericul. Apoi văd o mișcare: e acolo, pe stânci. O iau la fugă după ea, gâfâind, ghetele scârțâindu-mi pe zăpadă.

În ultimele zile m-am mișcat atât de încet și cu atâta precauție,

încât pentru o clipă aproape că îmi place să alerg. Sar de pe o piatră pe alta, speriat că ea ar putea să dispară în întuneric sau să cadă. Speriat că am s-o pierd. Când în sfârșit o prind, o apuc de braț și-o smucesc lipind-o de mine ca să nu mai scape.

Ea nu se zbate și rămânem amândoi așa, cu inima bubuind și respirația întretăiată, în timp ce ninsoarea ne acoperă capetele și umerii.

Apoi, un zgomot începe să se audă peste vuietul vântului, peste vâltoarea albă și peste respirația noastră precipitată. E un huruit imens care începe ca o șoaptă, apoi crește până acoperă totul. Pământul se cutremură sub picioarele noastre, și ca să-mi păstrez echilibrul sunt nevoit să-i dau drumul lui Lilac. Dar ea nu se îndepărtează. Privește undeva peste umărul meu, și chiar când mă întorc să mă uit într-acolo, văd cum lumina slabă a focului nostru dispare sub acoperișul grotei care se prăbușește într-o avalanșă de pietre.

Câteva momente stăm și ne uităm amândoi cu răsuflarea tăiată.

N-a mai rămas decât un morman de pietre și zăpadă.

Păturile noastre sunt îngropate acolo și la fel am fi fost și noi dacă am fi rămas înăuntru. Înțeleg lucrul acesta, deși parcă nu îl conștientizez. Știu că adăpostul nostru confortabil este sub dărâmături, dar nu-mi vine să cred.

Cum a știut ea?

Când mă întorc să plec, ea mă urmează fără să scoată un cuvânt. Nu putem să mergem prea departe pe întuneric, ci ne strecurăm între două stânci și ridicăm un zid de zăpadă în jurul nostru ca să ne adăpostim de vânt. Nu e cine știe ce, dar neavând altceva, ne ghemuim acolo. Așezați pe rucsacul meu, unul în brațele celuilalt, așteptăm ivirea zorilor fără să închidem un ochi.

★ ★ ★

Ninsoarea încetează abia când începe să se lumineze de ziuă. Mâinile și picioarele mi-au amorțit de mult, nici măcar nu mi le mai simt. Încerc să mă întind, dar fiecare mișcare îmi smulge un geamăt de durere.

Lilac se întinde și ea, epuizată, dar fără să se plângă. Probabil că suferă ca și mine, dar observ cu admirație că nu arată. Doar strânge din maxilar și se mișcă foarte încet, cu grijă. După câțiva pași, reușim să ne dezmorțim de-a binelea și mergem mai departe.

Ultimele stele strălucesc deasupra noastră, ca întotdeauna după ce ninge, și luna artificială se vede foarte aproape pe cer. Peisajul din jur este proaspăt și frumos. Înaintăm cu prudență, fiindcă nu se știe niciodată ce se ascunde sub stratul de zăpadă. Eu mă afund până la glezne, iar în spatele meu Lilac abia mai respiră de atâta efort. În condițiile astea, înaintăm foarte încet.

Nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat, dar mintea îmi zboară mereu acolo.

I-a văzut pe cei pe care i-am îngropat.

A visat că trebuie să fugim din grotă.

Mă las să alunec pe o stâncă mare cât un tanc, apoi ridic mâinile ca s-o ajut pe Lilac să coboare. O prind în brațe, și când să-i dau drumul ca să mergem mai departe, ea mă apucă de mâneca hainei și mă ține pe loc.

E palidă din cauza oboselii și are ochii încercănați, dar mă fixează cu privirea.

Vrea să-mi arate că tot ce s-a întâmplat este o dovadă. Dovada că vocile există și că mintea ei n-a luat-o razna. Așteaptă să admit faptul că nu este nebună și să-mi schimb părerea.

Dar ce s-a întâmplat astă-noapte e imposibil de admis. Nimeni nu poate să prevadă ce se va întâmpla. Nu găsesc o explicație și nici nu-mi permit să reflectez la asta. Trebuie să mă concentrez la ce am de făcut și să scăpăm de aici.

Am fost instruit să-mi închid mintea ca să pot rămâne eficient. Am fost instruit să merg mai departe orice s-ar întâmpla.

Întorc privirea în altă parte, iar ea pufnește și se crispează. Mi-o și imaginez schimbându-se la față și devenind inexpresivă, dar nu-mi permit s-o privesc. Îmi dă drumul la braț, iar eu pornesc mai departe.

★ ★ ★

Dacă ziua de ieri mi s-a părut apăsătoare și prea tăcută, cea de azi nici nu suportă comparație. E sfâșietor s-o văd pe Lilac cum merge prin zăpadă, cu umerii lăsați, apăsată de deznădejde.

Nu vorbim, doar înaintăm cu greu prin zăpadă, cu picioarele ca de plumb și mâinile înghețate. Lucrurile nerostite fac să crească tensiunea dintre noi, și după câteva ore de mers, tăcerea care ne separă a devenit insurmontabilă.

Când ne oprim, întind mâna după butelca de apă și constat că n-o mai am. Mă uit la Lilac, ea se uită la mine și ne dăm seama în același timp că a rămas cu păturile, îngropată sub dărâmături. Închid ochii disperat. Fără un mijloc de a transporta apa, trebuie să rămânem aproape de râuri și de pâraie și să sperăm că stomacul nostru va suporta bacteriile locale. Fără apă…

Lilac este prima care pleacă mai departe, continuând să coboare panta. Poate că nu-și dă seama ce înseamnă pierderea butelcii. Sau poate că știe, dar merge mai departe.

Într-un târziu, ne oprim ca să ne instalăm tabăra. Curățăm locul de zăpadă și adunăm un braț de iarbă ca să ne facem un culcuș, îndepărtând pietrele și surcelele și scobind ușor locul în dreptul șoldurilor. Fără pături, va trebui să ne acoperim cu ce găsim.

Topim zăpada într-o fâșie de material tăiată din mânecile și-așa

prea lungi ale combinezonului de mecanic și bem fiecare strop de apă. Nu e cine știe ce, dar dacă mâncăm zăpadă, nu vom face decât să accentuăm efectele frigului. Caut în rucsac lanterna ca s-o pun lângă mine și dau cu ochii de caseta în care păstrez fotografiile. Mă tot întreb de ce Lilac a avut prezența de spirit să ia rucsacul înainte să fugă. Cum se face că, în starea aceea de panică, s-a gândit totuși la provizii?

Atunci îmi pică fisa. Ea n-a fost sigură că o voi urma decât dacă îmi lua prețioasele bunuri.

Când mă ghemuiesc în spatele ei ca să dormim, simt că spinarea ei îmi spune tot ce nu-mi spune ea. Încordată și nefericită, îmi arată că tolerează apropierea dintre noi. Dacă n-ar fi atât de frig, dacă am avea păturile, dacă ea ar avea de ales, ar dormi de cealaltă parte a focului. O clipă am impresia că se pregătește să-mi spună ceva, dar se răzgândește.

N-am schimbat o vorbă toată ziua. Trece mult timp până să adormim.

★ ★ ★

Marcați de întâmplarea din seara precedentă, a doua zi ne trezim mai târziu ca de obicei. Nu ne ia mult timp să ridicăm tabăra: ne dezmorțim oasele, ne adunăm lucrurile și împărțim unul dintre puținele batoane de supraviețuire care ne-au mai rămas.

Lilac își leagă șireturile, iar când pornim la drum, pare hotărâtă să țină pasul cu mine. Dar când ajungem în vârf, abia se ține pe picioare și gâfâie de oboseală, cu privirea ațintită în pământ.

De sus, priveliștea este spectaculoasă: dealuri pe kilometri întregi, o câmpie, apoi o pădure care se vede la orizont ca o linie întunecată. Între poalele munților și pădurea aceea se găsește *Icarus*.

Resturile navei sunt risipite pe o suprafață imensă. O mare parte din cocă pare a fi intactă și se vede pe sol cum a derapat ca o piatră la suprafața apei. Îmi bubuie inima în piept când cuprind cu privirea imensitatea acestui tablou dezolant: capsule de salvare distruse, bucăți metalice contorsionate, dâre arse peste coline, obiecte pe jumătate topite pe care nu le pot identifica.

Icarus transporta cincizeci de mii de oameni. Mi-ar plăcea să cred că există supraviețuitori printre resturile carbonizate… Nu se vede nicio capsulă de salvare intactă, iar nava este complet distrusă.

Dar *nu* din cauza a ceea ce văd simt că mi se înmoaie picioarele.

Din cauză că nu văd navele de salvare care ar trebui să survoleze zona. Aici ar trebui să fie echipe de salvatori mișunând peste tot ca furnicile. Ar trebui să văd oameni, viață, salvare… Dar în fața noastră se întinde un imens cimitir. Mă agățam de speranța că poate am ratat noi cumva sosirea salvatorilor și că, dacă vom ajunge la locul prăbușirii navei, aceștia ne vor aștepta acolo. Dar nu e nici urmă de

supraviețuitori.

După ce-am făcut atâta amar de drum, iată că sunt nevoit să accept ceea ce am refuzat să cred încă de la bun început.

Cred că nu va veni nimeni să ne caute.

Nu ne mai rămâne decât să încercăm să supraviețuim. Fără îndoială că printre resturile navei și în capsulele distruse se găsesc militarii cu care m-am antrenat eu, oamenii pe care i-am întâlnit pe punțile inferioare. Bărbatul care a reușit să se strecoare în salonul de la clasa întâi ca să o abordeze pe Lilac. Prietenele ei, garda de corp, verișoara ei.

Oftez și mă hotărăsc să cobor muntele.

— *Stai…* Tarver! mă oprește Lilac cu vocea răgușită din cauza deshidratării și a emoției.

Stă încremenită, cu privirea ațintită spre epavă. Are fața îmbujorată, probabil din cauza frigului, iar părul cârlionțat care îi cade pe frunte e ud de transpirație. Tresar când se întoarce spre mine și mă privește cu ochii ca niște cărbuni aprinși.

— Trebuie să te uiți. Uită-te la mine. Uită-te *acolo,* Tarver.

— Văd, răspund cu vocea la fel de răgușită, dat fiind că tac de atâta timp. Dar nu putem să rămânem aici. Trebuie să mergem mai departe. Cu siguranță că în epavă vom găsi provizii, echipament de comunicații pe care îl putem repara.

Ea ezită, apoi se lasă să cadă pe pământ, vizibil epuizată.

— Când vei înceta să mă mai pedepsești pentru faptul că *nu* sunt nebună? Ți-am salvat viața. Grota s-ar fi prăbușit peste noi și am fi murit.

Lilac, știu. Știu că am fi murit. Știu că ai auzit sau ai văzut ceva înainte să fugi, am văzut ce s-a întâmplat. Știu că este adevărat ce ai văzut pe malul râului. *Știu.*

Dar nu-mi pot permite să recunosc. E un lucru care mă depășește și pentru care n-am fost instruit. Știu cum să protejez un nebun în această sălbăticie, dar nu știu cum să procedez cu cineva care comunică cu… cu cine? Cu niște fantome? Ideea asta mi se pare nu doar absurdă, ci imposibilă.

Dacă o cred pe ea, tot ce știu eu riscă să se prăbușească. Și tot ceea ce știu eu ne-a ținut în viață până acum.

Ea încă mă privește obosită, cu o expresie de suferință întipărită pe chip.

— Nu vreau să te pedepsesc, îi răspund eu într-un târziu. Dar nu pot să țin cont decât de lucrurile pe care *le cunoaștem.* Nu am pretenția că știu totul, iar într-un astfel de loc, știu și mai puțin. Un singur lucru *știu* sigur: trebuie să mergem mai departe.

Ea își lasă fruntea pe genunchi, iar mie îmi vine să urlu de durere când o văd cum suferă. Aș vrea să știu ce să fac sau măcar ce să spun.

Aș vrea să știu cum s-o ajut.

— Deci în continuare nu vrei să recunoști, murmură ea fixându-mă cu o privire obosită. Am făcut tot posibilul să-ți dovedesc că nu sunt nebună, chiar și atunci când eu însămi credeam că sunt, chiar și atunci când *m-ai mințit*. Iar acum, când amândoi știm foarte bine că nu sunt, tu continui să negi?

Plânge de furie.

— Oh, Tarver, aș vrea ca măcar o dată, o *singură* dată, să poți vedea ce văd eu.

Vorbește ca o vrăjitoare din poveste, care aruncă un blestem asupra mea. Mă uit în altă parte, spre valea în care se vede epava.

— Îmi pare rău, Lilac. Eu nu știu ce vezi tu. Știu doar că trebuie să mergem mai departe. Sunt doar un soldat. După ce vom scăpa de-aici, nu vei mai fi nevoită să mă vezi. Dar eu nu-mi pot permite să văd ce vezi tu.

Se ridică încet în picioare și mă săgetează cu privirea.

— Sper ca într-o bună zi să fii nevoit să crezi în ceva, fără să ai nici cea mai mică dovadă. Și sper că cineva la care ții să-ți râdă în nas atunci când ai să-i spui.

Îmi întoarce spatele cu un aer demn și începe să coboare panta, alegându-și cu grijă drumul prin zăpadă, iar eu mă întreb de unde are forța de a pune punct unei discuții cu atâta indignare.

— Nu râd de tine, șoptesc eu și pornesc pe urma ei.

De când suntem împreună, a învățat câte ceva de la mine și se descurcă binișor pe teren. La început înaintează repede, dar până la urmă epuizarea își spune cuvântul.

Am impresia că mă văd pe mine când eram copil și încercam să țin pasul cu fratele meu mai mare. Mă gândesc la părinții mei și la căsuța noastră – sanctuarul meu, locul unde mă simțeam întotdeauna în siguranță. Oricât aș încerca să rămân concentrat asupra realității, nu mă pot împiedica să mă gândesc la casa părintească.

Poteca pe care mergem noi – dacă se poate numi așa – cotește pe versantul muntelui și, în curând, după ce ocolim niște stânci, observăm mai jos o vale izolată. Lilac tresare, ridicând capul, face ochii mari și dă să spună ceva. Apoi se răzgândește și merge mai departe, cotind după un bloc de stâncă uriaș. Aruncă o ultimă privire peste umăr, ca și când ceea ce vede este de preferat realității noastre. Ca la un semn începe să tremure de parcă i-ar fi frig și își ascunde mâinile crispate băgându-le în buzunare.

O altă viziune… Mă cuprinde un val de amețeală – ca o reacție de compasiune – și strâng din dinți fiindcă au început să-mi clănțăne. Cel puțin acum știe diferența dintre viziune și realitate. Alung un gând care îmi spune că, dacă știe această diferență, înseamnă că nu este nebună. Privesc în direcția în care s-a uitat ea în valea de sub noi și

parcă cineva mă lovește cu pumnul în stomac. Nu mai am aer, simt că mă clatin și mă sprijin de o stâncă.

În vale se vede o căsuță. E casa părinților mei, exact așa cum o știu: cu pereții albi, cu tufa de liliac, cu aleea care cotește și câmpul de maci din spatele ei. Un firicel de fum se înalță din horn, iar într-o parte se vede o pată închisă la culoare, probabil grădina de legume a mamei.

Aleea șerpuiește prin vale și se pierde printre colinele dinspre locul unde s-a prăbușit *Icarus*.

Este perfect identică, până la ultimul detaliu. Este casa mea. Doar că nu are ce căuta aici.

Îmi răsună în minte vocea lui Lilac. Aj *vrea ca măcar o dată, o singură dată, să poți vedea ce văd eu.*

Îi simt prezența lângă mine și mâna ei strecurându-se în mâna mea. Abia când degetele ei se împletesc cu ale mele îmi dau seama că și eu tremur violent.

Încep să-mi pierd mințile.

— Ca militar ați fost instruit să rezistați șocului până la un anumit punct.

— Dacă n-aș fi, nu cred că aș rezista pe front.

— Cât timp v-ați aflat pe acea planetă, a existat vreun moment când ați avut impresia că instruirea militară nu vă… ajută?

— Nu cred că înțeleg ce vreți să mă întrebați.

— Ați suferit unele efecte secundare ale expunerii la aceste condiții dificile?

— Cred că am slăbit câteva kilograme.

— Domnule maior, ați manifestat efecte secundare de natură psihică?

— Nu. Așa cum spuneați și dumneavoastră, suntem instruiți să evităm astfel de lucruri. Să rămânem de piatră.

22. Lilac

Niciodată să nu-i întinzi mâna unui om care se îneacă. Am văzut asta într-o emisiune la holovideo. Dacă o faci, se agață de tine cu disperare și te trage la fund.

Dar nu-mi pasă. Mă apropii de el și îmi strecor mâna într-a lui. Degetele lui mă strâng cu toată forța disperării. Nici nu știu care dintre noi tremură mai tare. Doar mâinile noastre unite rămân calme.

El se îneacă și eu mă înec odată cu el.

Abia într-un târziu reușește să vorbească.

— Nu pot să cred că…

I se pune un nod în gât și nu mai poate continua. Închide ochii în fața imaginii casei părintești din vale. E o himeră pe care o vedem amândoi. Casa arată exact ca în fotografia lui.

Știu din experiență că se simte amețit, dezorientat, parcă ar avea pânze de păianjen pe ochi și un gust metalic în gură. Știu din experiență că e convins că a înnebunit. Și eu simt că îmi vâjâie urechile și tremur din tot corpul, dar încerc să mă concentrez și să nu iau în seamă. Are nevoie de mine.

— Sunt epuizat, continuă el. Am fost instruit și știu ce înseamnă asta. Când ești prea obosit, mintea poate să…

Crede că are halucinații. Poate că îi va fi mai ușor așa. Îl strâng de mână și cu cealaltă îl cuprind de braț.

— Ar trebui să te odihnești. Bea puțină apă. Am să stau cu tine.

El dă din cap, apoi deschide ochii și se uită la casa din vale cu privirea unui om înfometat în fața unei mese îmbelșugate. Mă lasă să-i dau rucsacul jos de pe umeri și nu protestează când îl forțez să se așeze pe o stâncă, unde rămâne uitându-se în vale, cu figura răvășită.

Nu l-am văzut niciodată să-i fie teamă.

Aș putea să fiu rea și să-i dau peste nas, atrăgându-i atenția că de data asta nu are încotro și trebuie să mă creadă. Altădată n-aș fi ezitat, dar acum, când mă uit la el, nu-mi vine să fac asta. Nu merită. Iar eu știu deja cum este când crezi că înnebunești.

Mă așez lângă el și aștept în tăcere. Nu e tăcerea din ultimele două zile. De data asta, tac pentru că nu e nimic de spus, nu pentru că nu pot să spun. Am vrut ca el să vadă ce văd eu, dar acum aș vrea să-mi iau vorbele înapoi.

— Nu știu ce să fac, spune Tarver cu glasul încărcat de emoție și epuizare.

Îi răspund pe cel mai ferm ton de care sunt în stare:

— Îți spun eu ce facem. Ne oprim aici și tu te odihnești. Eu am să instalez tabăra. Acum știu cum s-o fac, te-am văzut de atâtea ori. Diseară mâncăm ceva, dormim, și mâine-dimineață mergem mai departe spre epavă. Găsim noi un mod de a pleca de pe planeta asta, astfel încât să ajungi acasă de-adevăratelea.

Tarver nu răspunde, doar strânge din dinți, și mușchiul maxilarului i se încordează scurt. Îmi dă drumul la mână și își trece degetele prin păr. Îmi reprim dorința de a-l mângâia din nou și mă pun pe treabă.

Nimic nu-mi iese la fel de bine ca lui. Încă tremur din cauza viziunii și continui să mă lupt cu amețeala și starea de greață. Casa părinților lui Tarver este cea mai vie și de durată apariție, iar efectele sunt și mai rele. Focul făcut de mine abia pâlpâie, pentru că nu găsesc destule lemne, iar culcușul pe care l-am încropit este inconfortabil. Scot din rucsac ce avem de mâncare și nu necesită fierbere, dat fiind

că nu mai avem butelca. Vom avea o cină rece, cu apă rece din zăpada topită… Mă tem că și noaptea va fi rece, dat fiind că nu mai avem păturile. Dacă tot vom petrece o noapte în care nimic nu este așa cum trebuie, măcar nu el va fi vinovatul.

— O vezi și tu, nu-i așa?

Tresar când îi aud vocea după atâta tăcere. Mă uit la el și văd că tot în vale privește. Casa începe să se estompeze, pâlpâind ca o imagine ce stă să se stingă odată cu soarele care coboară dincolo de crestele munților. E o priveliște minunată, chiar mai frumoasă decât în fotografia lui. Mi-ar fi plăcut s-o văd în realitate.

Iau ce-am găsit de mâncare și mă duc lângă Tarver.

— E casa părinților tăi?

— Înseamnă că nu e nebunie. Nu știu ce este, dar dacă amândoi vedem același lucru, înseamnă cu nu sunt nebun. Și nici tu nu ești.

O clipă sunt tentată să-i reamintesc faptul că asta repet eu de câtva timp încoace. Dar mă mulțumesc să dau din cap și mă așez lângă el.

— Ia și mănâncă.

Îi ofer bucata mai mare dintr-un baton nutritiv și câteva ierburi comestibile. Nu ne-au mai rămas decât două batoane.

În sfârșit, își dezlipește privirea de la căsuța din vale și se uită la mine. Văd că are pupilele foarte dilatate, și atunci îmi dau seama de ce altă dată se uita la mine ca la o nebună.

Mănâncă din baton fără să zică nimic, într-o tăcere care ne-a devenit deja familiară. Într-un târziu, îmi zice cu glas scăzut:

— Tot felul de nebuni acuză armata că folosește controlul minții, telepatia. Când eram cadet, obișnuiam să facem glume pe tema asta. Ziceam că ofițerii ne citesc gândurile și ne manipulează ca să păstrăm curățenie în cazarmă. Poate că locul acesta este un soi de experiment. Ceva din aer sau din apă ne provoacă halucinații. Un fel de legătură psihologică artificială.

După atâtea zile de tăcere în care m-am tot gândit, mi-am format deja câteva păreri despre lucrurile pe care le vedem. Și nu cred că este atât de simplu. Totuși, văzându-l că încearcă să înțeleagă ce se întâmplă, fără să mă acuze că sunt nebună, este o ușurare atât de mare pentru mine, încât nici nu-mi vine să-l contrazic.

— Și prăbușirea grotei? Niciunul dintre noi n-avea de unde să știe ce se va întâmpla.

— Mie mi s-a întâmplat nu o dată să plec dintr-un loc care, în secunda următoare, a sărit în aer. Poate că ai fost avertizată de subconștient.

Dar nici el nu pare convins.

— Vrei să-ți spun care este teoria mea? îl întreb eu.

După prăbușirea cavernei mi-am dat seama că nu este vorba de fantome, iar acum, când și Tarver are viziuni, nu pot să ignor

gândurile care îmi vin în minte.

— Bineînțeles.

Poate mă fac de râs, iar el va crede din nou că sunt nebună.

Văzând că tac, se întoarce și se uită la mine de parcă m-ar vedea pentru prima dată.

— Cred că… pe planeta asta există ceva, șoptesc eu umezindu-mi buzele, neliniștită, străduindu-mă să rostesc cuvântul. Viață. Pe planeta asta.

Se încruntă și mă privește sceptic, dar nu zice că sunt nebună. Deocamdată.

— Ca felina aceea? Cred că un astfel de animal n-are ce căuta aici.

— Nu… Mă refer la viață inteligentă. Care probabil a existat aici înainte de terraformare. Dacă ar fi numai viziunile, aș zice că avem halucinații. Dar prăbușirea cavernei? Niciunul dintre noi n-avea cum să știe. Am impresia că ne urmărește ceva.

Numai vorbind despre asta și simt că mă trec fiorii, iar Tarver strânge din buze ca și cum n-ar fi de acord cu ideile mele. Mă grăbesc să continui:

— Încă nu s-a dovedit nimic, dar se vorbește – toată lumea știe – despre ce există dincolo de spațiul explorat. Chiar și pe Corint. Corporațiile care au amenajat acest loc cu siguranță că au avut un motiv pentru care l-au abandonat. Ceva i-a determinat să plece.

Acum nu mai pare atât de sceptic, ci mai degrabă îngândurat, dar după cum mă privește, nu știu dacă aude ce-i spun. Probabil că șocul provocat de viziunea casei părintești l-a afectat mai mult decât mi-am imaginat. Își drege vocea și-mi spune:

— Dacă o corporație ar fi descoperit aici o formă de viață inteligentă, nu crezi că informația ar fi apărut în mass-media?

— Asta dacă nu cumva au un motiv să o ascundă.

Mă gândesc la tatăl meu, la nenumăratele încăperi în care ține încuiate servere și baze de date secrete. Când eram copil, îl întrebam mereu ce-i acolo, dar el îmi dis- trăgea atenția cu un cadou sau o poveste, până când am renunțat. Secretele făceau parte din el.

Bineînțeles, el nu era singurul corporatist care ascundea publicului larg anumite lucruri.

— Crezi că numai armata are secrete? întreabă Tarver.

Inspir adânc înainte să continui:

— Am avut un vis chiar înainte de prăbușirea cavernei. Cineva nevăzut îmi șoptea la ureche, mă avertiza. Când m-am trezit, persoana aceea era tot acolo și continua să-mi șoptească, dar nu înțelegeam cuvintele. E ca și cum aceste ființe – sau ce sunt ele – încearcă să comunice cu noi, dar nu știu cum. Extrag din gândurile noastre lucrurile care ne dor cel mai mult. Eu credeam că sunt bântuită. Dacă ele îmi pot vedea gândurile, atunci știau cât sunt de afectată de

moartea pasagerilor din capsula aceea. Poate că așa au știut ele să angajeze o conversație cu mine: alegând un lucru care mă preocupa. Iar casa părinților tăi este un mijloc de a se adresa ție.

Termin micul meu discurs cu inima bătând de emoție, convinsă că el va crede iar că sunt nebună.

— Dacă aceste ființe au încercat să mă facă să sufăr, atunci au reușit, spune el simplu.

Câtva timp, niciunul dintre noi nu zice nimic. Simt căldura corpului lui Tarver la doar câțiva centimetri de mine, dar în ciuda prezenței lui familiare, am sentimentul că suntem urmăriți și simt cum se zbârlește pielea pe mine. Nu-l întreb dacă și el are această senzație, fiindcă se vede clar că este tensionat. Ființele acelea sunt prin preajmă, și chiar dacă tac deocamdată, amândoi știm că nu suntem singuri.

La un moment dat, el se ridică în picioare, îmi dă mâna să mă ridic și eu, apoi ne întoarcem amândoi la tabăra noastră. Mai pun câteva resturi de lemne pe foc și ne pregătim de culcare. Tarver mă cuprinde cu brațul de după umeri și îmi spune să mă sprijin de el. Înstrăinarea dintre noi a dispărut, iar eu mă conformez cu plăcere. Tăcerea pune stăpânire pe noi.

Chiar când pleoapele încep să mi se îngreuneze de somn, aud vocea lui ca o șoaptă lângă obrazul meu:

— Nu trebuie să te simți vinovată de moartea celor cinci pasageri. Au fost o mulțime de capsule, pentru toată lumea. N-aveai de unde să știi ce se va întâmpla.

— Poate că ai dreptate, spun eu cu inima strânsă, deși nu la fel de strânsă ca până acum. Dar numai capsula noastră s-a lansat.

— Nu știu dacă a fost singura sau nu, dar eu sunt bucuros că am împărțit-o cu tine.

Pufnesc într-un râs ironic.

— Comandante, zău așa. Nici tu nu crezi ce zici. Sunt ultima persoană cu care ți-ai dori să fii aici.

— Mai gândește-te, domnișoară Laroux, spune el cu o voce serioasă, iar eu îl cunosc deja destul de bine ca să-mi dau seama că nu minte. Dacă n-ai fi fost în capsula aceea ca s-o deblochezi, eu n-aș mai fi aici.

El își schimbă poziția, obligându-mă să ridic capul spre el, și atunci văd că mă privește, cu fața la câțiva centimetri de a mea.

Mă înroșesc și mă uit repede în altă parte, sperând ca el să pună îmbujorarea mea pe seama căldurii focului.

— Păcat că nu e și Swann aici, zic eu brusc. Ea ar fi ucis felina aceea cu mâinile goale. Sau Simon… m-a învățat tot ce știu despre electronică. Era…

Vocea mi se gâtuie de emoție. Cred că de aproape doi ani nu i-am

mai rostit numele.

— Era un băiat pe care l-am cunoscut, continui eu stângace.

Îi simt privirea ațintită asupra mea.

— Cred că îmi ajunge fata pe care o cunosc, mulțumesc, spune el.

Soarele a apus de mult și au răsărit stelele, o mulțime de luminițe risipite pe cerul nopții. Stau cu ochii ațintiți la ele, mulțumită că am unde să-mi deturnez atenția de la acest bărbat care mă tulbură. Nu mi-am dat seama până acum cât de ciudate pot părea stelele.

— Dacă este adevărat, înseamnă că nu suntem nebuni, spun eu fără să-mi iau ochii de la cer.

— Și dacă este adevărat, înseamnă că nu suntem singuri, spune el mai degrabă îngrijorat decât ușurat.

— Până acum nu ne-au făcut niciun rău. Dar cred că ele nu știu cum să ia legătura cu noi decât arătându-ne imagini din gândurile noastre.

— Dacă încearcă să comunice cu noi, șoptește Tarver strângându-mă de brat într-un gest atât de posesiv încât roșesc din nou, ce anume încearcă să ne spună?

— Sticla de apă pe care mi-ați dat-o s-a golit.

— Aveți dreptate. Am să mai cer una. Între timp, care erau obiectivele dumneavoastră când ați ajuns la locul prăbușirii?

— Să găsim hrană, siguranță…

— Echipe de salvare?

— N-am văzut nici măcar o singură navă. Nu credeam că vor veni ajutoare.

— Ați discutat acest aspect cu domnișoara Laroux?

— Nu. Eram obosiți. Ne-am concentrat la lucrurile esențiale.

— Adică?

— Nu mai aveam aproape nimic de mâncare. Ea s-a bucurat că a găsit niște haine de schimb.

23. Tarver

Dimineață, în timp ce coborâm pe versantul muntelui, tăcerea dintre noi este calmă, tulburată doar de zgomotul respirației noastre. Am gâtul iritat și gura uscată de sete. Ne consumă prea multă energie să topim zăpada în gură, iar frigul ne dă crampe la stomac. Mă gândesc întruna la butelca de apă. Pierderea Gleidelului ar fi fost mai puțin gravă.

Mă întorc spre Lilac s-o ajut să se strecoare printre două stânci, și chiar când mă uit în jos să mă asigur că nu-mi alunecă picioarele, o văd: e o butelcă militară. E în stare perfectă și are aceeași culoare. Parcă abia a ieșit din fabrică.

Mă aplec s-o iau, aproape convins că am să trec cu mâna prin ea, dar degetele mele se opresc pe suprafața ei metalică. Este reală. Când o întorc pe partea cealaltă, simt un gol în stomac: are inițialele mele gravate pe ea și este scrisul meu. Celelalte zgârieturi au fost șterse. Butelca este nou-nouță, ca în ziua când am primit-o în dotare. Îi scot dopul și înăuntru văd sistemul de filtrare, iar mai jos, apă curată. Simt cum mă trece un fior pe șira spinării, printre omoplați.

Butelca noastră a rămas în caverna prăbușită, îngropată sub pietre și zăpadă. Și acum iată că am găsit alta pe drum. De fapt nu este alta, este *aceeași* butelcă.

— Tarver?

Lilac încearcă să vadă de ce m-am oprit. Mă dau la o parte din fața ei, și când vede butelca, face ochii mari și aproape că își dă drumul să cadă prin spațiul dintre cele două stânci. O prind cu ambele mâini și o clipă o țin lipită de mine.

— Poți s-o atingi, spune ea punând un deget pe suprafața butelcii. Tarver, este solidă. Nu e o nălucire.

— Este a mea și e nou-nouță.

O întorc pe partea cealaltă și îi arăt inițialele mele, iar ea privește uimită.

— Cum e posibil? Nu. Cu atâția soldați la bordul navei, trebuie să fi fost unul care avea aceleași inițiale. E o coincidență.

Sunt pe punctul să-i spun că butelca n-avea cum să aterizeze de pe navă tocmai aici, dar îi văd expresia feței și îmi dau seama că știe adevărul. Îl știm amândoi, însă niciunul nu vrea să-l spună. Acele ființe sunt capabile nu doar să producă viziuni sau premoniții. Ce altceva pot ele să facă?

Gust apa. E dulce, proaspătă, curată. Bem amândoi, bucuroși să renunțăm în sfârșit la zăpada topită. După ce bea, Lilac mângâie cu vârful degetelor suprafața metalică a butelcii, așteptându-se parcă s-o vadă modificându-se. Dar butelca este perfect reală, nu o nălucire care

să-ți dea fiori. Nu e o imagine culeasă din mințile noastre și oferită de ființele șoptitoare.

Totul este real.

Aș vrea să cred că este un semn de prietenie din partea acestor ființe. Dar în ciuda bucuriei de a-mi regăsi butelca, nu pot să nu mă întreb de ce oare țin ele atât de mult ca noi să rămânem în viață? Ce vor de la noi?

★ ★ ★

Spre prânz ajungem la poalele înverzite ale muntelui. Mă bucur nespus că suntem din nou pe teren plat, că pot să-mi întind picioarele și să-mi relaxez mușchii. În timp ce mergem, îmi dau seama că în doar câteva zile m-am obișnuit cu acest loc. Pe-aici nu mai sunt flori sălbatice cum am văzut de cealaltă parte a muntelui, însă am observat niște vizuini săpate în pământ unde mai târziu aș putea să pun niște capcane. Dar bucuria noastră nu durează prea mult, fiindcă ne dăm seama că mergem printr-un cimitir.

Colinele sunt acoperite de resturile navei. Trecem printre bucăți de plasten contorsionat, nu mai mari de o palmă, și grămezi uriașe de metal topit.

Majoritatea capsulelor sunt prea avariate ca să mai putem recupera ceva din ele, dar nu ne-a mai rămas decât un baton nutritiv și nu știu cum vom supraviețui hrănindu-ne doar cu ierburi și micile vietăți de pe-aici. Așa că risc și arunc un ochi în prima capsulă care arată rezonabil. Sunt ușurat când văd că înăuntru nu-i decât un pasager, încă prins cu centurile de scaun. E o femeie care stă cu capul plecat și părul căzut peste față, exact în aceeași poziție ca Lilac atunci când am aterizat cu capsula noastră destinată mecanicilor. E îmbrăcată într-un halat roz peste cămașa de noapte și, cu toate că are părul șaten, nu roșu, parcă o văd pe Lilac în locul ei. Presupun că a murit în momentul impactului. Mă strecor înăuntru prin spărtură și încep să caut într-unul din compartimentele de sub scaune, încercând să nu mă uit la ea. Găsesc încă șase batoane de supraviețuire, ceea ce înseamnă hrană pentru câteva zile, dacă mai completăm cu ierburi din flora locală.

Când ies, Lilac nu mă întreabă dacă era cineva înăuntru. Își dă seama singură, uitându-se la mine.

Icarus arată ca o conservă pe care cineva a încercat s-o deschidă cu un cuțit. Pe aproape o treime din lungime i se văd măruntaiele și scheletul carbonizat. Se vede și distanța pe care a derapat după prăbușire, fiindcă în urma ei a făcut un șanț imens în care se poate ascunde un pluton întreg. În aer se simte și un iz chimic.

— În armată, spun eu, aplicăm întotdeauna principiul precauției. De regulă trimitem înainte câțiva oameni în misiune de recunoaștere, dar cum de data asta cercetașii suntem chiar noi, trebuie să fim cu

ochii în patru. Nu știm cât de grav este avariată structura interioară. Nu știm cât sunt de periculoase aceste substanțe chimice și nu avem nici medicamente, în caz că suntem răniți. Să fim prudenți, bine? Fii atentă la fiecare pas.

De data asta, Lilac nu-mi aruncă nicio replică arogantă și nicio privire tăioasă. Se uită la navă cu un aer grav și răspunde simplu, dând din cap:

— Putem evita zonele grav avariate. Asta e pupa navei, unde se găsesc sistemele de propulsie și punțile panoramice.

Se oprește. Poate se gândește, la fel ca mine, că aici ne-am întâlnit. Parcă a fost într-o altă viață, iar noi eram alți oameni. Apoi continuă pe un ton profesionist.

— La prova se găseau sistemele de comunicații.

Nu mai este nevoie să spună că acestea sunt inutilizabile. Prova a fost complet distrusă în urma impactului.

— Treimea centrală a navei este – era – destinată pasagerilor și încărcăturii, adaugă ea studiind cu atenție epava. Se pare că nu este complet distrusă și fără îndoială că acolo vom găsi provizii.

În ultimele zile, luna artificială a urcat mai sus și a rămas mai mult timp pe cer. Acum se află deasupra orizontului și este vizibilă chiar și în lumina zilei. Lilac mă vede uitându-mă într-acolo și vine lângă mine.

— Crezi că luna are vreo legătură cu accidentul? mă întreabă ea.

Îmi amintesc de senzația aceea oribilă produsă de vibrațiile navei când încerca să se mențină în hiperspațiu, până să fie smulsă de-acolo de gravitație sau de o altă forță misterioasă.

— Ar fi o coincidență mult prea mare să nu aibă nicio legătură.

Ea oftează.

— Nu știu dacă în școlile voastre se studiază istoria terraformării, dar pe mine tata m-a învățat multe lucruri pe tema asta. Era singura materie la care simțea nevoia să-i completeze pe profesori. Fiind un pionier în domeniu, avea propria lui viziune asupra acestei istorii. Înainte de prima emigrare, când încă se căuta o modalitate de terraformare a planetei Marte, una dintre soluțiile de încălzire a planetei a fost să se instaleze pe orbită o imensă oglindă care să redirecționeze lumina soarelui pe suprafața ei.

— Sau mai multe oglinzi. După câte îmi amintesc eu, n-au încercat niciodată, pentru că era o soluție greu de realizat, nu? S-ar putea ca asta să fie acolo sus… Dar de ce acum? De ce aici?

Ea scutură din cap și se uită la mine. Niciunul dintre noi nu are un răspuns. Întorc spatele lunii artificiale care coboară spre câmpie și mă îndrept spre navă.

Bucăți de metal topit blochează aproape complet accesul în carena navei unde fuselajul nu a fost distrus. E un semn bun, mă gândesc eu –

poate că înăuntru lucrurile sunt intacte –, dar trebuie să găsim un mijloc de a intra.

Cu Gleidelul în mână, înaintez împreună cu Lilac de-a lungul carenei. Parcă suntem două furnici care merg pe lângă un zid uriaș de metal, înalt până la cer. Nu se vede nici țipenie de om. Oare suntem singurii supraviețuitori? În liniștea apăsătoare, mă gândesc pentru a nu știu câta oară că dacă n-ar fi fost Lilac, nici noi n-am fi trăit. E adevărat că i-am salvat viața când a dat nas în nas cu felina aceea și că am adus-o până aici, dar dacă ea n-ar fi reușit să detașeze capsula de nava-mamă, noi nu am fi aici. Mă uit pe furiș la ea. Cât de elegantă era când am întâlnit-o la bordul navei… Nici nu mi-am imaginat vreodată că am s-o văd așa, îmbrăcată într-o salopetă murdară, cu rochia ferfeniță îndesată pe dedesubt și cu părul legat la spate cu o bucată de șiret.

Lilac este cea care găsește o breșă pe unde să intrăm. O bucată de metal s-a îndoit și s-a desprins puțin din nituri. Ne așezăm unul lângă altul și începem să tragem de ea ca să lărgim deschizătura. Aș vrea să-i spun lui Lilac să facă o pauză, să se odihnească, dar când mă uit la ea, văd că se opintește încruntată și hotărâtă. Poate că nu e chiar atât de fragilă cum credeam. Sau poate că eu nu mai sunt la fel de puternic și de solid ca atunci când am aterizat.

Nici nu-mi termin bine gândul, când simt o durere fulgerătoare în palmă și dau drumul plăcii de metal. Lilac e cât pe ce să-și prindă degetele sub ea. Ar fi trebuit să mă concentrez, să-mi urmez propriul sfat. Acum uite că m-am tăiat și sângerez.

— Tarver, te-ai… Oh!

Lilac înjură admirabil, apoi îmi scoate rucsacul de pe umeri și începe să caute în el trusa de prim ajutor. Între timp, eu ridic mâna rănită deasupra capului și cu cealaltă presez încheietura ca să reduc fluxul sangvin, dar tăietura este mult prea adâncă. Deja mi-am dat seama de asta.

— De unde ai învățat să vorbești așa, domnișoară Laroux? o întreb eu încercând să rămân calm.

— Stai să vezi când o să-ți pună tata aceeași întrebare, comandante, răspunde ea cotrobăind prin trusă. Atunci o să vezi ce înseamnă să dai de dracul. Apleacă-te. Am să-ți pun un bandaj.

Îngenunchez cu grijă în fața ei.

— Până atunci voi fi cu siguranță foarte departe… Exilat într-o colonie îndepărtată unde să mă lupt cu rebelii, ca pedeapsă că i-am făcut ochi dulci fiicei lui.

— Atunci ai grijă pe unde îți umblă ochii.

Rana sângerează deja puternic. Lilac o acoperă cu un tampon, apoi îmi înfășoară mâna cu tifon, în timp ce eu icnesc de durere.

— Puiule, mă tachinează ea.

Până să strângă trusa de prim ajutor care a rămas aproape goală, sângele începe deja să treacă prin bandaje, în ciuda eforturilor ei.

Constatăm că placa de metal s-a îndoit suficient cât să-i permită lui Lilac să se strecoare înăuntru, așa că eu aștept afară nerăbdător, în timp ce ea se târăște încet-încet prin deschizătură.

— Ai grijă să poți să te și întorci, îi spun eu aplecându-mă să văd cum se descurcă. Să nu rămâi blocată acolo. Și verifică mai întâi cu vârful degetelor înainte să apuci ceva.

N-o mai văd deloc. Aștept cu respirația tăiată și cu inima cât un purice. La un moment dat, placa începe să zăngăne, în timp ce Lilac o lovește cu picioarele din interior. Odată lărgită deschizătura, mă strecor înăuntru după ea.

În interiorul navei aerul este rece, dar nu detectez niciun miros suspect. Nu e atât de întuneric cum mă așteptam. Mici fisuri în fuselajul navei lasă să pătrundă lumina zilei, deși mă tem că mai în adâncime nu ajută cu nimic. Îmi țin mâna lipită de corp, sperând că sângerarea se va opri.

— Probabil că suntem în zona de stocare, spune Lilac.

Tresar când îi aud vocea.

— Erau mulți militari la bord. Aș vrea să le găsim rațiile de salvare. Au gust de carton, dar sunt foarte nutritive și țin o veșnicie.

Îmi vine să-mi mușc limba pentru ce-am spus. N-am vrut să insinuez că am putea rămâne aici o veșnicie.

— Există un coridor chiar deasupra…

Lilac dispare din nou, iar eu îmi dau seama că a urcat pe toboganul de serviciu în care ne aflăm noi și a intrat într-un culoar. E înclinat la patruzeci și cinci de grade, dar putem să ne ținem echilibrul dacă avem grijă. Mă iau după ea și deschid rucsacul ca să scoată lanterna. În sfârșit vedem ce este în jurul nostru.

Primele două uși sunt blocate din cauza deformării navei, dar a treia se deschide. Încăperea e plină cu containere răsturnate și circuite electrice împrăștiate pe podea.

Lilac deschide următoarea ușă, iar eu încerc pe cealaltă parte a culoarului.

— Nimic interesant, strigă ea chiar în clipa când eu descopăr spălătoria.

Am dat lovitura. Înăuntru sunt grămezi de haine și de rufe, toate aruncate pe jos. Habar n-am dacă sunt spălate sau nu, dar oricum sunt mai curate ca ale noastre.

— Mai știi să te porți ca o doamnă? îi strig eu. Ar fi timpul să-ți amintești… Fără țipete, fără îmbrânceli, fără…

Nici n-apuc să termin ce am de spus, fiindcă Lilac a și venit într-un suflet, sesizând schimbarea din vocea mea, și s-a repezit râzând spre un maldăr de haine.

— Tarver, *Tarver*. Tu vezi ce văd eu?

Plimbă lumina lanternei peste întreaga ofertă de rufe de toate culorile.

Dau să zic ceva, dar rămân cu gura deschisă fiindcă Lilac își desface pe loc fermoarul combinezonului de mecanic. În ciuda semiîntunericului din cameră, am timp să-i văd pielea albă pe sub rămășițele rochiei, înainte să-mi revin din surprindere și să-mi fixez privirea asupra ghetelor mele. E clar că a uitat de existența mea. Combinezonul de mecanic trebuie să fi fost *extrem* de incomod, chiar purtat peste rochia zdrențuită, dacă este atât de nerăbdătoare să-l dea jos, de față cu mine.

— Sunt și rochii pe-aici, șoptește ea.

Aud foșnetul hainelor pe care le dezbracă și mor de curiozitate să ridic ochii. În fond, nici nu mi-a zis să nu mă uit.

— Să nu te uiți, mă avertizează ea.

Parcă mi-a citit gândurile. *La naiba!*

Mă întorc cu spatele și îmi examinez mâna într-o rază de lumină care bate spre ușă. Bandajul s-a înroșit și simt sângele cum îmi pulsează în rană. Aș vrea să înceteze. Am căpătat răni și mai grave pe câmpul de luptă, dar întotdeauna am avut medicamente și posibilitatea să le suturez. Acum va trebui să se vindece singură.

— Sunt și cearșafuri, putem să facem un pat. Unul adevărat, imaginează-ți. Cred că nici nu mai știm ce să facem cu el, spune ea râzând.

Oh, crede-mă, domnișoară Laroux. Eu aș ști ce să fac cu el. Am o întreagă listă, dacă te interesează.

— Acum poți să te întorci.

Mă întorc încet cu fața, așteptându-mă s-o văd îmbrăcată într-una din rochițele acelea cu volănașe, deloc practice; dar nu disting nimic, fiindcă ține lanterna îndreptată spre mine. Apoi îndreaptă lanterna spre ea și rămân cu gura căscată.

A ales o pereche de jeanși și o cămașă bleu. Cu picioarele goale, părul prins la spate și fața pistruiată, arată perfect. Nu mai seamănă cu o prințesă, ci cu o fată de pe meleagurile mele natale. Îmi zâmbește, făcând gropițe în obraji, iar eu nu-mi găsesc cuvintele.

Se pare că interpretează tăcerea mea drept aprobare, fiindcă îmi întinde lanterna și se întoarce politicoasă cu spatele ca să mă lase să mă schimb și eu. Găsesc o uniformă de camuflaj mărimea mea – în kaki mă simt cel mai bine – și un tricou cu care mă îmbrac folosind o singură mână. Apoi o strig pe Lilac să mă ajute să mai luăm câteva haine de rezervă.

Îi arăt cum să confecționeze niște pansamente din fâșii de cearșaf – deja nu mai pot să-mi folosesc mâna –, ca să bandajăm mai bine rana. Ea șterge cu grijă sângele, cu ajutorul unei fețe de pernă, apoi toarnă

tot ce a rămas în sticluța de antiseptic. Păcat că am irosit prețiosul dezinfectant pentru zgârieturi și răni minore. După ce termină, așază un alt pansament pe rană, apoi îmi înfășoară mâna în bandaje, lăsând să mi se vadă doar vârful degetelor.

Umplem butelca nou-nouță cu apă dintr-un rezervor din spălătorie, apoi încărcăm doi saci mari de pânză cu haine de schimb și lenjerii de pat și ieșim în culoar.

— Avem ce să mâncăm în seara asta, nu? întreabă ea. Presupun că vom mânca rațiile pe care le-ai luat din capsula aceea, apoi putem să instalăm tabăra. Începe să se întunece.

Are dreptate. Lumina care pătrunde prin crăpăturile din fuselajul navei a început să pălească. Eu ar fi trebuit să observ primul.

În timp ce ea se îndreaptă spre ușă târând sacul ei cu rufărie, eu îndrept lumina lanternei spre locul unde și-a schimbat hainele.

— Vrei să-ți iau rochia?

Ea se uită la grămada de satin verde murdar și zâmbește cu amărăciune, apoi scutură brusc din cap.

— Las-o, spune ea cu hotărâre, întorcând spatele acestui ultim vestigiu din vechea ei viață.

Cu sacii de rufărie în cârcă, ieșim prin toboganul de serviciu și ne instalăm tabăra afară, la adăpostul unei enorme plăci de metal contorsionat. În apropiere curge un pârâu și, dacă epava a contaminat apa, sper ca filtrul butelcuței s-o purifice.

N-am văzut niciun semn de viață prin preajmă, dar tot sap o groapă pentru vatra de foc, încercând în zadar să nu mă murdăresc pe mâna rănită. Lilac e ocupată să improvizeze un pat și două perne din sacii de rufărie în care a îndesat câteva haine.

Nu avem multe lemne, dar sunt de ajuns ca să încălzim puțină apă și să ne facem o supă chioară, care merge binișor cu batoanele nutritive.

Facem o listă cu lucrurile pe care ar trebui să le recuperăm – medicamente, mâncare, haine groase, chiar și o oală pentru gătit – și contemplăm silueta epavei ce se profilează pe cerul înstelat. Mă întreb dacă am putea să ne urcăm pe ea ca să observăm mai bine terenul din jur.

Lilac adoarme cu capul pe umărul meu și eu trag cearșafurile cu grijă ca să ne acoperim mai bine.

Astăzi n-a mai auzit nicio șoaptă. Mă întreb dacă asta au încercat ființele misterioase să ne comunice: să venim la epavă. Sau ne urmăresc în continuare? Nu înțeleg ce vor de la noi și nu am încredere în ele.

Poate că ceva le împiedică să ia legătura cu noi. Poate că în clipa asta suntem singuri.

— Importante părți din navă erau intacte?

— Aveți fotografiile de recunoaștere.

— V-am întrebat ceva, domnule maior.

— Îmi puneți multe întrebări la care cunoașteți răspunsul. Aveți un scop anume?

— Dar dumneavoastră aveți un scop pentru care refuzați să cooperați?

— Eu cooperez. Apa aceea mai vine?

— Să revenim la navă. Părți mari din ea erau intacte?

— N-aș zice că erau intacte. Nu erau arse.

— Ați recuperat lucruri din ea fără incidente?

— M-am tăiat la mână. Altceva nimic interesant…

24. Lilac

Explorarea navei este o treabă extrem de obositoare. Chiar dacă anumite porțiuni din ea s-au desprins în timpul căderii, iar altele s-au sfărâmat la impactul cu solul, a fost totuși o navă de mare capacitate, transportând cincizeci de mii de pasageri. Ne vor trebui mai multe zile ca să vizităm măcar o parte din ea. La zeci de încăperi unde totul este distrus sau carbonizat, mai descoperim și câte o cameră de unde recuperăm provizii și lucruri utile.

Tarver se încăpățânează să-și ascundă mâna de mine. La început am crezut că nu vrea să recunoască în fața mea că nu este invincibil, de teamă că voi leșina.

Dar a doua zi dimineață, îmi dau seama că ceva nu este în regulă. Tarver e livid, are pete roșii pe obraji, privirea apatică. Se mișcă încet și e foarte tăcut. Nici măcar nu mai comentează când mă aude înjurând ca un soldat. Doar mormăie și continuă să meargă.

La ora prânzului, facem o pauză undeva, în interiorul navei, așezați pe un dulap răsturnat în ceea ce pare să fi fost un birou administrativ. E întuneric beznă, așa că suntem nevoiți să folosim lanterna. Tarver îmi dă două treimi din batonul său, și când vreau să-i înapoiez surplusul, refuză scuturând din cap. Stă cu coatele pe genunchi și cu capul plecat.

— Tarver, poate că ar trebui să ne odihnim în restul zilei. Mai avem suficientă hrană, nu-i nevoie să ne grăbim.

El scutură încet din cap, fără să-l ridice.

— Așa am făcut și pe câmpie când eu am avut nevoie de o pauză. Ne-am oprit o jumătate de zi.

El ridică privirea și se uită la mine, sleit de puteri.

— Nu. Trebuie să mergem mai departe.

De data asta, insist pe un ton mai ferm. Nu cred că pot să-l intimidez, dar… cine știe?

— Tarver! E clar că ai nevoie de odihnă. Ar trebui să luăm o pauză. Eu am să mă duc să caut ierburi din cele pe care mi le-ai arătat pe câmpie și le mâncăm, ca să mai economisim din batoane.

De data asta nu-mi răspunde, dar îmi dau seama după cum strânge din maxilar că e hotărât să nu se oprească. Pe urmă își așază mai bine bandajul murdar de la mâna stângă și abia atunci îmi dau seama de un lucru: trebuie să găsim infirmeria. Are nevoie de medicamente.

Mă uit atentă la mâna bandajată, care îi atârnă inertă din încheietură, cu degetele umflate și rigide. În ciuda aerului rece, Tarver transpiră abundent.

— Tarver, du-te înapoi, îi ordon eu precipitată, cuprinsă brusc de teamă. Întoarce-te imediat în tabără și culcă-te!

Vorbele mele îl fac în sfârșit să zâmbească. De mult timp nu l-am mai văzut zâmbind.

— Parcă ai fi maică-mea.

De data asta, n-am chef de glumele lui.

— Vorbesc serios. Soldat, execută ordinul!

Mie nu-mi reușește tonul autoritar pe care îl folosește el când vrea să mă mobilizeze, dar sper ca vorbele să fie de ajuns.

Se uită la mine cu ochii duși în fundul capului, apoi își încleștează maxilarul și privește iar în altă parte.

— Nu te las singură în măgăoaia asta. Dacă te rănești, n-are cine să te ajute. Iar mie mi-ar lua o veșnicie să te găsesc. *Dacă* te mai găsesc.

Mă ridic de pe dulapul răsturnat pe care stăm și mă așez în genunchi în fața lui, întorcându-i fața spre mine și forțându-l să mă privească în ochi.

— Iar eu n-am de gând să te las să mori din cauza infecției, pentru că nu știi să ai grijă de tine. Voi fi atentă.

Se strâmbă ca un copil care refuză să ia un sirop amar. Știe că șansele mele de a înainta de una singură sunt foarte slabe. Dacă el n-ar fi fost aici, eu aș fi murit de o mie de ori până acum, pe planeta asta uitată de Dumnezeu.

Brusc, îmi dau seama cum aș putea să-l conving.

— Dacă mori, șoptesc eu privindu-l în ochi, atunci am să mor și eu.

★ ★ ★

Când mă întorc în tabără după o nouă incursiune în epava navei, s-a făcut deja noapte și îl găsesc pe Tarver aproape inconștient. Am reușit să găsesc un stoc de alimente, dar nici la vederea pachetelor de paste, a mirodeniilor și a zahărului n-am putut să-mi domolesc îngrijorarea care mă apasă. Ar trebui să mă bucur, fiindcă nu mai aveam decât vreo două batoane nutritive, dar foamea nu mai este problema noastră cea mai gravă.

Pachetele de alimente poartă logoul corporației tatălui meu: litera grecească lambda, de la numele Laroux. El și fixația lui stupidă pentru mitologie. Când eram mică, mi-a povestit toate legendele despre războaiele dintre zei și zeițe, iar eu aveam impresia că și el era unul dintre eroi. Atotputernic și atoateștiutor. Cineva care trebuie venerat necondiționat. Dar cum să dai numele *Icarus* unei nave spațiale? Cum să-i sfidezi pe zei, crezându-te deasupra lor?

Am renunțat să mai aștept să vină să mă caute. Deasupra noastră, cerul rămâne în continuare gol, nu se vede nicio navă de salvare. Nu ne caută nimeni. Brusc îmi dau seama că tata crede că am murit. Din moment ce nu au apărut navele de salvare, probabil că nimeni nu știe unde s-a prăbușit *Icarus*. Dacă a ieșit din hiperspațiu, ar putea fi oriunde în galaxie. Deja a pierdut-o pe mama. Nu mă avea decât pe mine. Încerc să mi-l imaginez ce face acum, știind că eu nu mai sunt… Dar nu pot.

Mă întreb dacă inginerii care au proiectat *Icarus* mai trăiesc sau sunt deja victimele răzbunării domnului Laroux.

Îmi plimb degetele peste forma logoului și mă înfior, așa cum mi s-a întâmplat de-atâtea ori în copilărie. Ar fi mai simplu să nu asociez mormanul de resturi contorsionate, această imensă groapă comună, cu emblema companiei tatălui meu.

Mai fac trei drumuri până în epavă și ultima dată mă întorc cu un borcan plin cu mirodenii și niște cutii de supă condensată. Fac focul, încălzesc niște supă și încerc să-l fac pe Tarver să mănânce. El se trezește cu greu după ce mai întâi mă împinge adormit și acceptă câteva linguri de supă, apoi adoarme iar. Pregătesc tabăra pentru noapte, asigurându-mă că focul nu este vizibil din mica scobitură în pământ, că lucrurile noastre sunt la adăpost și arma lui Tarver este lângă el, ca de obicei.

Mă duc să aduc niște apă de la pârâul din apropiere și îi șterg fața și gâtul, care ard din cauza febrei. Mi-e teamă să-i desfac bandajul, fiindcă nu am nimic steril ca să-l pansez, dar văd că în jurul lui pielea s-a înroșit și n-arată bine deloc.

În sfârșit, termin ce am de făcut și mă strecor lângă el în pat. E atât de cald, în ciuda frigului de-afară, încât îmi vine să mă dezvelesc. Totuși, rămân lipită de el ca să-i simt bătăile inimii și mirosul corpului, un amestec de iz de iarbă, sudoare și încă ceva familiar, reconfortant. În somn, mă strânge ușor cu brațul sănătos cu care mă înconjoară.

★ ★ ★

Mă trezesc în timpul nopții când cineva mă împinge grosolan de pe salteaua noastră improvizată. Năucă de somn, câteva clipe am impresia că ne-a găsit vreun supraviețuitor care încearcă să fure ceva de la noi. Sar din somn speriată, cu nervii întinși la maximum, și

constat că Tarver m-a împins. Îl aud mormăind ceva și inima începe să-mi bată cu putere. E treaz de-a binelea. Fără îndoială că este un semn bun.

Cerul este parțial acoperit de nori care obturează lumina lunii artificiale, așa că mă târăsc să mai arunc niște lemne pe foc ca să pot să-l văd la față.

Și când îl văd, mă îngrozesc.

Mă privește fără să mă vadă, cu ochii mari și sticloși. E speriat. Dacă nu l-aș mai fi văzut așa când a avut viziunea cu casa părintească din vale, aș zice că e imposibil. Murmură ceva neinteligibil, cu buzele uscate și crăpate.

— Tarver? Îți aduc niște apă. Lasă-mă să…

Dau să-i pun mâna pe frunte ca să văd dacă are febră și deodată mă pomenesc că mă lovește atât de tare peste față, de mă aruncă de-a rostogolul în iarbă. Îmi bubuie capul de durere și văd stele verzi, dar încerc din răsputeri să-mi revin.

Când mă ridic ametită, văd că Tarver stă în capul oaselor și ține arma îndreptată spre mine, deși privește în gol. Pe chip are o expresie furibundă, cum nu mi-aș fi imaginat să-l văd vreodată. Simt că-mi pulsează și îmi arde obrazul în locul unde m-a lovit cu dosul mâinii.

— Tarver? șoptesc eu.

El clipește și întoarce capul spre mine. Mâna începe să-i tremure, apoi lasă arma jos. Mă privește atent, iar eu simt că-mi tresare inima.

— Sarah, șoptește el cu voce răgușită.

— Nu, sunt eu, Lilac, spun disperată, pe un ton rugător. Te rog, Tarver. Sunt Lilac. Mă cunoști.

El se prăbușește la loc gemând, fără să lase arma din mână.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine!

— Nu am plecat niciunde.

Aș vrea să mă apropii de el să văd dacă are febră, dar n-are niciun rost. Se vede că arde. Perna improvizată de sub capul lui este udă de transpirație.

— Sarah, mă simt ca dracu'.

Aiurează. Crede că sunt altcineva. Poate prietena lui… care îl așteaptă acasă. Îmi dau seama că nu l-am întrebat niciodată nimic despre viața lui privată.

— Știu, șoptesc eu.

Trebuie neapărat să găsesc infirmeria. Să intru din nou în epavă și să caut în părțile mai îndepărtate și mai distruse ale navei.

Tarver mormăie ceva, iar eu mă apropii, îi iau ușurel arma din mână și o pun în buzunarul de la spate al blugilor mei. El nu reacționează în niciun fel. Nu mă pricep la arme, dar știu că deocamdată nu i-o pot lăsa, fiindcă risc să mă împuște, în delirul lui.

Respir ușurată și după un moment de ezitare iau carnețelul și

stiloul lui Tarver. Trebuie să desenez o hartă. Va fi din ce în ce mai greu să mă orientez pe întuneric în labirintul de coridoare înclinate abrupt și scări prăbușite, dar nu mai pot aștepta. *Tarver* nu mai poate aștepta.

A slăbit atât de mult! Nici n-am observat. Abia acum, când mă uit la el cum zace doborât de febră, văd cât este de slab. Mă aplec și îi înlătur de pe frunte părul ud de transpirație.

— Am să mă întorc, îi șoptesc eu. Rezistă.

În timp ce mă îndrept spre navă, îl aud cum o strigă din nou pe Sarah și parcă îmi frânge inima. Aș sta cu el și aș fi Sarah dacă aș putea, dar nu are cine să se ducă după medicamente. Îl las cu fantomele lui și intru din nou în epavă, ignorând vocea care mă roagă să mă întorc.

★ ★ ★

Nava este un labirint întunecat.

În ultimele zile de căutare nu am găsit decât o singură intrare, așa că de fiecare dată când intru trebuie să mă întorc pe unde am venit, pierzând astfel un timp prețios. Verific fiecare cotitură, dar dau mereu peste câte o ușă blocată sau o fundătură.

În prima noapte găsesc cazarma pompierilor, de unde recuperez o pătură ignifugă, un topor și un extinctor, precum și câteva batoane luminiscente. Am constatat că acestea luminează timp de o oră și jumătate și le-am folosit ca să măsor timpul. După nouăzeci de minute, indiferent unde sunt, ies ca să văd ce face Tarver.

Nu mai știu de câte ori am intrat și am ieșit. Lanterna este aproape de epuizare, așa că o sting și mă folosesc de batoanele luminiscente. Deja cunosc pe de rost acest coridor, cu toate distrugerile din el. Nici nu mai am nevoie de lumină.

La dreapta este spălătoria. Merg drept înainte. Mai departe sunt alte coridoare cu dormitoarele personalului. Descopăr și o mică sală de gimnastică al cărei echipament este atât de distrus, încât abia după câteva momente îmi dau seama ce este. Dar oare dacă voi descoperi infirmeria, voi găsi medicamentele de care are Tarver nevoie?

Sunt atât de obosită, încât înaintez prin întuneric ținându-mă de pereți. Nu-mi pot permite să gândesc așa. Trebuie să continui să sper.

Aștept să-mi treacă amețeala și fac o notă mentală să mănânc ceva când mă întorc în tabără. Când deschid ochii, îmi dau seama că am ajuns într-o intersecție, după ce ultima dată am cotit-o la dreapta. Merg drept înainte și intru pe un teritoriu nou.

Abia pot să mă strecor printre barele de oțel și tot felul de cabluri, riscând să mă prăbușesc printre dărâmături. În urmă cu zece ani, când nu era decât un schelet de oțel și un proiect proaspăt conceput de inginerii tatălui meu, nava *Icarus* era terenul meu de joacă preferat. Dar atunci era nefinalizată, nu distrusă și aproape imposibil de

recunoscut.

Încerc să vizualizez nava în care mă jucam. Oare știam la ce vor folosi camerele din ea? Nu-mi amintesc. Știam cumva unde este aripa medicală? Am fost vreodată bolnavă?

Nu. *Dar Anna a fost.* Pentru prima dată, mă gândesc la verișoara mea fără să mă simt vinovată și fără să mi se facă rău. Brusc îmi apare în minte o frântură de amintire și, odată cu ea, se aprinde în mine un licăr de speranță.

Îmi aduc aminte că am simțit miros de săpun când am dus-o la infirmerie. Nu era un miros înțepător de dezinfectant medical, ci un iz plăcut și curat de săpun. De la spălătorie!

Înseamnă că infirmeria este pe-aproape.

Acum nu mai miroase a săpun, ci a altceva. *Mâncare alterată,* mă gândesc. Miroase ca într-un congelator defect în care s-a stricat carnea. E un miros slab.

Batonul luminiscent începe să scadă în intensitate. Trebuie să mă mișc mai repede. În curând trebuie să mă întorc să văd dacă Tarver mai trăiește. Să-i verific mâna bandajată și să-i dau să bea apă, sperând că de data asta n-o să mă confunde cu un intrus. Încă mă doare falca unde m-a lovit.

Lumina batonului abia mai pâlpâie, iar eu abia mai văd la un metru în fața mea. Să nu uit să las mâine lanterna solară la reîncărcat. *Mâine? Dar acum e seară, nu?*

Sau poate că e deja mâine.

Întoarce-te, repet mereu în sinea mea. *Întoarce-te imediat.*

Am sentimentul ciudat, ca o superstiție, că dacă îl las singur mai mult de trei ore, cât am stabilit inițial, acele câteva minute de întârziere vor fi fatale pentru el. Dar și timpul pierdut ca să mă întorc să văd ce face, în loc să caut infirmeria, i-ar putea fi fatal.

Așa că merg mai departe.

Pe-aici drumul este atât de liber, încât chiar aș putea să alerg. Deși de două zile n-am mai dormit decât o oră sau două, încă mai am energie.

Brusc, înaintea mea se cască o beznă neagră și nu mai văd grătarul podelei. Mintea mea, obosită din cauza lipsei de somn, procesează cu întârziere și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, cad în gol.

Ceva moale mă oprește în cădere, cu o trosnitură înfundată. Scap din mână batonul luminiscent, cuprinsă brusc de amețeală. Îmi vine să vomit, dar nu din cauza căderii, ci a mirosului de carne stricată. Aici miroase mai tare. Prea tare.

Mă ridic în picioare, încă derutată, încercând să-mi dau seama dacă nu mi-am rupt ceva. Tarver m-ar omorî dacă ar ști că am fost atât de imprudentă.

Mă întorc să-mi recuperez batonul luminiscent pe care l-am scăpat

din mână când am căzut. Întind mâna să-l iau și îngheț de groază.

În lumina verzuie ce pâlpâie slab, descopăr o față cu obrajii scobiți, cu ochii mari și goi și dinții rânjiți.

Țip și mă dau îngrozită înapoi, căzând pe podea. Îmi lipesc fața de grătarul rece, fiindcă simt că mă sufoc, și încerc să respir pe gură. Dumnezeule! Chiar miroase a carne stricată. Mirosul este atât de puternic, încât cred că am să leșin. Îl simt chiar și pe limbă.

Mă ridic în picioare și o iau la fugă îngrozită. Prin întuneric mă lovesc de pereți, calc pe ceva care cedează sub călcâiul meu și-mi scrântesc glezna, dar nu mă opresc.

Știu că dacă am să cad, sunt terminată. Calc pe ceva moale, putred… Sunt morți peste tot.

Nava nu este un labirint, este un mormânt imens.

Resturi metalice îmi sfâșie hainele, îmi agață părul și îmi zgârie fața, dar eu continui să alerg și să mă afund într-o parte a navei pe care n-o cunosc, știind că după o asemenea cădere nu pot să mai ies pe unde am intrat.

Îmi agăț brațul într-o țeavă ieșită din armătură și mă izbesc de un perete lateral. Țip cu disperare.

Pipăi cu mâna și găsesc mânerul unei uși pe care îl răsucesc. Mă strecor în încăperea care nu e mai mare decât un dulap și închid ușa după mine. Apoi mă așez pe podea și aprind lanterna. În lumina palidă și galbenă, văd că mă aflu într-o debara, cu găleți, mături și mopuri frumos rânduite. Spre deosebire de restul navei, încăperea asta este intactă.

Îmi bate inima atât de tare, încât simt că o să-mi sară din piept. Mă las cu capul pe genunchi și mă concentrez să respir. E singurul mijloc ca să nu mă gândesc la ce mă așteaptă afară, la ochii morți și la cadavrele umflate.

Unu. Oh, Doamne. Doi. Trei. Patru. A trosnit ceva când am căzut pe cadavrul acela. Am frânt ceva în interiorul lui. Parcă era o creangă udă. Nu. Nu. Cinci. Șase. Șapte. El ar fi râs de mine pentru că am luat-o la fugă. Opt. Dacă unul dintre corpurile acelea era al Annei? Oh, Doamne. Nu. Nouă. Zece. Unsprezece. Revino-ți, domnișoară Laroux. Doisprezece. Nu folosești nimănui dacă te ascunzi ca o lașă într-o debara. Treisprezece. Paisprezece. Ai încredere în tine. Nu știu mulți soldați care să se descurce mai bine ca tine. Cincisprezece.

Abia când ajung la douăzeci deschid ochii. Lumina lanternei, și-așa slabă, tremură odată cu corpul meu. Dar măcar nu mai sunt prizonieră în întuneric.

Tarver este un mincinos, dar minte ca să mă îmbărbăteze și nu-l pot învinui pentru asta. Cel puțin am să încerc să-i dovedesc că are dreptate.

Îmi ajunge fata pe care o cunosc.

Mă forțez să mă ridic și deschid ușa. Îmi acopăr gura cu gulerul cămășii ca să nu mai simt mirosul greu care plutește în aer și ies în hol.

Lanterna se stinge.

Mă abțin să nu țip din nou și rămân nemișcată, holbându-mă în întuneric și forțându-mă să respir.

La un moment dat, prin mirosul greu care plutește în jur, percep o adiere de aer proaspăt și mă îndrept în direcția din care vine, pășind cu grijă printre cadavrele și resturile de pe jos. Așa ajung la o spărtură în coca navei și mă strecor afară având grijă să nu mă rănesc în metalul sfârtecat și cablurile groase care ies din perete.

Afară e încă noapte, dar mie mi se pare că am ieșit la lumina zilei. Aerul nu mi s-a părut niciodată mai dulce, și nici cerul atât de înstelat. Norii s-au risipit, iar luna artificială împrăștie o lumină palidă albastră. Cad în genunchi și inspir adânc, încercând parcă să șterg din memorie amintirea acestui traseu macabru. Nu mă pot întoarce acolo. Cum să mă întorc? *Nu pot. Icarus* e un mormânt. Știam că nu toată lumea a reușit să ajungă la capsulele de salvare după ce s-a dat alarma, dar acum, când am dovada, îmi vine să vomit la gândul că trebuie să mă întorc în navă. Probabil că atunci când am căzut mă aflam în apropierea unui punct de evacuare.

Mă aplec în față și număr până la cinci inspirând adânc, apoi mă ridic și merg pe lângă epavă până la tabăra noastră.

Tarver este inconștient. Simt o ușurare când îl văd, deși nu știu dacă starea de inconștiență este un semn rău sau e bine că se odihnește. Măcar nu se mai uită la mine cu ochii aprinși de febră, nu mai delirează și nu-mi vorbește ca și când aș fi mama lui, iubita sau vreun caporal.

Îi șterg fața și pieptul cu apă rece, apoi îi ridic puțin capul și-i dau să bea din butelcă. Ia câteva înghițituri, apoi geme și mă împinge cu mâna. De sub bandaj i se văd niște linii roșii care au început să-i urce pe braț. Le pipăi cu vârful degetelor și mă îngrozesc.

E atât de tăcut, de nemișcat! Îi dau la o parte părul de pe frunte și îi mângâi obrajii nebărbieriți. Arată mai tânăr decât de obicei, aproape de aceeași vârstă cu mine. Îmi umezesc vârful degetelor și i le trec peste buzele fierbinți și uscate.

— Tarver, îi șoptesc eu curpinzându-i cu mâna obrazul fierbinte. Te rog, nu mă părăsi!

Mă simt mai neputincioasă și mai îngrozită decât în fața cadavrelor din epavă. Simt că nu mai pot să respir, că nu mai pot să mă mișc, iar mâinile îmi tremură încercând în zadar să-i ușurez suferința.

— Te rog, nu mă lăsa singură.

Îmi trec degetele peste părul umed de pe pieptul lui. Îi sărut fruntea, apoi tâmpla. Încerc să mă opresc din tremurat și să respir

profund.

— Am să mă întorc, îi șoptesc la ureche.

Așa spun de fiecare dată când plec. E ca o promisiune făcută lui și, în egală măsură, mie însămi. Încerc să mă mișc, să împlinesc această promisiune, dar sunt prea obosită. Nu vreau decât să mă ghemuiesc lângă el și să dorm.

Mă ridic împleticindu-mă, și în timp ce-mi șterg lacrimile, ceva îmi atrage atenția spre locul unde cu câteva clipe mai devreme am stat întinsă lângă Tarver.

E o floare.

O ridic cu degete tremurânde, dar deja știu ce este. Are două petale care au crescut lipite… O mutație, una la un milion. E unică. Dar am mai văzut-o. Și floarea aceea nu mai există, a dispărut în timpul potopului, zdrobită la sânul meu. Am aruncat-o în noroi când ne-am instalat tabăra pe malul râului.

Dar ce caută aici?

Cu floarea în căușul palmei, închid ochii o clipă, apoi pipăi cu vârful degetului cele două petale lipite și revăd surâsul lui Tarver, frumusețea clipei când mi-a dăruit-o. Amintirea aceasta îmi dă o forță nouă, care simt că mi se răspândește ca un foc în tot corpul. *Voi reuși.*

Nu știu cine sau ce ne urmărește, dar îmi dau seama că floarea este un dar de la ființele misterioase. Nu știu ce intenții au ele, dar știu ce înseamnă acest dar pentru mine.

Nu sunt singură. Poate că n-am fost niciodată. Nici măcar când am intrat în măruntaiele navei. Acele ființe șoptitoare îmi citesc gândurile. Citesc în sufletul meu.

Dincolo de tabăra noastră se proiectează silueta sinistră a epavei, mai neagră decât noaptea, obturând stelele de pe cer. E un mormânt. O groapă comună. Mă abțin să privesc înapoi, să-l văd pe Tarver dormind în patul nostru. Știu că dacă mă întorc să-l văd, s-ar putea să nu mai plec. Știu că va fi acum sau niciodată.

Mă întorc din nou în epavă.

— Cum v-ați împărțit munca?

— Vă referiți la munca de recuperare?

— Da.

— Mai mult ea s-a ocupat.

— Sarcasmul dumneavoastră este deplasat. Cum v-ați împărțit munca?

— După puterea fiecăruia.

— Cu ce se ocupa domnișoara Laroux?

— Se ocupa de coafură, machiaj, lecții de dans…

— Domnule maior! Nu sunteți deloc cooperant.

— Aducea diverse lucruri… sarcini mărunte de genul ăsta.

— Și dumneavoastră?

— Eu mă foloseam de ele.

25. Tarver

Știu că este ciudat că fratele meu Alec stă lângă mine. Nu-mi amintesc motivul, dar parcă îmi aduce aminte de ceva și nu-mi dau seama ce. Renunț să mă mai gândesc și închid ochii.

Mai devreme am văzut-o pe Lilac, dar cred că iar a plecat. Tot vine și pleacă, aducând diverse lucruri. Atâtea lucruri! Oare de unde provin? Fiindcă pe-aici nu se găsește nimic. Nici lucruri, nici oameni, nici măcar speranțe. Nu e decât ea.

Sper totuși ca, dacă va fi să fie, ea să moară înaintea mea. Îi va fi greu dacă voi muri eu primul.

— Ce gânduri morbide ai, frățioare!

Alec e întins lângă mine, sprijinit în coate, așa cum făcea când stăteam afară în serile de vară.

Asta nu înseamnă că e mai puțin adevărat. Ce altceva să sper pentru ea?

— Nu te uita la mine, ea e mâna ta dreaptă.

Nu e adevărat.

Atunci am o revelație atât de șocantă, încât am impresia că cineva mi-a aruncat în față un pahar cu apă rece, tăindu-mi răsuflarea.

Ești mort.

— Hei, nu-i nevoie să-mi repeți asta, spune Alec zâmbind. Li se întâmplă celor mai buni dintre noi.

Mă concentrez, așteptând să simt tremurături, gust metalic în gură, șoapte… Nimic. Nici măcar mâinile nu-mi tremură.

Ești o nălucire.

— Nu. Tu delirezi. Iar delirul tău îmi permite să trăiesc și după moarte câtva timp. Trebuie să spun că mă așteptam la mai rău. Dar pot să mă obișnuiesc.

E o răutate din partea ta.

— Recunoaște că îți era dor.

Da. În fiecare zi.

— Îmi pare rău că am plecat, frățioare. N-am vrut. Unde suntem aici?

Habar n-am. Pe o planetă abandonată.

— Abandonată? După ce s-au investit atâția bani pentru terraformarea ei? Ce naiba i-a determinat să plece?

Habar n-am. Dar e ceva la mijloc. Lilac e de părere că o formă de viață necunoscută încearcă să comunice cu noi. Până acum a fost bine

intenționată. Inofensivă, în orice caz.

— Puțin probabil, frățioare.

Crezi? Nu pot să-i spun ei chestia asta. Corporațiile nu-și fac bagajele și pleacă doar pentru că, din greșeală, și-au instalat tabăra pe terenul altcuiva.

— Hmm. Ce zici de fata asta? Are niște picioare superbe.

Am observat.

— Noaptea ai ținut-o în brațe… Cred că a fost foarte plăcut.

Am încercat să nu mă gândesc la lucrul ăsta.

— Ha! Te compătimesc. Din păcate, eu nu pot s-o ating.

Nici eu nu pot. E genul de fată care m-ar respinge din cauza originii mele modeste.

— Da, frățioare, dar dacă vrei să-ți încerci norocul, eu spun că acum e momentul. Pe-aici nici nu ai concurență. În afară de mine, desigur. Eu arăt bine și mort.

Nu. M-a refuzat o dată. Știu ce crede despre mine. Nu vreau să mai încerc, doar pentru că nu are de unde să aleagă.

— Așa crezi tu?

Nu.

— Nu vrei să riști, așa-i?

Exact.

— Și ce-o să faci?

Nu știu.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind așa. Când ai învățat cuvintele astea?

M-am schimbat când nava invincibilă construită de tatăl ei s-a prăbușit. Când Lilac a început să prevadă viitorul, când casa părinților noștri a apărut într-o vale, aiurea, în galaxie. Nu știu ce să mai cred despre multe lucruri.

— Ar trebui să o săruți. Cred că ar fi minunat.

Ce vorbești? Și ce se va întâmpla după acest sărut magic?

— Nu te mai gândi la ce va fi după. Mâine ai putea muri. De ce să n-o săruți azi?

Poate tocmai de aceea. Că aș putea muri mâine.

— Ești plictisitor. Și ilogic.

Eu delirez și tu vrei să fiu logic?

— Frățioare, am pretenții mari de la tine. Dacă nu vrei s-o săruți, i-ai scris măcar o poezie?

Glumești?

— Ah, înseamnă că i-ai scris. Doar că nu i-ai arătat-o.

Nu. Îi plac mai mult poeziile mamei.

— Și ale tale nu sunt la înălțime, nu?

Cam așa.

— Aiurea!

Mmm.

— Mmm.

Alec?

— Da, frățioare.

Ce să fac eu acum?

— Nu renunța. Trebuie să te întorci la ei. Nu se poate să ne piardă pe amândoi.

Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu știu de ce. Era să mor de-atâtea ori…

— Nici eu nu m-am gândit că își vor pierde un fiu. Ai grijă, frățioare. Știu că poți.

Mă uit la el, sorbindu-i din priviri chipul surâzător, aplecat deasupra mea cu aceeași afecțiune ca altădată.

Mai stai, nu pleca.

— Am să stau cu tine până adormi.

★ ★ ★

Când deschid ochii, știu că ceva s-a schimbat. Nu-mi mai simt pleoapele grele și nu mă mai arde soarele. Inspir pe nas, și când încerc să mă mișc, constat că îmi este mult mai ușor. Ceva e schimbat și nu-mi dau seama ce.

Clipesc din nou, deschid ochii și văd că Lilac doarme lângă mine. Tușesc ușor, iar ea tresare și se întinde adormită să-mi verifice pulsul. Apoi, tot cu ochii închiși, se ridică într-un cot și îmi pune mâna pe frunte.

Când își dă seama că nu mai am febră, deschide imediat ochii și se uită la mine.

— ’Neața, îi spun eu cu vocea răgușită.

Întind mâna și îi mângâi obrazul cu vârful degetelor. Are fața murdară de praf și de transpirație și o vânătaie pe celălalt obraz. Ochii încercănați sunt roșii de oboseală.

— Tarver?

— Chiar el. Ce naiba…?

— Ai fost bolnav.

Fără să-și poată lua ochii de la mine, întinde mâna după butelca de apă, apoi mi-o duce la buze cu grijă. Când a învățat ea gesturile astea?

— Cât timp? întreb eu după ce iau o înghițitură și-mi dreg vocea.

Chiar arată jalnic. Cămașa ei albastră este murdară și are o pată roșu-maronie unde s-a șters pe mâini.

Dar parcă alaltăieri a luat cămașa de la spălătorie și aseară, când ne-am culcat, era curată.

— Trei zile, răspunde ea obosită.

Parcă nu mai am aer în plămâni.

— Ești bine? Mai e cineva pe-aici?

— Nu, șoptește ea. Doar eu.

Nu știu ce să spun. Ne uităm unul la altul câteva secunde, eu simțind că îmi vâjâie capul, ea respirând încet, străduindu-se din greu să se controleze.

— Am o aspirină și un baton nutritiv pentru tine, spune ea grijulie. Am găsit și antibiotice în infirmeria navei, de-aia te simți mai bine.

Se ridică în picioare și îmi dau seama că este îngrozitor de obosită după cum se împleticește și își mușcă buza din cauza efortului.

Ridic puțin capul și, ignorând un moment de amețeală, mă uit în jurul meu. Se pare că proviziile noastre s-au înmulțit. Nu apuc să văd prea multe, fiindcă ea se întoarce, scoțând un baton din ambalaj și urmărindu-mi fiecare mișcare cu o insistență care mă nedumerește. Îngenunchează lângă mine și mă ajută să mă ridic. Este aproape posesivă în gesturi.

Rup o bucată din baton cu mâna nevătămată… Mi se pare absolut delicios. Dumnezeule, cred că am fost pe moarte.

Moarte. Alec. Chipurile părinților mei. O fată de pe Avon cu care mă întâlneam. Îmi amintesc… ce îmi amintesc?

Alung din minte acest gând. În timp ce ea îmi întinde butelca pentru ca eu să-mi iau aspirina, privirile ni se întâlnesc. Ridic brațul sănătos în semn că o invit să se așeze lângă mine, iar ea, după un moment de ezitare, vine și se cuibărește la pieptul meu. Se cutremură din tot corpul, dar nu izbucnește în plâns.

— Mi-ai salvat viața, șoptesc eu. Din nou.

— Trebuia. Fără tine, n-aș fi supraviețuit nici măcar o zi.

Vorbește atât de încet, încât abia o aud. Își plimbă mâna pe pieptul meu, apoi o așază deasupra inimii mele.

— Se pare că totuși ai supraviețuit în astea trei zile.

Mă uit la mâna mea bandajată și văd că nu mai am degetele umflate, iar când le mișc puțin, îmi dau seama că nu mă mai dor. Bandajul este curat.

— Mi-ai schimbat bandajul?

— Mmm. Și nu prea ți-a plăcut. N-am întâlnit pe nimeni cu un limbaj atât de grosolan ca al tău, comandante. Înjurai în șapte limbi străine. Mă bucur că nu sunt un soldat în subordinea ta. Oricum, am prins și eu câte ceva.

— Am fost detașat în tot felul de locuri. Acolo unde au supraviețuit vechile culturi, înveți unele cuvinte de la localnici. Dar dacă zici că ai înțeles ce spuneam, dă-mi voie să-mi schimb părerea despre tine, domnișoară Laroux.

— Să zicem că m-a ajutat contextul.

O clipă tăcem amândoi și o mângâi pe păr cu mâna teafără. Ea întoarce puțin capul spre mine și atunci observ din nou vânătaia de pe obrazul ei. Se văd și urmele falangelor pe piele.

Cum nu mai e nimeni pe-aici, îmi dau seama cu amărăciune că

doar eu puteam s-o lovesc. Înghit gustul amar al vinovăției și încerc să mă concentrez pe altceva.

— Au mai apărut ființele șoptitoare? Eu îmi aduc aminte tot felul de lucruri ciudate, dar nu știu dacă au fost din cauza febrei sau am avut viziuni.

— Cred că din cauza febrei.

Ea ezită și aruncă o privire spre foc, de parcă ar vedea ceva ce eu nu pot percepe. Aș vrea să insist, să o întreb ce a văzut, dar ea scutură din cap și adaugă:

— Eu n-am mai avut nicio viziune de când am văzut casa părinților tăi. Dar tu, da. M-ai confundat cu diverse persoane. Abia atunci am apreciat ce frumos era când îmi spuneai simplu Lilac.

— Lilac?

O mângâi pe păr și ea se dă mai aproape de mine.

— Niciodată nu mi-aș permite să fiu atât de familiar, domnișoară Laroux. Ar fi nepotrivit din partea mea. Eu știu care mi-e locul, dar se pare că deliram dacă zici că te-am insultat.

— Nepotrivit, murmură ea, și de data asta tonul îi devine mai blând, chiar amuzat. Sper că ajutoarele nu vor sosi aici în plină noapte. Îți imaginezi ce-ar crede dacă ne-ar vedea așa?

Da, îmi imaginez. Ce idee stupidă! O fată ca tine să se uite la unul ca mine.

Sunt un prost că o țin în brațe. În alte împrejurări, fata asta nici nu s-ar uita la mine.

— Mâine trebuie să mă mișc, spun eu, deși îmi simt picioarele grele.

— Să n-aud așa ceva, mi-o retează ea pe un ton autoritar. Rămâi să te odihnești. Eu am să mă întorc în epavă să văd ce mai găsesc.

Sesizez o încordare în vocea ei, care mă face s-o privesc cu atenție.

— Putem să mergem împreună mâine sau poimâine.

Ea se ridică și scutură din cap, mușcându-și buza inferioară. Aș vrea s-o opresc, să mai stea lângă mine.

— E… groaznic înăuntru. În câteva zile, nu vom mai putea intra acolo fără să ne îmbolnăvim.

— Da? De ce?

Dar imediat îmi dau seama care e răspunsul și mi se face un gol în stomac.

— Păi… înăuntru e întuneric. Totul e distrus, în stare de putrefacție…

Nu mai continuă, ci închide ochii și strânge din dinți.

Îmi dau seama că nu toți pasagerii au avut timp să părăsească nava.

— Lilac, nu mai intra acolo. Ne ajunge tot ce-ai adus.

— Încetează, îmi spune ea pe un ton aspru. Fără tine aș fi fost devorată încă de a doua zi. E timpul să mă revanșez. Nu lipsesc mult.

— Ai făcut-o deja, îi răspund eu apucând-o de mână. Ne-ai salvat pe amândoi când ai ejectat capsula. Hai să nu mai ținem cont de cine pe cine a salvat.

— Tarver, îmi îngreunezi situația.

Închide ochii și continuă:

— În epavă e frig și întuneric, iar liniștea e mai adâncă decât spațiul cosmic. Dacă rămân aici cu tine este exact opusul. Dar acolo mai sunt lucruri de care avem nevoie. Dacă eu m-aș fi îmbolnăvit…

Văd că i s-au umezit genele de lacrimi, dar se abține să plângă.

Oare ce i s-a întâmplat în epavă?

Răsuflu lent și încerc să vorbesc pe un ton cât se poate de liniștit, deși îmi vine s-o țin strâns ca s-o fac să renunțe la ideea de a se întoarce acolo singură.

— Eu nu m-aș duce. E o simplă analiză de risc. De acord cu tine că mai sunt lucruri care ne-ar putea fi de folos, dar esențial este să rămânem teferi. Asta contează mai mult decât hainele și hrana.

Încet și fără tragere de inimă, ea se întinde lângă mine, apoi brusc își aduce aminte de ceva și se ridică iar. Duce mâna la spate și scoate din centură Gleidelul meu.

— Cred că e cazul să ți-l returnez. Apropo, ar trebui să mă înveți cum să-l folosesc.

Mă mir că nu mi-am dat seama că-mi lipsește arma. Înseamnă că am fost groaznic de bolnav.

— Poate, când am să mă simt puțin mai bine ca să pot să fug să mă adăpostesc.

— Haide, zău așa, spune ea dându-mi un ghiont în coaste. Știi bine că alerg mai repede ca tine. Spune, mă înveți?

— Ca să mă împușți când te superi pe mine?

O strâng mai tare la pieptul meu.

— Sunt încăpățânată, să știi, mă avertizează ea și închide ochii. Să nu-ți imaginezi că până mâine-dimineață am să uit.

— În niciun caz, domnișoară Laroux. Nici nu mă gândesc.

Rămân treaz și ascult cum respirația ei se liniștește. Îmi apare în minte imaginea lui Alec și îmi amintesc discuția cu el. *Sper să mor eu primul.*

Oare la asta s-a gândit și ea? La ce se va întâmpla dacă voi muri eu? Cu strângere de inimă, îmi dau seama că vrea să învețe să tragă cu arma nu pentru a se apăra în cazul când mie mi s-ar întâmpla ceva.

Ar trebui s-o învăț. Măcar să-i arăt cum funcționează setările. Mai departe nu vreau să mă gândesc.

Mă uit la ea cum doarme.

Are pantalonii rupți în genunchi și i se vede pielea murdară. Cămașa albastră e mânjită toată de funingine. Părul i s-a desfăcut din bucata de șiret cu care și l-a prins la spate și îi încadrează fața cu

bucle subțiri, exact ca atunci când eram în imponderabilitate în capsula de salvare.

Are fața plină de praf și pistrui, iar sub ochi cearcăne vinete și adânci. E transpirată și vlăguită.

Dar chiar și când doarme pare hotărâtă.

Niciodată n-a fost atât de frumoasă.

— Nu ați rămas lângă epavă.

— Nu, știți deja lucrul acesta. Trebuia să plecăm.

— Motivul?

— Nu se vedea nicio navă de salvare. Riscam să ne îmbolnăvim, cu atâtea cadavre în apropiere. Trebuia să căutăm alt loc.

26. Lilac

Două zile mai târziu, după-amiază, sunt nevoită să-l amenință că mă așez pe pieptul lui ca să-l împiedic să se dea jos din pat. Îmi aruncă o privire curioasă și tace îngândurat la auzul unei astfel de amenințări, dar nu-mi pasă ce crede despre mine. După ce l-am auzit strigând-o pe fosta lui iubită Sarah atunci când delira, nu mai am de ce să roșesc. Îmi dau seama că se simte mai bine, așa că fac un compromis și îl las să se ridice doar cât să se bărbierească. E atât de bine să-l văd că redevine el însuși!

A treia zi dimineață, decidem că trebuie să găsim un punct mai înalt de unde să vedem mai bine împrejurimile. Pentru prima dată de când am aterizat aici, ne facem planuri pe termen lung. Dacă s-ar fi aflat unde ne-am prăbușit, cineva ar fi venit aici, la epavă, ca să ne salveze. Probabil că *Icarus* s-a prăbușit înainte să transmită punctul în care se afla. Nici atotputernicul domn Laroux nu cred că știe unde suntem, deși nu am nicio îndoială că va răscoli toată galaxia ca să mă găsească, chiar de va fi numai ca să mă îngroape.

Ne trebuie un alt loc unde să stăm, nu foarte departe de *Icarus,* în caz că într-o bună zi va veni cineva să inspecteze epava. Însă nu putem să rămânem aici, cu atâtea cadavre în apropiere, în aerul acesta poluat de produse chimice arse și printre atâtea resturi metalice împrăștiate pe sol.

Începem să escaladăm epava, încercând să ajungem în cel mai înalt punct de pe ea. Vântul s-a întețit, făcând carcasa navei să scrâșnească și să geamă. Tarver zice că *Icarus* s-a stabilizat pe sol și nu mai prezintă niciun risc. Crăpăturile din fuselaj sunt numai bune ca puncte de sprijin la escaladare. Totuși, când ajungem sus, Tarver e palid și

transpirat.

Abia când mă ridic în picioare pe acoperișul navei, ținându-mă cu o mână de un capăt de fier rămas din sistemul de comunicații sfârtecat, realizez că de fapt noi căutăm un loc unde *să trăim*. Dar ideea nu mă sperie.

N-aș putea recunoaște asta în fața lui, dar stând aici, sus, în lumina soarelui, transpirată după urcuș și așteptându-l pe el să vină lângă mine, simt că nu-mi doresc să fiu în altă parte. Chiar așa, ce mă așteaptă după o eventuală salvare? Prietenii mei nici nu m-ar recunoaște, iar perspectiva de a-mi petrece zilele stând la bârfe și mergând la recepții mă lasă rece. Nici cele mai îmbelșugate mese nu mi-ar plăcea mai mult decât un baton nutritiv după un drum lung și obositor, alături de câteva guri de apă proaspătă de munte. E drept că n-aș refuza o baie bună și fierbinte, dar mi-ajunge să-l am pe Tarver noaptea lângă mine ca să-mi țină de cald.

Nu sufăr decât la gândul că tata este îndurerat.

Pun rucsacul jos și scot butelca, pe care i-o întind lui Tarver când ajunge sus, încercând să ascundă faptul că gâfâie și îi tremură mâinile.

Spre est se văd munții pe care i-am traversat, cu crestele înzăpezite, și mă întreb cum naiba a reușit Tarver să mă convingă să-i escaladez. Fără îndoială că atunci eram mult prea naivă ca să-mi dau seama cât de greu va fi.

Privită de sus, tabăra noastră seamănă cu un set de jucării. Nu se văd nici bandajele murdare aruncate, nici ambalajele batoanelor nutritive. Râul mărginit de copaci se pierde în depărtare. Fac mâna streașină la ochi și privesc în zare, unde disting ceva ce seamănă cu un ocean sau lac sărat. În direcția opusă, dealurile se ondulează ca niște valuri din ce în ce mai mici, până la marginea unei păduri imense. Peisajul seamănă cu o pictură veche dintr-un muzeu. Nu am văzut în viața mea un spațiu atât de vast. Contemplând acest tablou imens, în care parcă mă pierd, mi se pare că aerul a devenit brusc prea tare și o clipă mă simt ametită.

O mână mă cuprinde de mijloc, iar eu mă țin mai strâns de bara metalică a dispozitivului de semnalizare. Mă întorc spre Tarver, care e palid, dar surâzător.

— Vântul e mai puternic aici. Ți-e frig?

— Ce-ai face dacă aș spune da? îl întreb zâmbind la rândul meu. Mi-ai da puțin din febra ta?

— Așa e frumos: să dai și altuia din ce ai tu.

Se dă mai aproape de mine, iar apropierea lui îmi stârnește un fior de emoție. Dar nu vrea decât să se țină și el de bara metalică de care mă țin eu, ca să nu mă doboare vântul.

Nu arată prea bine. Deși zâmbește și pare relaxat, se ține foarte strâns de bară, aproape că stă sprijinit de ea.

Îngenunchez lângă rucsac și scot din el carnețelul lui.

— Știi să desenezi o hartă?

— Bineînțeles că știu, răspunde Tarver.

Încerc să nu arăt că mă simt mai ușurată când el se așază lângă mine, iar expresia de suferință de pe chipul lui aproape că dispare. Mai bine mă lăsa să urc singură. Dar de când s-a trezit, nu mă mai lasă să mă îndepărtez de el. Poate că se teme că mă întorc în epava plină de cadavre, deși i-am promis că n-am s-o fac.

Sau poate că îi place compania mea. Alung din minte acest gând înainte să încep să roșesc.

Ia carnețelul din mâna mea și începe să-l răsfoiască. Abia atunci îmi aduc aminte că am pus floarea între două pagini, ca să o păstrez, și lui nu i-am spus. Dar el trece de ea fără s-o observe și se oprește la paginile pe care am desenat planul navei când el era bolnav.

— Tu ai desenat astea? mă întreabă el pe un ton neutru uitându-se peste schițele mele.

— Da. După prima zi am început să uit pe unde am trecut. Pe întuneric, nici nu-ți dai seama, spun eu continuând să mă uit în zare.

Observ cu coada ochiului că s-a întors la ultima pagină scrisă de el, înainte de schițele mele, care conține niște fragmente de poezie. Câteva cuvinte și fraze în care descrie floarea violetă găsită de noi, un grăunte de frumusețe într-un ocean de solitudine.

Când era bolnav, îmi imaginam că eu eram obiectul acestei încercări poetice. Acum, la lumina zilei, mi se pare ridicol. El se uită îndelung la fragmentul de poezie, dându-și seama că l-am văzut și eu. N-am citit tot ce scrie în carnet, fiindcă mi se părea că, dacă i-aș umbla prin lucruri, este ca și când aș accepta că el va muri. Îl simt că ar vrea să mă întrebe, să știe dacă i-am violat intimitatea în timp ce el era în imposibilitatea de a mă împiedica.

Mă așteptasem să văd rapoarte, notițe de pe teren, dar carnetul era plin cu poezii.

El tace, iar eu îmi fac de lucru trăgând de firele care se deșiră din pantalonii rupți în genunchi. Tăcerea dintre noi devine stingheritoare, așa că simt nevoia să zic ceva.

— La orele de desen obișnuiam să desenez flori și peisaje din natură, dar eu zic că și schemele astea sunt destul de bune.

Mormăie ceva, apoi se oprește la o pagină albă, nescrisă, și scoate un creion. Cu o mână de expert, începe să schițeze punctele de reper, iar eu mă întreb unde ne vom stabili. Lângă pădure, pe dealuri, pe malul râului sau poate lângă mare?

În timp ce el se concentrează să deseneze, îl privesc nestingherită. Este încă foarte palid și atât de slab, încât mă doare sufletul când îl văd. Din fericire, am recuperat niște paste, făină și grăsime din bucătăria navei. Acum vom mânca mai bine și el se va înzdrăveni mai

repede.

Mă uit ca hipnotizată la gropița pe care o face în obraz când își mușcă buza, concentrat să deseneze. Sunt atât de absorbită să privesc acest mic detaliu, încât nici nu observ când el se oprește și se uită cu atenție la ceva.

— Lilac.

Tresar și ies din transă.

— Privește! spune el cu o voce tremurândă și privirea ațintită drept înainte.

Mă uit spre dealuri, așteptându-mă să văd un animal, alți supraviețuitori, poate chiar o navă de salvare. Dar ce descopăr mă lasă cu gura căscată.

În fața noastră răsare un strat de flori violete, exact ca floarea pe care mi-a oferit-o Tarver în prima seară petrecută pe câmpie, când încerca să mă facă să uit că încep să-mi pierd mințile. Exact ca floarea violetă ascunsă în carnetul lui. Sub ochii noștri, stratul de flori se extinde ca un coridor care șerpuiește printre coline, până la liziera pădurii din depărtare.

Tarver începe să tremure, iar eu simt că mă cuprinde amețeala și mi se face pielea de găină.

— Nu sunt reale, zic eu.

Închid ochii și apoi îi deschid. Florile sunt tot acolo.

— E doar o viziune, adaug eu.

— Dar butelca? Știi bine că au refăcut-o.

Înghit în sec. Au refăcut și floarea dăruită mie, dar nu pot să-i spun asta, fiindcă ar trebui să-i explic ce a însemnat pentru mine în acel moment de deznădejde. Că mi-a dat forța să mă întorc în epava plină de cadavre, lucru pe care nu l-aș fi făcut pentru nimeni altcineva din galaxie. Încă nu pot să-i spun lucrul acesta.

Florile cresc din ce în ce mai dese, iar culoarea lor devine tot mai vie în lumina soarelui. Formează o bandă îngustă și deasă care seamănă cu o potecă sau un râu violet ce șerpuiește spre pădure.

— Tarver, ne arată drumul. Asta încercau să…

Inima începe să-mi bată cu putere când îmi dau seama.

— Oamenii pe care i-am văzut, continui eu, arătau în direcția aceea. Vocea pe care am auzit-o în pădure ne ademenea spre câmpie. Chiar și casa părinților tăi… aleea din grădină ducea în aceeași direcție. Iar acum florile astea… nu știu, poate îmi doresc eu prea mult să găsesc un sens în toate.

— Crezi că ne arată drumul… Spre ce?

Ne uităm amândoi la poteca de flori ce se desfășoară în fața noastră. Nu vreau decât să aflu dacă sunt reale, palpabile, ca floarea din jurnalul lui. Dacă totul este doar un vis în care nu există legile fizicii.

— Lilac! strigă Tarver cu o voce imperioasă care mă smulge din visare. Privește!

Clipesc buimacă și el se apleacă spre mine. Obrazul lui îl atinge pe al meu în timp ce îmi arată un punct la orizont. E atât de aproape de mine, încât îi simt mirosul, și contactul cu pielea lui mă electrizează.

Nu este un vis.

— Uită-te de-a lungul brațului meu, îmi explică el arătând spre copaci. E ceva acolo. Vezi cum strălucește?

Trebuie să fac un efort ca să nu mă întorc spre el să-i caut buzele, așa cum o floare caută lumina soarelui. Inspir adânc și încerc să mă concentrez, scrutând fâșia de pădure de la marginea dealurilor, spre est.

Atunci o văd. E o luminiță la marginea copacilor, probabil un obiect care reflectă lumina soarelui.

— O fi o bucată de metal din navă care a aterizat acolo, șoptesc eu. Sau o altă capsulă…

Tarver lasă mâna jos, dar nu se îndepărtează de mine.

— Nu cred. Am impresia că arborii din jur au fost tăiați ca să degajeze zona.

Îmi dau seama că nici nu mai respir.

— Pare a fi o clădire.

★ ★ ★

Nu avem cu ce să facem focul și e groaznic de frig printre coline, dar nu-mi pasă. Tarver zice că avem de mers două zile ca să ajungem la marginea pădurii și, în prima zi, la apusul soarelui, zăresc deja copacii la orizont. Marea de flori a dispărut imediat ce am coborât de pe navă, dar acum știm încotro trebuie să ne îndreptăm. Încă nu putem ghici în ce scop, dar dacă există o clădire – și este reală –, poate acolo vom găsi ajutoare.

— Vom avea apă caldă! zic eu veselă, în timp ce mănânc paste reci pregătite înainte să plecăm.

Niciodată n-am mâncat ceva mai delicios. Cămara bucătăriei de pe navă a fost cea mai mare descoperire a mea – după înfirmerie, bineînțeles.

— Și un acoperiș deasupra capului, zice Tarver înfulecând din porția lui de paste.

Mă uit la el și văd că lumina asfințitului îi colorează delicat obrajii încă palizi. Ne-am instalat tabăra la poalele unei coline, într-un loc ferit de bătaia vântului. Dar la noapte va fi rece, chiar dacă vom dormi înghesuiți unul în altul.

— Și un pat, adaug eu. Unul adevărat.

— Cu asta ai pus capac, zice el terminând de mâncat și întinzându-se pe pătură, sprijinit în coate.

Încă se mișcă destul de încet, dar arată mai bine, în ciuda marșului

forțat de astăzi.

Mă grăbesc să termin masa și mă întind lângă el, dornică să-i regăsesc căldura corpului. El mă înconjoară cu brațul sănătos. Nu cred că Lilac cea de altădată ar fi fost prea încântată de felul cum miroase, dar pe cea de acum nu o deranjează, și își lipește obrazul de pieptul lui.

Câtva timp, tăcem amândoi. Probabil că fiecare își imaginează ce ne așteaptă în clădirea reperată la orizont. Pe chipul lui Tarver, pe care până acum citeai doar o hotărâre îndârjită, a înflorit și o rază de speranță. Mă întreb de cât timp trăia cu convingerea că nu va veni niciun ajutor. E clar că de când am ajuns la *Icarus,* singurul lui obiectiv este supraviețuirea, nu salvarea.

Acum vom avea în sfârșit posibilitatea să trimitem un semnal SOS. Cu siguranță că în clădire există mijloace de comunicare.

Mă trag și mai aproape de Tarver, iar el inspiră adânc. Simt cum pieptul lui se ridică și coboară sub obrazul meu.

— De cât timp crezi că suntem aici?

— Calculând și zilele în care am fost inconștient… cred că de șaisprezece zile, răspunde el după ce face rapid un calcul mental.

Atât de mult? Sunt de-a dreptul șocată. Asta înseamnă două săptămâni și ceva. Am impresia că au trecut doar două zile și totodată o viață.

— A fost ziua mea, mă pomenesc spunând. Am împlinit șaptesprezece ani acum câteva zile.

În ziua când ți-ai recăpătat cunoștința.

Dar nu pot să spun asta cu voce tare.

— La mulți ani, domnișoară Laroux.

Am îmbătrânit cu un an de când sunt pe planeta asta. Dumnezeule!

Ca și când ar ști ce gândesc, Tarver îmi mângâie brațul cu mâna bandajată. Cred că mișcarea îi provoacă dureri, dar nu se plânge.

— Care este primul lucru pe care ai vrea să-l faci când vom fi salvați? îl întreb. Să mănânci ceva bun? Să-ți contactezi familia? Să faci un duș?

— Să-mi contactez părinții, răspunde fără ezitare. Probabil că pe urmă mă vor spăla cu furtunul și mă vor interoga timp de câteva săptămâni. Armata, vreau să zic. Nu părinții mei.

— Dumnezeule!

Mi-l imaginez pe Tarver gol, sub jetul unui furtun de apă… Cel puțin acum nu mă mai gândesc la ziua mea de naștere.

— Sper să nu încerce nimeni să-mi facă și mie așa ceva, șoptesc eu.

Cu asta îl fac să râdă, și pieptul i se scutură sub obrazul meu.

— Mă îndoiesc că va îndrăzni cineva. Doar soldații și criminalii sunt tratați așa.

Chiar și pe tărâmul imaginației suntem deja separați. El, reținut

pentru interogatorii și raportări – eu, dusă într-un loc confortabil și cocoloșită. Simt că mi se strânge inima de durere.

Nu că n-aș vrea să fiu salvată. Vreau. Vreau să-l revăd pe tata și, mai mult decât atât, vreau ca și Tarver să-și revadă părinții, convinși probabil că au pierdut încă un fiu. Dar eu începusem să-mi imaginez o viață aici, cu noi doi. O viață la limita supraviețuirii, ce-i drept, dar o viață împreună.

Nu mă pot abține să nu-l întreb:

— Și eu?

— Tu? Familia ta te va lua și te va chestiona să vadă dacă ți-am compromis virtutea, te va îmbrăca într-o rochie superbă și nimeni nu va ști ce ți s-a întâmplat.

Mi s-a uscat gura și nu mai pot să vorbesc. De ce nu înțelege ce-l întreb? Dacă vom fi salvați, nu vreau să se întâmple înainte să lămurim ce este între noi doi. Poate că nu voi mai avea altă ocazie.

Trag aer în piept și mă ridic într-un cot. E întuneric, dar îi disting trăsăturile.

— Vrei să spui că nu ne vom mai vedea niciodată.

O clipă, se uită la mine cu un aer distant. Luna artificială așterne o lumină argintie pe pielea lui, în ochii lui. Inima îmi bate să-mi sară din piept.

— Poate că nu, spune el cu o voce blândă, ezitantă.

Parcă simt că mi se umplu plămânii cu apă când mă gândesc că cineva ar putea să vină să mi-l ia și să-l trimită să lupte în cine știe ce sistem îndepărtat. Nu știu cum să-l fac să înțeleagă ce simt. Nu știu ce se întâmplă dincolo de acești ochi căprui pe care am ajuns să-i cunosc atât de bine. Nu știu la ce se gândește când se uită la mine.

Brusc, îmi dau seama că n-am să mi-o iert tot restul vieții dacă nu-l fac să înțeleagă înainte să fim salvați.

— De-asta mi-e teamă, șoptesc eu.

Mă aplec și-mi las buzele să le caute pe-ale lui.

O clipă, simt că se întinde spre mine și nu-mi doresc decât să mă strângă în brațe, să mă țină aproape de el. Nu vreau să mi-l ia nimeni.

— Ce sperați să câștigați ajungând la clădirea aceea?

— Un adăpost mai bun, cel puțin. Un mijloc de comunicare, cel mult.

— Cu cine voiați să comunicați?

— Ce întrebare mai e și asta?

— Este o întrebare extrem de serioasă, domnule maior.

— Cu oricine ne putea auzi. O aveam cu mine pe Lilac Laroux. Știam că tatăl ei va face tot posibilul să o recupereze dacă afla unde suntem.

— Erați conștient de faptul că fiica domnului Laroux era cu dumneavoastră…

— N-aveam cum să nu fiu.

— Doar voi doi, singuri.

— *Am observat și asta.*

27. Tarver

Aș vrea s-o strâng în brațe, să-mi trec degetele prin părul ei… Și o clipă mi-e imposibil să rezist. De atâta timp aștept s-o ating în felul acesta! Mângâierea degetelor ei îmi dă fiori, iar căldura trupului ei îmi aprinde simțurile și sunt pe punctul să cedez. Aș vrea să mă pierd în ea, să mă predau în clipa asta cu trup și suflet.

Îmi strecor degetele pe sub cămașa ei, iar ea scoate un geamăt înăbușit când îi pun mâna pe spate. Apoi își schimbă poziția și, chiar când simt o durere ascuțită în tot brațul, îmi dau seama că e mâna mea rănită. Tresar, gemând de durere, și cu mâna sănătoasă o dau la o parte pe Lilac.

Ne privim, cu respirația întretăiată. Este nedumerită și se întreabă de ce m-am oprit, iar eu încerc să-mi recapăt suflarea și să-mi reprim dorința care persistă în ciuda durerii.

Știu ce înseamnă asta. Recunosc această nevoie irezistibilă de a fi mângâiată – am văzut-o la ea când traversam câmpia. Lilac a fost la un pas de a rămâne singură pe această planetă și confundă sentimentul de ușurare cu altceva.

În alte împrejurări, o fată ca ea nu s-ar uita la unul ca mine. Dacă în clădirea de la orizont vom găsi un mijloc de a pleca de-aici, nu cred că voi suporta să mă abandonez pentru a se întoarce la viața ei. Nu trebuie să cedez… Nu.

Nu-mi pot permite să-i arăt cât de mult o doresc.

Cu atât mai mult cu cât nu pe mine mă vrea ea.

O țin la distanță cu mâna și o văd cum se schimbă la față: privirea i se întunecă și nedumerirea se transformă în îndoială.

În ciuda nedumeririi ei, o parte din mine își dorește cu disperare s-o sărut. Poate ar merita măcar un minut, chiar dacă după aceea totul ar dispărea asemenea potecii de flori violete.

Poate că mă înșel. Poate că și ea mă dorește…

Brusc, se ridică în picioare și se îndepărtează cu pași mari în întuneric. Se vede că e furioasă după gesturile sacadate și umerii trași în spate.

Cuvintele pe care aș vrea să i le spun îmi răsună în minte, dar rămân nerostite: *Stai. Întoarce-te. Spune-mi că nu vei dispărea în clipa când vom fi salvați. Spune-mi că dacă te ating, nu te voi pierde.*

În loc de asta, îi strig:

— Nu te îndepărta prea mult!

Și în sinea mea îmi blestem lașitatea.

Se oprește la câțiva pași mai încolo, preferând să rămână singură în bezna rece a câmpiei în loc să se întoarcă la mine. Cred că luna artificială dă suficientă lumină pentru ca ea să nu-și rupă vreun picior, dar aș vrea totuși s-o chem înapoi și nu știu cum.

Până la urmă, mă întind la loc pe pătură. Sunt prea slăbit și prea obosit ca să stau în capul oaselor s-o aștept.

Când se întoarce, se culcă la marginea păturii, cât mai departe de mine.

Trebuie să spun ceva, altfel mâine atmosfera va fi insuportabilă. Apelez la puterea mea de convingere, care de regulă dă roade în relația cu soldații îndărătnici în situații tensionate, și încerc s-o dau pe glumă:

— Lilac, nu te prosti. Vino mai aproape. Sunt un invalid și am nevoie de tine ca să mă încălzești.

Poate că dacă aș lua-o în brațe, va înțelege.

Ea tace îndelung și pare să mă ignore, dar până la urmă îmi răspunde cu o voce răgușită și ostilă.

— Lasă că n-ai să mori.

— Probabil că nu, dar aș vrea totuși să-mi fie cald.

Rămâne în continuare cu spatele la mine, încovrigată la marginea păturii.

— Tarver, șoptește ea printre dinți, mă simt umilită. Până mâine-dimineață o să-mi treacă, vom continua drumul, și după ce vom fi salvați, totul va fi ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Așa că deocamdată scutește-mă.

— Lilac…

Ea se ghemuiește mai mult, ca și cum n-ar vrea să mă audă. Până la urmă renunț să mai aștept ca ea să se întoarcă spre mine și să vină mai aproape. Rămân întins pe spate, cu ochii ațintiți spre luna albăstruie înconjurată de stele necunoscute, și aștept să adorm.

Mi-e înfiorător de frig fără ea.

★ ★ ★

Dimineață, se trezește înaintea mea. Eu încă mă simt ca un zombi, dar așa îmi trebuie dacă m-am forțat să plec la un drum atât de obositor înainte să mă întremez.

Mâncăm în liniște câte un baton nutritiv. Sunt convins că dându-mi un baton întreg, în loc să împărțim unul, este modul ei de a veghea asupra mea cât timp sunt bolnav, ceea ce s-ar putea să însemne că a trecut peste incidentul de aseară. Oricum, nu ne permitem luxul de a putea discuta cu altcineva.

Știu că iar a început să audă voci, fiindcă tremură ca o frunză de fiecare dată când le aude. Mie nu vor să-mi vorbească, iar Lilac nu-mi

spune nimic. Mă neliniștește faptul că vocile își concentrează atenția asupra ei sau au luat-o drept țintă.

Îmi pun rucsacul în spate și pornim la drum în tăcere. Până spre prânz reușim totuși să schimbăm câteva cuvinte. Niște banalități, dar nu contează. Important este că vorbim unul cu altul, și asta înseamnă sfârșitul ostilităților.

În urmă cu șaptesprezece zile, mai degrabă mi-aș fi scos dinții cu cleștele decât să vorbesc cu ea. Acum mă bucur și pentru câteva vorbe din partea ei.

Spre sfârșitul după-amiezii ajungem la marginea pădurii. Copacii de aici seamănă cu copacii din locul unde ne-am prăbușit cu capsula. Deja începe să mi se pară normal acest peisaj de terraformare neobișnuit.

La un moment dat, mă împiedic de o rădăcină și Lilac întinde repede mâna, gata să-mi sară în ajutor. Sunt atât de obosit, încât abia îmi târăsc picioarele. După trei zile de febră și trei săptămâni de alimentație insuficientă, mă simt la capătul puterilor. Nu știu cum mai poate Lilac să se miște. Pare mai puternică decât înainte.

Ajungem într-un luminiș unde ne oprim amândoi deodată. În fața noastră se înalță o clădire pătrată, fără etaj, și când o văd, simt un val de speranță.

Clădirea este în stare perfectă și este reală, nu un miraj. E o stație de observație cum am văzut pe multe alte planete recent terraformate.

În timp ce ne uităm la ea încremeniți, un covor de violete se întinde la picioarele noastre și înconjoară clădirea, ceea ce înseamnă că drumul nostru se oprește aici.

Dar chiar în clipa următoare simt că mă prăbușesc într-o dezamăgire profundă când observ că luminișul este năpădit de buruieni mari, iar colțurile clădirii sunt acoperite de plante cățărătoare.

Nimeni n-a mai pus piciorul pe-aici de ani de zile.

— Domnule maior, văd că nu sunteți dispus să ne răspundeți la întrebări.

— Ba sigur că sunt. Îmi face plăcere să vă ajut.

Observ că îmi sorbiți fiecare cuvânt.

— Domnule maior, nu sunteți cooperant. Ați obținut distincții înalte… Comportamentul pe care îl manifestați nu corespunde rapoartelor favorabile din dosarul dumneavoastră.

— Uneori, aparențele sunt înșelătoare.

28. Lilac

Lăsăm la o parte disputa noastră de aseară și explorăm împreună exteriorul clădirii. Este surprinzător să vezi aici un edificiu intact, clădit de mâna omului. Încerc să-mi imaginez orașul meu, cu zgârie-nori și mașini pe autostrăzi aeriene, dar nu reușesc. Cred că dacă m-aș teleporta acolo în clipa asta, mi s-ar părea uluitor.

Trebuie să existe înăuntru un generator, și dacă reușim să-l pornim, vor funcționa toate. Tarver susține că în interior ar trebui să fie și un sistem de comunicații. Eu n-am de unde să știu, fiindcă am fost doar pe planete colonizate de multă vreme, dar el zice că astfel de stații sunt obișnuite și toate sunt identice.

Existența unui sistem de comunicații ne va permite să transmitem un semnal în galaxie. Tarver va putea să se întoarcă la părinții lui, dar eu nu sunt atât de sigură că mai vreau să mă întorc în lumea civilizată. Și dacă există dreptate și decență în galaxia asta, va ajunge acasă teafăr.

Îmi doresc atât de mult să-i explic de ce am spus lucrurile acelea când ne-am întâlnit pe *Icarus*! De ce mă pricep atât de bine să-i îndepărtez pe oameni de mine. Dar asta ar însemna să-l trădez pe tatăl meu. Să recunosc în fața lui Tarver că sunt un monstru. Așa că îmi mușc limba și încerc să ignor tensiunea care crește în mine.

N-are decât să mă urască și să creadă că și eu îl urăsc. E mai bine pentru amândoi.

Nu vorbim, dar tăcerea dintre noi este mai suportabilă decât până acum. Niciunul dintre noi nu întreabă de ce locul acesta a fost abandonat sau la ce a servit. Este mult prea mare ca să adăpostească doar echipament de supraveghere. Cu siguranță că la un moment dat a găzduit și oameni.

Tragem de ușile încuiate, inspectăm toate ferestrele acoperite cu obloane, ba chiar încercăm să le spargem cu un bolovan. Degeaba. Clădirea este închisă ermetic, deși a fost părăsită. Puțin mai încolo, descoperim un hangar care adăpostește un aeroglisor defect. Dintr-o privire, îmi dau seama că s-a defectat pe vremea când clădirea era ocupată. Ridicăm capota și examinăm bujiile și cablurile distruse iremediabil, apoi Tarver se duce să inspecteze restul hangarului, lăsându-mă pe mine să verific circuitele.

Mă informează de fiecare dată când găsește câte ceva: unelte ruginite, bucăți de sfoară, cutii de ulei și adeziv, canistre cu combustibil, cutii de vopsea și o lopată. Mai sunt și niște bormașini și drujbe, ceea ce confirmă bănuiala mea că pe-aici pe undeva există un generator electric.

Mă întreb dacă de-acum încolo, de câte ori voi vedea un obiect, mă voi întreba la ce mi-ar putea folosi și dacă merită să-l recuperez.

Probabil că niciodată nu voi mai vedea o frânghie, un bidon de ulei sau un ciocan ruginit fără să mă gândesc cum ar putea salva viața cuiva.

Când în sfârșit reușesc să scot carcasa cutiei cu circuite, constat că jumătate din ele lipsesc și-mi dau seama că vehiculul este inutilizabil. Trântesc furioasă capota și

Tarver se uită la mine, dar nu mă întreabă nimic, fiindcă frustrarea se citește pe figura mea. Ne întoarcem în luminiș, apoi dăm iar ocol clădirii, de data asta înarmați cu unelte. Luăm cu asalt obloanele, încercând să găsim un punct slab.

— Până la urmă ești și tu om, spune Tarver pe un ton glumeț.

Eu încă îmi oblojesc orgoliul rănit după respingerea de aseară și îi arunc o privire acră, convinsă că vrea să mă provoace. Dar el se uită la mine schițând un zâmbet, iar eu îmi dau seama că nu vrea decât să ne împăcăm…

— În sfârșit, niște circuite pe care nu le poți repara, adaugă el.

În ciuda tentativei lui de împăcare, arată foarte obosit și plictisit. Presupun că și eu aș fi la fel în locul lui.

Oftez și mă frec la ochi.

— Mi-ar plăcea să știu mai multe. Dacă aș ști, probabil că l-aș repara.

— Eu tot nu înțeleg cum de știi astfel de lucruri. Geniul ingineriei este tatăl tău, nu tu. N-aș fi zis că ești genul de persoană care studiază electronica și fizica. Nu că n-ai fi în stare, dar.

Cât se străduiește să fie împăciuitor! În ciuda tentației de a-l lăsa să se încurce în propriile lui cuvinte, nu pot să-mi asum merite care nu-mi aparțin.

— Când eram mică, după ce a murit mama, nu-mi doream altceva decât să fiu ca tatăl meu. Încă de-atunci știam că eu sunt totul pentru el și voiam să fiu. Nu știu, demnă de el. Așa că am rugat pe cineva să mă învețe.

Înghit în sec, știind că Tarver se uită la mine și simte încordarea din vocea mea.

— Pe cine?

— Pe un băiat, Simon.

Tarver se întoarce spre oblonul pe care încearcă să-l deschidă și își vede mai departe de treaba lui.

— Ai pomenit de el și altă dată. Cine e?

Mi se pune un nod în gât. Cum să-i spun tocmai lui Tarver despre fantomele din trecutul meu? De ce să-i dau încă un motiv să mă respingă? Dar poate că totuși el merită să știe de ce am spus lucrurile acelea pe *Icarus*.

Și poate că merit să le retrăiesc.

— Dacă îți povestesc, promiți că ai să mă asculți până la capăt fără

să mă întrerupi? Poți să faci asta?

Devine atent, dar rămâne lângă oblon, cu ranga în mână.

— De acord.

Trag aer în piept ca un scufundător înainte să plonjeze în apă.

— Simon era un băiat care locuia lângă reședința noastră de vară de pe Nirvana, încep eu fără să mă uit la Tarver fiindcă nu vreau să văd momentul când va înțelege. Familia lui nu era la fel de înstărită ca a mea, dar asta nu surprinde pe nimeni. Simon avea o minte strălucită și era bun nu doar la materiile pe care trebuia să le studiem la școală. El m-a învățat tot ce știu despre sisteme electrice și fizică. Petreceam foarte mult timp împreună și tatăl meu n-a dat importanță, crezând că era ceva nevinovat și că eu eram prea tânără ca să mă atașez de cineva. Pe vremea aceea, aveam paisprezece ani, dar îl iubeam.

Îmi fac de lucru cu șurubelnița, pipăind cu vârful degetelor suprafețele plane și formele sculptate ale mânerului de plastic.

— Cu o seară înainte să împlinească șaisprezece ani, m-a întrebat dacă am putea să nu ne mai ascundem, să fim un cuplu adevărat. Zicea că a doua zi dimineață se va duce la tatăl meu, deoarece acum era major, și îi va solicita un post în cadrul companiei. Ca să obțină dreptul de a fi cu mine.

Părul de culoarea nisipului și ochii verzi ai lui Simon îmi apar în fața ochilor și chiar și acum, după atâta timp, simt cum mi se strânge inima de durere.

Continuă. Termină ce ai de spus.

— Am acceptat. Când m-am trezit a doua zi dimineață, am coborât grăbită scările, arzând de nerăbdare, dar când am ajuns la parter, părea că nu se întâmplase nimic. Tata se uita la știri și mi-a spus, fără să-și dezlipească ochii de la ecran, că nu l-a văzut. M-am dus acasă la el și i-am găsit pe părinții lui devastați de durere. Toți băieții de familie bună sunt ofițeri în rezervă, după cum știi. Presupun că e o chestiune de onoare, pur teoretică și numai de ochii lumii…

Mi se umplu ochii de lacrimi și mi se încețoșează vederea, încât abia mai disting mânerul roșu-galben al șurubelniței. *Nu încă. Stăpânește-te.* Răsucesc întruna unealta în mână.

— Simon fusese chemat să-și facă stagiul militar. M-am dus la centrul de recrutare, dar printr-o eroare administrativă, am aflat că a fost trimis pe front împreună cu un grup de soldați care aveau deja un an de instrucție. Până am aflat unde a fost repartizat, el era deja mort.

Trebuia să știu că asta se va întâmpla.

Tarver se ține de cuvânt și nu zice nimic, nici măcar nu se mișcă. Dar îi simt privirea ațintită asupra mea și știu că mă ascultă. Oare va înțelege de ce îi povestesc această nefericită întâmplare pe care, în afară de mine și de tatăl meu, nimeni din galaxie nu o știe?

— Duc o viață plină de privilegii. Știu lucrul ăsta și îl accept. Dar nimic nu este gratuit. Privilegiile vin cu un preț. Accept și asta. Tata se așteaptă ca modul în care îmi petrec timpul, prietenii pe care îi frecventez, relațiile pe care mi le fac să-i servească interesele. Spune mereu că e nevoie de sacrificii și de eforturi ca să ne menținem bunul renume câștigat cu greu și că, dacă îl protejez, îmi va deschide toate ușile din lume. Dar uneori… uneori mai greșesc și eu.

Mă forțez să-l privesc. Figura lui are aceeași expresie impasibilă și impenetrabilă ca întotdeauna. Simt că cedez puțin, în ciuda hotărârii mele de a rămâne calmă. Nu este vorba doar despre părerea lui despre mine; am trecut demult peste asta.

Este vorba despre părerea pe care crede că eu o am despre el.

— În salon, când am lăsat să-mi cadă mănușa, chiar crezi că nu știam cine ești? continui eu strângând în mână șurubelnița ca pe o frânghie de salvare. Erai un erou. Figura ta apărea pe toate ecranele. Știam din ce familie provii, că ai obținut o bursă, tot. Știam exact cine ești. Dar. Pentru câteva clipe, am uitat cine sunt eu. Pentru că voiam să vorbesc cu tine. Pentru că în ochii tăi nu eram Lilac Laroux. Da, recunosc, am fost crudă după aceea. Am fost pentru că asta era cea mai rapidă modalitate de a face un bărbat să-și piardă interesul față de mine și, crede-mă, am învățat cum s-o fac. Tata a avut grijă să mă învețe.

Înghit în sec și mă străduiesc să-mi păstrez tonul calm. Tata ar fi mândru de mine.

— Tarver, trebuie să înțelegi că toți cei care se apropie de mine – *toți* – vor ceva. Bărbații vor banii mei.

Femeile, statutul meu. Bărbații sunt dispuși să suporte orice pentru a intra în grațiile unei fete bogate, mai puțin să fie umiliți în public. Cu timpul, am învățat să folosesc această armă ca să mă protejez. Și poate că sunt crudă pentru că este atât de ușor și pentru că… mă pricep la asta.

Am terminat ce aveam de spus și amuțesc, dar Tarver rămâne în continuare nemișcat. Mâna mi se încleștează și simt că-mi vine să arunc cu șurubelnița în el. Numai să-l fac să se miște, să spună ceva. Orice. Stă mut și se uită la mine de parcă l-aș fi lovit cu butelca în moalele capului.

Arunc șurubelnița jos.

— Mă duc să caut un loc unde să dormim la noapte.

Îl simt că mă privește în timp ce iau sacul cu provizii și mă îndepărtez spre pârâu.

★ ★ ★

Pârâul este tulbure în locul pe unde l-am traversat noi mai devreme, așa că urc pe firul lui până unde apa este mai limpede, ca să pot să umplu butelca și să mă spăl. Mă sâcâie un gând, dar încerc să

mi-l scot din minte.

De ce, *de ce* i-am povestit toate astea? De ce l-ar interesa povestea tristă a săracei fete bogate care și-a pierdut iubitul? Probabil că după ce vom scăpa de aici va avea de ce să se amuze împreună cu camarazii lui. Mi-l și imaginez povestindu-le cum nebuna fată bogată a sărit pe el și el a respins-o. Simt o împunsătură de neliniște. Nu, Tarver nu este genul de persoană care să nu păstreze un secret. Și totuși, probabil că îi par extrem de egocentrică. El și-a văzut prietenii spulberați în explozii pe câmpul de luptă, iar eu plâng pentru că un băiat pe care l-am cunoscut a fost trimis la război.

În orice caz, acum știe. Cine este tatăl meu. Cine sunt eu. Că sunt vinovată de moartea unui băiat a cărui singură vină a fost aceea de a mă fi iubit. Știe deci că sunt toxică.

Pierdută în gânduri, aproape că nici nu observ intrarea într-o peșteră, nu mai largă decât umerii lui Tarver. Probabil că de-acolo izvorăște pârâul, dar dinăuntru nu se aude niciun susur, se vede doar firișorul de apă pre- lingându-se pe stâncă. Scot lanterna din rucsac, urc pe pietrele umede și mă strecor înăuntru.

În semiîntuneric, observ că apa izvorăște de mai sus, dintr-o altă spărtură, mai largă. Scot din rucsac un tricou roșu și mă întorc să-l leg de un vârf de stâncă la intrare – în caz că Tarver vine să mă caute să știe unde sunt. Apoi mă strecor înapoi în peșteră și caut un loc suficient de mare unde să dormim.

— Ați fost despărțit de domnișoara Laroux o perioadă de timp semnificativă?

— Ce înțelegeți prin „semnificativă”?

— Puteți să povestiți pe unde a umblat și ce a făcut pe toată durata ședерii voastre pe planeta aceea?

— Vorbiți de parcă am fi fost în concediu pe litoral.

— Domnule maior!

— Am fost împreună tot timpul.

— Și nu i s-a întâmplat nimic neobișnuit în acest timp? N-ați observat la ea vreo schimbare?

— Cred că prăbușirea pe o planetă necunoscută este deja o întâmplare neobișnuită.

— Domnule ma…

— Nu. Nicio schimbare notabilă.

29. Tarver

Iau un bolovan și izbesc cu el în marginea obloanelor metalice. Sună a gol, ceea ce înseamnă că dedesubt nu e nimic, așa că mai lovesc o dată cu bolovanul, de data asta cu toată puterea. Simt că-mi vâjâie capul.

„Eroare administrativă”, pe dracu’! Nimeni nu este trimis pe front din greșeală, cu atât mai puțin fiul unui om bogat. Știu cel puțin zece motive pentru care n-ar fi posibil așa ceva.

Doar dacă nu cumva iubita lui este Lilac Laroux, iar tatăl ei nu e de acord cu această relație.

Atunci cred și eu că este posibil.

Biata Lilac! A ținut secretul ăsta închis în ea trei ani de zile. N-am văzut-o niciodată atât de tulburată… Ea chiar crede că băiatul a murit din cauza ei. Ce tată ar putea să pună o asemenea povară pe umerii fiicei lui de paisprezece ani? S-o lase să trăiască cu gândul că are mâinile pătate de sânge?

Păcat că nu mi-a spus mai devreme. Dar ce-aș fi făcut dacă mi-ar fi spus la bordul lui *Icarus* că este atât de periculos să mă întâlnesc cu ea? Aș fi fost suficient de inteligent să-mi văd de drum?

Îmi dau seama că lovesc cu bolovanul exact în același loc de cel puțin două minute, fără niciun rezultat. Îl arunc și renunț la încercarea de a face o spărtură în oblon. Mă duc să o caut pe Lilac.

Dar ce-aș putea să-i spun? Nu știu. Știu doar că trebuie să mă duc la ea, că mă trec fiori de emoție pe șira spinării.

Deodată, ceva roșu îmi atrage atenția. E un tricou legat de vârful unei stânci. Sunt atât de obosit și de îngândurat, încât nu observ imediat intrarea în peșteră.

Lilac, fata cu care m-am prăbușit în urmă cu câteva zile, nu s-ar fi gândit să lase acest semn. Ar fi dispărut înăuntru fără să se întrebe cum am s-o găsesc. S-a schimbat atât de mult de-atunci!

Intrarea în peșteră este destul de îngustă, dar mă strecor pe-acolo trecând direct prin apă. În semiîntunericul dinăuntru se vede mai în față lumina care provine de la o lanternă. Acolo, pasajul îngust se deschide într-un spațiu larg, ca o scobitură în stâncă. Lilac este în mijlocul ei și despachetează lucrurile noastre, pe care le așază pe jos cu grijă. Încă nu m-a observat. A aprins un foc chiar sub o spărtură în plafon, astfel încât fumul să aibă pe unde să iasă. Eu am învățat-o sau și-a dat singură seama? Nu mai țin minte.

Acum este ocupată să încropească două paturi. Lucrează cu gesturi hotărâte și cu buzele strânse. Îmi imaginez că la fel a procedat și când am fost eu bolnav, când a găsit tăria și voința de a se întoarce în nava plină de cadavre ca să caute medicamente pentru mine.

Cum am putut să cred că se înșală în legătură cu profunzimea sentimentelor ei?

Cobor cu grijă în peșteră, lăsând în mod deliberat să cadă câteva

pietricele. Ridică privirea, apoi își vede mai departe de treabă, îndesând o cămașă într-o față de pernă.

— Știi la ce m-am gândit când te-am văzut prima dată, atunci când i-ai trimis la plimbare pe ofițerii aceia? o întreb eu pe un ton ezitant, de parcă aș fi emoționat.

Dar nu sunt. Niciodată n-am fost mai sigur.

Ea se uită din nou la mine, cu o privire obosită. Ridică puțin bărbia, ca și când s-ar pregăti să primească o lovitură.

— La ce te-ai gândit, Tarver?

— Că ești genul de fată care îmi place mie.

Expresia de pe chipul ei rămâne neschimbată.

Atunci, mă las în genunchi în fața ei, deși mă dor toți mușchii, și îi spun zâmbind:

— Lilac, am avut dreptate. Lăsând la o parte tot ce ne separă, tu ești exact genul de fată care îmi place mie.

Ochii ei albaștri sunt întunecați și profunzi, iar părul roșu se vede mai aprins în lumina focului.

— Tarver, ai avut dreptate atunci când m-ai oprit. Între noi nu poate fi nimic.

Are o figură atât de vinovată, încât aproape că îmi frânge inima. Oftează când o prind de mână și o fac să îngenuncheze lângă mine.

— Ce s-a întâmplat cu Simon nu este din vina ta. Tatăl tău este singurul vinovat. Nu poți să te învinovățești pentru faptul că te-a iubit un băiat.

Mă privește nehotărâtă.

Nu mai rezist și mă aplec să o sărut. Mă străbate un fior pe șira spinării când buzele noastre se întâlnesc, iar ea lasă să-i cadă lanterna din mână. După o clipă de ezitare, mă îndepărtează. Aș vrea să mă întind din nou spre ea, dar rămân nemișcat, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

— Dar… aseară te-ai purtat ca și când nu mă voiai, șoptește ea.

— Dacă tu ai crezut comedia aceea, înseamnă că ești mai nebună decât te credeam. Te-am dorit încă de la început, dar am considerat că este mai bine să păstrez distanța, să mă concentrez la ce aveam de făcut, ca să scăpăm de aici. Mi-a fost teamă că, dacă ne vom apropia, apoi te voi pierde din nou. Am fost un prost, iartă-mă.

Lilac roșește. Are tenul atât de alb, că întotdeauna se observă când roșește. Dorința mea de a o săruta este irezistibilă și, de data asta, când mă aplec spre ea, ea nu se mai opune. O cuprind cu o mână de mijloc și, trăgând-o spre mine, îi mușc ușor buza de jos.

Cu un efort imens, mă îndepărtez puțin de ea și-i spun cu o voce pe care nici eu nu mi-o recunosc:

— Dacă vrei să mă opresc, spune-mi.

Îmi trebuie câteva momente ca să înțeleg mesajul transmis de ochii

ei întunecați, de buzele ei întredeschise. Mă apucă de mânecă și mă trage spre ea tremurând.

— Dacă te oprești acum, îmi șoptește ea, n-am să te iert niciodată.

În sfârșit, trupurile noastre se unesc într-un geamăt de plăcere, dar n-aș putea să spun al cui a fost.

Dacă aș ști că în clipa asta a aterizat o navă de salvare în poiană, eu aș rămâne aici, în peșteră.

— Dar schimbări fizice?

— Poftim?

— Domnișoara Laroux a suferit… schimbări fizice cât timp a fost în compania dumneavoastră?

— Cred că a devenit mai rezistentă după atâtea marșuri forțate.

— Domnule maior, în ce măsură ați dat frâu liber sentimentelor dumneavoastră față de domnișoara Laroux?

— Potrivită.

— Poftim?

— Cum ar trebui să răspund la această întrebare?

— Noi încercăm să aflăm ce s-a întâmplat. Este în interesul tuturor să răspundeți sincer.

30. Lilac

— Ești bine? mă întreabă el, acoperindu-mi fața cu săruturi.

Îi răspund cu un murmur de satisfacție, tremurând de plăcere. După o clipă, deschid ochii, și în lumina palidă a focului ce stă să se stingă văd că mă privește.

— Sunt fericită, îi răspund eu.

El se apleacă să mă sărute din nou, sprijinindu-se într-un cot, și buzele noastre se întâlnesc într-un sărut apăsat.

Când ridică iar capul, începe să-și plimbe un deget pe fruntea mea, apoi pe obraz, îndepărtându-mi de pe față câteva șuvițe de păr rebele.

— Nici nu știi de cât timp așteptam să fac asta, îmi spune el cu vocea încă ușor răgușită, în timp ce eu vibrez de plăcere.

— Tu ai vrut să aștepți.

Încerc să abordez un ton vesel și dezinvolt, dar îmi dau seama că sună neconvingător.

El râde și eu îi privesc buzele fără să fiu atentă la ce spune.

— Dacă aș fi încercat să te sărut în prima zi, când te trăgeam după mine prin pădure, sunt sigur că mi-ai fi aruncat în cap cu unul din pantofii ăia ridicoli.

★ ★ ★

Dimineață, fără să-mi fac speranțe prea mari, îl întreb dacă n-am putea să stăm să ne odihnim toată ziua. Nu vreau să părăsesc patul nostru, nu vreau să-mi pun hainele pe mine, nu vreau să mă îndepărtez de el. Felul cum mă privește acum este total diferit: senin, deschis, afectuos. Nici nu mi-am dat seama că între noi a existat un zid decât abia acum, când a dispărut.

Spre surprinderea mea, în loc să-mi spună pe tonul lui milităros că trebuie să acționăm, se întinde leneș și mă trage aproape de el. Apoi, cu un braț îndoit sub cap, rămâne cu privirea ațintită la spărtura din plafonul peșterii, pe unde pătrunde lumina zilei. Razele de soare se joacă pe pereții cavernei, dezvăluind formațiuni sculptate de timp, stalagmite ce se înalță spre jumătățile lor de deasupra, perdele lucioase de calcar suspendate de plafon.

— Trebuie să mă gândesc la un mijloc de a intra în clădire, spune el. Deocamdată, n-avem nimic de făcut.

Mă ridic într-un cot și mă uit la el.

— Cum adică nu avem nimic de făcut?

— Exact cum ai auzit, frumoaso, îmi răspunde el, cu un surâs care îmi stârnește fluturi în stomac. Crezi că am vreo dorință mai arzătoare decât să rămân cu tine în pat?

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc. Se apleacă și mă sărută scurt, apoi se îndepărtează o clipă, cu ochii pe jumătate închiși, și iar se apropie să mă sărute, de data asta îndelung. Simt că inima începe să-mi bată cu putere.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, spune el strecurându-se afară din pat și învelindu-mă bine cu pătura.

Își trage pantalonii pe el, dar nu-și pune cureaua, ci îi lasă să atârne pe șolduri. Mă cuibăresc mai bine în locul lui care a rămas cald și îl urmăresc cu privirea. Abia de un minut a plecat de lângă mine și deja simt că îmi este dor de el.

Începe să caute în rucsac batoanele nutritive. La un moment dat se oprește, uitându-se atent la ceva. Văd că a luat în mână un obiect și, după sclipirea argintie, îmi dau seama că este caseta în care păstrează fotografia cu familia lui.

Atunci îmi amintesc de gândul care a încolțit în mintea mea în ziua când ne-am cățărat pe epava navei ca să vedem încotro să mergem: că nu m-ar deranja să trăiesc pe această planetă. Adevărul este că *nu vreau* să fim salvați. Aș vrea să rămân aici cu Tarver pentru totdeauna – chiar dacă „pentru totdeauna” înseamnă doar câțiva ani, câteva luni sau câteva zile, înainte să ne sălbăticim de tot. Asta pentru că în clipa când navele de salvare vor ateriza, eu n-am să-l mai văd pe Tarver Merendsen niciodată.

Iată de ce am continuat să lupt: pentru că știu că pentru el nu este același lucru. Știu că el n-ar fi fericit aici, că inima lui tânjește după căsuța cu grădină în care trăiesc un profesor, o poetă și amintirea fratelui mort.

Îl privesc cum pune cu grijă caseta la loc și observ tristețea de pe chipul lui.

Nu contează că, dacă vom fi salvați, relația noastră se va sfârși, iar eu va trebui să mă întorc la o viață pe care n-o pot trăi așa cum vreau, fiind supravegheată tot timpul și izolată într-un turn de fildeș. Tot ce contează este ca el să ajungă acasă. Părinții lui nu trebuie să sufere și pierderea celui de-al doilea fiu.

Trebuie să intrăm în clădire. Când Tarver se întoarce lângă mine, îi zâmbesc și îl cuprind în brațe. În timp ce îmi murmură la ureche, mă sărută pe umăr și își trece degetele prin părul meu, mintea mea deja lucrează febril. Trebuie să găsesc o soluție.

★ ★ ★

Abia după-amiaza târziu ne ridicăm din pat, și asta doar pentru că trebuie să mergem să umplem butelca cu apă din izvor. Ne îmbrăcăm și ieșim să ne plimbăm prin pădure până ajungem la clădire.

Eu verific din nou obloanele în timp ce el ciocăne ușa ca să-și dea seama de grosimea ei. Schimbăm câteva idei, una mai improbabilă decât alta. Ne gândim că ar fi bun un berbec cu care să spargem ușa de oțel, dar renunțăm repede doarece, chiar dacă am reușit să doborâm un copac cu uneltele noastre ruginite, tot n-am putea să ridicăm trunchiul doar noi doi. Așa că deocamdată toate proviziile și echipamentele care ar putea fi înăuntru rămân încuiate.

Aud murmure vagi, ca foșnetul ploii când cade pe iarbă. Vocile încep să-mi vorbească iar, nerăbdătoare, rugătoare, îndurerate. Vin chiar dinspre stație. Și ele vor cu disperare să o deschidă. Vocile ne-au adus până aici și ne imploră să intrăm.

Spre asfințit renunțăm și ne întoarcem în adăpostul nostru, ca să aprindem focul și să refacem patul care s-a dezasamblat în cursul nopții trecute. În timp ce eu refac pernele și așez păturile, Tarver se ocupă de foc. Zice că în seara asta vrea să facă unul zdravăn, ca să nu ne fie frig când vom fi dezbrăcați.

— Nu-i chiar atât de rău să te amesteci cu plebea, nu, domnișoară Laroux? mă tachinează el lungindu-se în patul nostru improvizat și trăgându-mă peste el.

— După ce-am trecut prin atâtea împreună, chiar trebuie să te porți ca și când ai fi mai jos decât mine?

— Domnișoară Laroux, tot universul știe că sunt mai jos decât tine, îmi spune el zâmbind și ridicând nepăsător din umeri. Dar pe mine nu

mă deranjează.

Simt nevoia să-i dau replica.

— Cincizeci de mii de oameni au fost la bordul lui *Icarus*. Trei mii erau militari, dintre care cel puțin zece erau decorați ca eroi de război. Dar eu *la tine* m-am uitat.

Simțind că vrea să mă întrerupă, îmi plimb mâna de-a lungul brațului său și el ezită la atingerea mea… Savurez această nouă putere amețitoare pe care am dobândit-o.

— Crezi că îmi place de tine doar pentru că mi-ai salvat viața? Pentru că tu știi ce să faci și eu nu, pentru că ai grijă să mănânc de ajuns și să nu-mi pierd mințile? Pentru că ești singurul bărbat de pe planeta asta?

Protestează, dar se vede pe chipul lui. Nu mă înșel.

— Da, șoptesc eu, pentru toate astea. Pentru forța ta, dar și pentru bunătatea și blândețea ta. Te comporți ca și cum n-ai fi moștenit nimic de la mama ta, dar nu este adevărat. Ești. Plin de poezie.

El inspiră adânc, mă strânge mai tare în brațe, apoi se joacă cu degetele prin părul meu. Când vorbește, vocea îi tremură puțin, exact ca atunci când m-a sărutat prima oară.

— Câteodată, cu tine, nici nu mai știu ce să spun.

Se ridică într-un cot, apoi mă trage spre el și își apasă buzele pe ale mele ca să mă împiedice să răspund. După sărut, îl privesc cu respirația întretăiată.

— Știi ceva, domnișoară Laroux, șoptește el. Chiar *sunt* sub tine.

Abia după câteva secunde înțeleg din privirea lui amuzată ce vrea să spună. Îmi dau seama că râde, dar nu pe seama mea, ci pentru că e fericit. Așa că îi servesc una dintre înjurăturile pe care le-am învățat de la el când avea febră și delira, și apuc sacul de rufe, folosit acum pe post de pernă, ca să-l lovesc în cap.

Reacționează rapid și mă prinde de mână, iar eu izbucnesc în râs în timp ce el mă trage înapoi în pat și-mi acoperă gura cu un sărut care, ca o scânteie, aprinde în mine un foc ce se răspândește în tot corpul. Apoi mă sărută după ureche și de-acolo buzele lui fierbinți coboară pe gâtul meu. Moliciunea buzelor lui contrastează cu asprimea bărbii nerase.

Scânteie… Cuvântul îmi inspiră o idee care se transformă imediat într-un plan.

— Tarver, eu zic să aruncăm în aer ușa stației.

Tarver se oprește din sărutat și se uită la mine nedumerit.

— Să ce?

— Ușa stației este prea groasă ca să fie spartă cu un berbec, dar n-ar rezista la o explozie, nu?

Continuă să mă privească pe jumătate nedumerit, pe jumătate iritat. Nu-i place să fie întrerupt.

— Mă zăpăcești de tot.

Încep să râd și-mi trec degetele prin părul lui.

— Îți amintești că în hangar, în spatele aeroglisorului, erau niște canistre cu combustibil? Le punem în fața ușii, fabricăm un fitil dintr-o sfoară și gata focul de artificii!

Observ în privirea lui o scânteie de admirație și jubilez în sinea mea, văzând că am reușit să-l impresionez. Suntem la egalitate.

— Cine ești tu? mă întreabă el. Și ce s-a întâmplat cu Lilac a mea?

Lilac a mea? Aș vrea să închid ochii și să savurez plăcerea acestei clipe, dar sunt prea entuziasmată de ideea exploziei.

— Anna avea niște frați mai mari și, când eram mică, făceam să explodeze tot felul de lucruri pe terenul de tenis. Tata a trebuit să pună să fie reparat de nenumărate ori…

Îmi vine să plâng când îmi aduc aminte ce frumos era în copilărie, și când știu că toate lucrurile acestea s-au dus, așa cum s-a dus și verișoara mea.

Tarver mă privește înduioșat.

— Va trebui să ne luăm niște măsuri de precauție. Să tăiem arborii din fața ușii, ca să reducem pericolul unui incendiu după aceea.

Îmi vine să sar în sus de bucurie. În sfârșit, avem un obiectiv realizabil, avem un plan. Ignor tristețea care m-a cuprins când îmi dau seama că am declanșat o numărătoare inversă. Nu știu cât va dura, dar când timpul se va scurge, noi ne vom despărți. Va trebui să profit de fiecare clipă ca și când ar fi ultima.

— Am putea să folosim arma ta ca s-o declanșăm?

Stă și se gândește.

— Gleidelul este conceput să acționeze asupra materiei organice, nu asupra metalului. Asta pentru eventualitatea că se găsește vreun prost care să tragă cu el în interiorul unei nave, să nu-i găurească fuselajul. Nu are niciun efect asupra canistrei.

Îmi mângâie buzele cu vârful degetelor.

— Atunci vom folosi un fitil. Ca atunci când eram copil.

Închid ochii și îi sărut degetele, apoi continui:

— Nu am folosit niciodată combustibil exploziv, dar cred că principiul este același. Impactul ar trebui să fie suficient de puternic pentru a sparge ușa fără să deterioreze restul clădirii.

— Hai să nu mai vorbim de explozii, îmi spune el cu o voce profundă, care îmi dă fiori de plăcere în tot corpul, și se apleacă să mă sărute, continuând de-acolo de unde l-am întrerupt.

★ ★ ★

Ne trebuie aproape o zi întreagă ca să eliberăm zona din fața intrării în clădire. Cum majoritatea uneltelor din hangar funcționează cu electricitate, folosim niște ferăstraie ruginite și o foarfecă de grădină. Probabil că am fi terminat mai repede dacă eu n-aș fi simțit

nevoia să-l sărut la fiecare cinci minute, iar el n-ar fi lăsat totul baltă fără să fie rugat. Halal echipă de lucru… Numai treabă nu se cheamă ce facem noi doi. După ce tăiem toți copacii tineri și îndepărtăm tufele sălbatice, stivuim la ușă patru canistre cu combustibil.

Cercetez cu atenție zgârieturile și porțiunile deteriorate ale canistrelor, apoi pipăi sfoara neuniformă din care vreau să confecționez fitilul. Brusc, îmi dau seama că nu-i o treabă lipsită de risc, așa cum am crezut. Ar putea să iasă prost, din mai multe motive.

În timp ce soarele coboară spre orizont, dincolo de copaci, Tarver eliberează zona de ultimii vlăstari tăiați, apoi se întinde până îi trosnesc oasele spatelui. Mă apropii de el și îl cuprind de mijloc cu brațele.

— O facem acum? îl întreb lipindu-mi gura de pieptul lui.

Îl las pe el să decidă când să deschidem ușa spre salvarea noastră. Eu nu pot fi obiectivă. Îmi doresc și totodată nu-mi doresc. Sunt prinsă între a rămâne și a pleca.

— Depinde la ce te referi, spune el și își strecoară degetele pe sub tricoul meu.

— Potolește-te, protestez eu râzând.

— Nu în seara asta, spune el și se apleacă să mă sărute îndelung. Așteptăm până mâine, ca să avem lumină bună.

— Tarver, dacă aici au locuit oameni, s-ar putea să găsim mâncare în interior. Poate chiar apă caldă, dacă există și un generator electric. Și paturi, adaug eu zâmbind cu subînțeles. Deși până acum asta n-a fost chiar o problemă pentru noi…

Tarver ridică din sprânceană și mă înconjoară cu ambele brațe.

— Ai dreptate. Doar că un pat adevărat are și alte avantaje.

Mă sărută iar și, în timp ce mă mângâie cu mâna bandajată pe sub tricou, îmi aduc aminte de rana lui – de zilele când am crezut că-l pierd – și mă cutremur de teamă. Nu pot să-l las pe el să se ocupe de explozie. Nu știm cât de volatil este combustibilul din canistre sau cât de repede va arde fitilul.

Îl las să mă sărute câtva timp, până începe să mormăie de plăcere, așa cum face de obicei atunci când începe să scoată hainele de pe mine. Vreau să fie cât mai zăpăcit în clipa când am să-i fac propunerea, fiindcă știu că n-o să-i placă.

Îmi dezlipesc o clipă buzele de ale lui și-i șoptesc:

— Am să testez fitilul mâine-dimineață. N-aș vrea să-mi pierd o mână când am să-l aprind.

Se oprește și mă privește ușor încruntat.

— Nici eu n-aș vrea să-ți pierzi o mână. Îmi plac amândouă. Am să mă ocup eu.

— Nu te prosti, insist eu încercând să afișez un zâmbet cât mai convingător. Am mai făcut asta de sute de ori când eram copil, fără ca

tata să știe.

Mă privește în continuare încruntat. Pare suspicios sau speriat, nu-mi dau seama.

— Iar eu știu cum să manipulez explozibilul și cum să mă protejez.

— N-am nevoie să mă protejez, fiindcă știu ce am de făcut. Crede-mă, nu vreau să fac pe eroina. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, n-aș supraviețui aici nici măcar o zi. Dar dacă mie mi s-ar întâmpla ceva, tu te-ai descurca foarte bine.

Mă privește uluit, de parcă tocmai i-am propus să-i înfig un cuțit în inimă. Îl văd că totuși se frământă. Dar am dreptate, și trebuie să fac tot posibilul ca să-l conving. Numai când îmi aduc aminte cum delira din cauza febrei, și simt că mi se face un gol în stomac. Era cât pe ce să-l pierd o dată, nu vreau să se întâmple a doua oară.

— E o simplă analiză de risc, șoptesc eu. Tu m-ai învățat.

Tarver mă mângâie pe obraz.

— Lilac, dacă ți s-ar întâmpla ceva, eu n-aș mai fi om.

Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Lilac, ești *sigură?*

Îi strâng mâna și mă uit la el cu o privire în care vreau să citească încredere și siguranță. Pot s-o fac. Mă străduiesc din răsputeri să vadă asta în ochii mei. Nu pot să-l las pe el să aprindă fitilul. Nu suport să-l văd riscând iar.

— Absolut sigură.

Câteva clipe mă privește adânc în ochi, iar eu îmi țin respirația. Apoi mă sărută pe frunte și ne îndreptăm amândoi spre peșteră.

Vechea mea viață nu m-a învățat prea multe lucruri practice, în afară de cum să mă îmbrac și să mă comport într-o lume a balurilor și a intrigilor. Toate astea nu-mi folosesc la nimic aici, lângă acest om pe care l-am întâlnit printr-o ciudată întorsătură a sorții.

Dar cel puțin știu să mint.

— Ați fost găsiți nu departe de stație. Puteți să explicați ce s-a întâmplat cu această clădire?

— Încercam să intru. Cei care au locuit în ea au încuiat-o la plecare, așa că a trebuit să improvizăm.

— Domnișoara Laroux a fost implicată în acest act de vandalism?

— Vandalism? Încercam să supraviețuim.

— Să repet întrebarea?

— Bineînțeles că n-a fost implicată.

— Dar susțineți că ați fost tot timpul împreună.

— Domnișoara Laroux nu este genul care s-ar murdări pe mâini. A așteptat în pădure, departe de pericolul exploziei.

31. Tarver

— Mă întreb dacă bucătăria este în stare funcțională. Îți imaginezi, Tarver, că dincolo de ușa aceea s-ar putea să ne aștepte mâncare adevărată?

Încearcă să-mi distragă atenția, ca să nu mai reluăm discuția despre detonarea combustibilului. Mă gândesc să-i spun că dacă vrea să-mi distragă atenția, ar fi suficient să-și scoată cămașa de pe ea.

— Sper.

Mă doare deja capul de atâtea frământări. Privind obiectiv lucrurile, cel mai bine ar fi s-o las pe ea să aprindă fitilul. A mai făcut-o și altă dată. Dacă va fi rănită, eu mă descurc mai bine să-i vin în ajutor. Dar e puțin probabil să fie rănită.

Și totuși nu-mi place treaba asta.

— Și un pat adevărat. N-am mai fi nevoiți să dormim pe jos.

O strâng aproape de mine.

— Văd că mereu aduci vorba de pat. Cred că ai făcut o obsesie, domnișoară Laroux.

— Ai ceva de obiectat?

Vicleană și seducătoare, începe să mă mângâie pe braț. Dacă purtam cămașa, m-ar fi tras de mânecă să o sărut, de parcă nu suportă să stea departe de mine. A observat că poate să mă facă să uit ce vreau să zic.

— Obiecții? La naiba, nu cred!

Mă tentează să o las să-mi distragă atenția. Se pricepe de minune să mă împiedice să gândesc. Dar încă ezit.

— Poate că ar trebui s-o lăsăm naibii de clădire, sugerez eu cu glas scăzut. Chiar trebuie să intrăm?

Mâna ei se oprește brusc, iar ea se îndepărtează puțin ca să mă privească.

— Vorbești serios?

— Lilac, nu sunt prost, îi spun eu mângâindu-i obrazul cu vârful degetelor, minunându-mă cât de repede se înroșește pielea ei albă sub atingerea mea. Știu că este foarte periculos.

— Este singura noastră șansă de a fi salvați. Cu siguranță că înăuntru există echipament de comunicații și putem să trimitem un semnal SOS.

Poate că salvarea noastră nu mai este o prioritate pentru mine. Dar n-am curajul să rostesc aceste cuvinte și mă mulțumesc s-o strâng mai tare în brațe.

— Sper. Nici nu știm de ce a fost abandonată această planetă. Presupun că are legătură cu șoaptele care se aud, dar nu înțeleg care este motivul.

— Secrete peste secrete, șoptește Lilac.

Până s-o întreb ce vrea să spună, trage încet aer în piept ca de fiecare dată când își organizează gândurile înainte să vorbească.

— Parcă ziceai că circulă zvonuri cum că armata face experimente legate de controlul minții și telepatie. Poate că și corporațiile fac. Dacă despre asta este vorba și aici?

Constat cu oarecare surprindere că Lilac gândește cel mai bine în pat. În cazul meu, se întâmplă exact invers: creierul meu încetează să mai funcționeze.

— Crezi că au descoperit aceste ființe și le-au ascuns de restul galaxiei, ca să poată să le studieze?

— Nu știu ce sunt, dar au niște puteri neobișnuite. Ne citesc sentimentele, ne influențează visele, ne îndrumă gândurile. Pot materializa obiecte. Cine știe ce altceva mai pot să facă? În orice caz, atât corporațiile, cât și armata ar fi în stare de orice pentru a deține astfel de puteri.

Aș vrea să pot să o contrazic, dar știu că are dreptate. Compasiunea și moralitatea nu sunt principalele calități ale corporațiilor capabile să terraformeze alte planete.

— Nu știu despre ce este vorba, continuă Lilac, dar ființele șoptitoare ne-au condus până aici, și răspunsurile se află în clădire. Vom afla mâine.

Mă forțez să zâmbesc.

— Mâine, repet eu și o strâng mai tare în brațe.

Ea se lipește drăgăstoasă de mine.

— Ce vom face după ce vom fi salvați? După ce se termină tot tam-tamul din fața camerelor de filmat?

— *Tu* trebuie să apari în fața camerelor de filmat, nu eu.

— Te înșeli, îmi spune ea. Tu ești salvatorul unicei fiice a lui Roderick Laroux. Va fi greu să scapi de jurnaliști.

— Superiorul meu se va ocupa de asta. Îmi va da o permisie de o săptămână ca să merg să-i liniștesc pe părinții mei, apoi mă va trimite pentru o perioadă într-un loc liniștit. Foarte liniștit, ținând cont de faptul că am văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vedem.

Dumnezeule, are o piele incredibil de fină. Mâinile mele mi se par atât de aspre pe pielea ei catifelată!

Ea cade pe gânduri câteva clipe și încetează să mă mai mângâie. O las să reflecteze la cuvintele mele.

— Chiar vrei să dispari? mă întreabă într-un târziu, cu glas pierit. Cum rămâne cu noi?

De data asta, nu-mi vine în minte niciun răspuns amuzant, să spun ceva pentru a schimba vorba. Chiar nu știu ce se va întâmpla cu noi. În fiecare secundă a fiecărei zilei, de când am zărit la orizont această clădire și am înțeles că în sfârșit vom putea fi salvați, am evitat să-mi pun această întrebare.

— Nu mai am paisprezece ani, spune ea ridicându-se într-un cot și uitându-se la mine. Tatăl meu este un om puternic, transformă galaxia după bunul plac, dar de data asta nu va schimba nimic. Am să-l înfrunt.

Ochii ei albaștri mă privesc gravi, hotărâți și calmi.

— Am să-l înfrunt pentru tine, adaugă ea.

M-a lăsat fără replică. O strâng de mijloc până când scoate un mic strigăt de protest și abia atunci îmi dau seama că o doare. Aș vrea s-o sărut până nu mai are aer. Simt că mi-a crescut inima în piept.

Numai că eu am văzut ce se întâmplă când oamenii se întorc la prietenii lor, la familia lor. Când regăsesc ritmul vieții cotidiene și revin încet-încet la viața lor de dinainte. Oare va mai dori acest lucru când se va întoarce în lumea ei, din care eu nu fac parte? Nu pot s-o las acum să facă astfel de promisiuni și pe urmă să văd că își reia viața de dinainte, uitând de mine și de toate câte le-am trăit împreună… Nu cred că aș suporta.

— Lilac, îi spun cu glas pierit, nici tu, nici eu n-ar trebui să facem astfel de promisiuni.

— Spui asta pentru că nu ești sigur de tine sau pentru că te îndoiești de sentimentele mele?

— Spun doar că nu-i atât de simplu pe cât am vrea noi.

— Ba e cel mai simplu lucru din lume, șoptește ea aplecându-se să-mi atingă buzele cu ale ei. Dar nu mă deranjează să aștept până când te vei convinge. Îți vei schimba părerea.

Aș vrea să-i spun că, dacă mi-ar cere, aș înfrunta o armată de paparazzi în frunte cu tatăl ei.

Dar eu am mai trecut prin asta și ea nu știe cum se poate schimba totul când te întorci în lumea civilizată. Și nu vreau să facă promisiuni pe care nu le poate respecta.

★ ★ ★

Dimineață, ea pregătește totul cu grijă. Aici, cel puțin, n-a mințit. Se pare că se pricepe la explozibili. Nu e de mirare că a trebuit să țină ascuns acest hobby al ei, greu de acceptat în marile saloane.

Mă pune să aranjez canistrele cu combustibil în șase feluri, măsoară distanțele, încearcă diferite fitile. Varsă puțin din carburant – ca să lase loc vaporilor din canistre, explică ea. Eu strâng toate obiectele mici ce ar putea provoca răni în caz că suflul exploziei le-ar arunca în aer, adun până și rămurelele și pietricele de pe jos. După aceea, mă așez la rădăcina unui copac și o privesc.

Este incredibilă. Atât de calmă, atât de hotărâtă. Trage puțin de fitil ca să-i modifice unghiul. În astfel de momente, mi-o imaginez acasă la mine. O văd cărând lemne din pădure, tăind legume, făcând plimbări lungi ca să se relaxeze. Cred că părinții mei ar plăcea-o.

Ar fi fericită alături de noi… Sau poate mi se pare mie, fiindcă îmi

doresc atât de mult!

Chircită lângă fitil, se uită peste umăr la mine și îmi zâmbește, iar eu îi zâmbesc la rândul meu.

Atunci o văd aplecând capul și îmi dau seama că vrea să aprindă un chibrit. În mintea mea se produce un declic. Nu se poate. Nu trebuie. Mă smulg din reverie și mă ridic în picioare, dar prea târziu. Nu știu de unde știu, dar instinctul îmi strigă să o opresc exact în clipa când ea aprinde fitilul.

Scânteia pornește pe firul fitilului mult prea repede. Vântul se întețește și focul urcă iute spre canistre.

Lilac se ridică repede și se întoarce să fugă spre mine. Eu rămân în picioare, lângă copac. Neputincios. Paralizat.

N-a apucat să facă decât șapte pași, când canistrele explodează.

Mai întâi se văd flăcările, iar în secunda următoare se aude zgomotul deflagrației. Clădirea se deschide ca o cutie de conserve și Lilac este proiectată în aer ca o păpușă din cârpe. Apoi cade cu o bufnitură și se rostogolește de mai multe ori sub o ploaie de resturi aruncate de suflul exploziei. Fac un efort supraomenesc să mă urnesc din loc. Lilac este cu fața la pământ, nemișcată, printre mici fragmente ce încă ard prin iarbă, în timp ce peste noi cade o ploaie de pulbere.

Mă arunc în genunchi lângă ea și o întorc ușor, punându-i o mână pe umăr și alta pe șold. Mi s-a tăiat răsuflarea, nu mai pot nici măcar să-i șoptesc numele. Mă lasă s-o mișc fără să protesteze, dar ține un braț peste mijloc și pe celălalt îl întinde încet spre mine.

E albă la față ca varul, dar în afară de urmele de praf și de vânătaia din obraz, pare nevătămată. Pentru prima dată după explozie reușesc să respir normal.

— A fost super, murmură ea cu ochii închiși. Am reușit?

— Cred că s-a văzut din spațiu, îi șoptesc eu aplecându-mă să-mi lipesc fruntea de a ei. N-ai pățit nimic?

— Sst, răspunde ea cu o voce slabă, abia perceptibilă. Tarver, tu trebuie să…

Se întrerupe și geme ușor, făcând o grimasă de durere.

Simt că-mi stă inima în loc.

— Lilac, unde te doare?

Ea mă trage de mânecă așa cum face de obicei când vrea s-o sărut. Deschide ochii cu un efort vizibil și clipește încercând să vadă.

— Ascultă-mă. Când intri. Trebuie să găsești un generator. E nevoie de multă energie ca să. Trimiți semnalul.

— Lilac, lasă asta acum, n-are importanță. Vom vedea mai târziu, când vom intra.

O doare undeva, dar nu-mi dau seama unde. Cu mâinile tremurânde, încep să-i deschei cămașa.

— Tu vei intra. Eu, nu, șoptește ea.

Apoi ridică mâna de pe abdomen și îmi arată ce ascunde: un amestec de carne însângerată și material textil în care se vede strălucind o bucată de metal înfiptă adânc.

Nu mai aud și nu mai văd. Mintea îmi stă în loc.

Dar corpul meu se mișcă automat, știind ce are de făcut.

— Pune mâna la loc.

Încep să dau ordine ca pe câmpul de luptă. Dau fuga la rucsac și scot trusa de prim ajutor pe care a recuperat-o ea de pe *Icarus*. Arunc pe jos pansamente și flacoane, până găsesc prețioasa fiolă cu antihemoragic.

— Ține apăsat. Avem un coagulant.

— Nu, spune ea cu o voce slabă, dar apasă cu mâna pe rană. Păstreaz-o, poate vei avea nevoie mai târziu, până vor veni ajutoare.

— *Acum* am nevoie.

Găsesc în sfârșit o seringă, o scot din ambalaj și mă întorc în patru labe lângă Lilac. Inspir adânc de câteva ori ca să mă liniștesc și să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Înfig acul în sticluță, lovind-o ușor ca să nu facă bule de aer, și umplu seringa.

Apoi înfig acul în brațul lui Lilac și îmi dau seama că nu e de ajuns. Nu pot să opresc sângerarea. Bucata de metal i-a pătruns în intestine și n-am cum să suturez o astfel de rană.

— Te rog, șoptește ea tresărind de durere.

Arunc seringa goală, scot cămașa de pe mine și i-o presez pe abdomen.

— Sunt aici, Lilac. Îți promit că stau lângă tine. Sunt aici.

Încearcă slăbită să-mi îndepărteze brațul și întoarce privirea pierdută spre cer, șocul luând deja locul lucidității.

— Vezi, de-asta era mai bine să mă ocup eu. Aș fi fost distrusă dacă ți s-ar fi întâmplat ție.

Și eu sunt distrus, Lilac.

Deși continui să mă mișc și să vorbesc.

— Taci. O să te faci bine. Am mai văzut astfel de răni.

Cu o mână îi apăs pe rană și cu cealaltă o mângâi pe obraz, încercând să-i întorc privirea spre mine. Vreau să se uite la mine.

Ea geme, și geamătul ei îmi frânge inima.

— Tarver, nu-i nimic. Să nu începi să mă minți iar. Nu mi-e teamă.

Dar plânge și lacrimile i se preling pe tâmple, lăsând dâre albe pe pielea plină de praf.

Aș vrea să-i vorbesc, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Spune-i tatălui meu…

O întrerupe un acces de tuse și un fir de sânge i se prelinge din colțul gurii. Deja începe să fie confuză. Am mai văzut întâmplându-se asta.

Nu. Te rog, nu.

Ridică mâna și se agață strâns de brațul meu.

— Tarver, șoptește ea cu vocea înecată în sânge. Am mințit. Eu. Nu vreau să mor.

Ochii ei mari și albaștri privesc îngroziți pe lângă mine.

Mă întind tremurând lângă ea și îi șoptesc lipindu-mi fruntea de tâmpla ei:

— Sunt aici. Îți promit că stau cu tine. Sunt aici, Lilac. Nu plec niciunde.

Vorbesc atât de încet, că nici nu știu dacă mă aude.

Luptându-se să respire, mă mângâie pe obraz cu vârful degetelor.

— Credeam.

Brațul îi devine inert și simt cum își dă ultima suflare. O clipă, rămânem amândoi perfect nemișcați. Apoi plămânii mei perfizi se contractă și mă forțează să respir.

Dar Lilac rămâne nemișcată, tăcută. În ochii ei mari, ca două lacuri, se reflectă copacii, frunzele, cerul.

— Vă simțiți bine, domnul maior? Pare că vi s-a uscat gâtul.

— Îmi cer scuze. Puteți repeta întrebarea?

32. Tarver

Sunt în stare de șoc. Știu asta, fiindcă am fost instruit. Am gura uscată și mâinile încep să-mi tremure. Mi-e frig.

Mă uit la chipul ei, dar este ca și când aș privi-o după ce am îndepărtat un geam. Observ lucruri mărunte – genele lungi, pistruii de pe tenul ei alb. Nici măcar n-a știut că i-au apărut.

Dar eu i-am văzut, i-am iubit, am iubit…

Ar trebui să-i închid ochii, știu asta. Sunt niște etape de urmat. Corpul meu încearcă să se miște, dar nu mă pot opri din tremurat. Observ micile crăpături din unghiile mele înnegrite și aștept să nu-mi mai tremure mâna ca să pot să-i închid ochii, dar degeaba. Îmi tremură din ce în ce mai tare, iar eu mă uit la ea hipnotizat.

Creierul atribuie uneori o importanță disproporționată unor mărunțișuri, ca să distragă atenția de la o traumă enormă. Din instinct, memorează mici detalii atunci când este în pericol. Așa am învățat.

Dar pentru *asta* nu m-a instruit nimeni.

Mi-e imposibil să gândesc mai departe. De fiecare dată când începe să apară un gând, mintea mea îl alungă. Nu reușesc să-l duc până la capăt.

Un bol amar de fiere îmi urcă brusc în gât. Mă îndepărtez repede de Lilac și mă proptesc cu mâinile în iarbă, icnind și forțându-mă din greu ca să nu vomit. Simt că-mi cedează mâinile din coate, dar rezist.

Știu sigur că, dacă mă las să cad lângă ea, acolo voi rămâne. Am fost instruit să rezist acestei tentații.

Mă ridic în picioare clătinându-mă și privesc în jurul meu de parcă aș căuta ceva, nu contează ce, care să-mi spună ce să fac. Focul provocat de explozie s-a stins. Probabil că a trecut mult timp. Nici nu-mi aduc aminte.

Nu știu ce să fac. Aici nu există niciun protocol. Nicio informare, niciun raport. Nu sunt decât eu, care stau în picioare în mijlocul luminișului, și Lilac întinsă la picioarele mele.

Clădirea încă fumegă, cu un perete dărâmat în interior, cu resturi împrăștiate și bucăți de metal contorsionat. De jur-împrejurul luminișului, copacii sunt înclinați, iar dincolo de ei se întinde tăcută pădurea. Detaliile mărunte ale scenei îmi inhibă gândurile, deturnându-mi atenția de la un lucru pe care nu pot să-l înțeleg.

Încerc din nou să forțez acest zid de rezistență al minții.

Lilac a murit.

Nimic.

I-a intrat o bucată de metal în stomac. Lilac a sângerat până a murit.

Nimic. Pot să răsucesc frazele și cuvintele în mintea mea cum

vreau, dar tot nu-mi provoacă nicio reacție. Sunt doar niște cuvinte. Stupide, imposibile și atât de absurde, încât le ignor.

Încerc iar și parcă simt ceva, ca atunci când vezi că ți se mișcă un dinte sau umbli la o rană mai veche.

Lilac nu va mai vorbi cu mine niciodată.

Simt un tremur interior.

Lilac n-o să mă mai sărute niciodată. N-am s-o mai aud niciodată râzând.

Plămânii mi se contractă.

De ce îmi fac singur rău?

Nu știu cum să plâng. Am mai văzut moartea până acum. Am văzut-o de-aproape, atât de aproape că i-am simțit atingerea fierbinte. Am văzut-o de la distanță, în statisticile din rapoartele mele. Am văzut murind un pluton întreg, prea mulți ca să mă pot gândi la fiecare în parte.

Am asistat la ultimele clipe de viață ale prietenilor mei și am acceptat să transmit ultimul lor mesaj celor dragi pe care n-au crezut că îi vor părăsi.

La moartea lui Alec, mama avea nevoie de mine și am refuzat să mă las pradă durerii, ceea nu înseamnă că nu m-am luptat cu ea. Suflet de poet, îmi zicea întotdeauna mama. M-am descurcat cum am putut, închizând durerea adânc în sufletul meu. Emoția n-avea ce căuta în raportările mele. Pe câmpul de luptă, era pur și simplu periculoasă. O închizi în tine și o trăiești mai târziu, în liniște.

Dar acum este altfel. Mă simt golit. Nu am nimic de făcut mai departe. Nu există alți soldați de care să mă ocup. Nici părinți pe care să-i susțin.

Nu e decât Lilac, al cărei sânge continuă să se prelingă pe cămașă, deși inima a încetat să-i bată. E caldă încă, are figura inexpresivă și ochii i-au rămas deschiși.

Asta depășește orice putere de înțelegere. Este prea mult. Parcă o și aud spunând: *Dacă ți s-ar întâmpla ceva, n-aș supraviețui aici nici măcar o zi. Dar dacă mie mi s-ar întâmpla ceva, tu te-ai descurca foarte bine.*

Îmi amintesc și ce i-am răspuns eu: *Dacă ți s-ar întâmpla ceva, eu n-aș mai fi om.*

De fapt, parcă nici nu mai exist. Sunt pierdut.

Mă las într-un genunchi și o ridic în brațe, iar trupul ei neînsuflețit atârnă oribil. Capul îi cade pe spate, brațele îi alunecă și atârnă moi pe lângă corp, pielea ei se simte altfel.

O apuc mai bine, astfel încât să-i sprijin capul de umărul meu, și pornesc spre peștera noastră.

Nu pot s-o îngrop astăzi. Nu mai am putere să sap groapa. O parte din mine, odios de realistă, știe că pot să sap până la epuizare și tot n-am s-o fac suficient de adâncă. Va trebui s-o las pe mâine.

Nu sunt pregătit s-o îngrop astăzi, vreau s-o mai văd.

O întind pe patul nostru, având grijă să-i așez o pernă sub cap și să-i împreun mâinile pe piept.

Apoi mă întind lângă ea direct pe pământ și, luându-i mâna rece într-a mea, rămân uitându-mă la spărtura din plafonul peșterii, pe unde pătrunde lumina zilei.

Mai târziu, îmi dau seama că nu se mai vede lumină… Înseamnă că s-a făcut noapte.

Am s-o îngrop mâine-dimineață.

Mă detașez și încerc să privesc totul cu ochii cuiva din exterior. Văd un bărbat întins pe jos într-o peșteră, alături de iubita lui. În întuneric, ai zice că dorm.

Imaginea clădirii îmi zboară prin minte și văd zidul distrus de explozie. E fum și praf și nu-mi amintesc să fi văzut ce e înăuntru. Știu că mâine ar trebui să merg acolo și să cercetez, dar nu mă simt în stare să intru.

Câteva minute sau câteva ore mai târziu, simt Gleide- lul în spate și îmi dau seama că m-am culcat pe el. Îl scot de sub mine apucându-l de mâner, îl armez și mi-l pun cu vârful sub bărbie. Simt impulsul care pornește de undeva din stomac, urcă încet pe șira spinării și ajunge în braț, făcând să se încleștеze degetul pe trăgaciul armei. Ar fi atât de simplu să apăs puțin mai tare și să trag! Și-așa nu vine nimeni. Nu ne-ar găsi nimeni. Ei cred că suntem morți deja.

Nu va ști nimeni niciodată că am făcut această alegere.

★ ★ ★

Când mă trezesc, e întuneric și mi-e frig. Sunt întins pe piatră, nu pe pătură, și mă dor oasele. Unde naiba este Lilac? M-a împins afară din pat și mi-a luat păturile?

Zâmbesc în sinea mea. Puțin probabil. Noaptea, ea se înghesuie întotdeauna în mine, zicând că vrea să-mi fure toată căldura. Se lipește cu spatele de mine, iar eu o înconjor cu brațele și îmi îngrop fața în părul ei, apoi…

Când îmi amintesc brusc, parcă primesc o lovitură puternică în stomac și nu mai am aer. Nu mai pot să mă mișc, parcă aș fi paralizat. Apoi, încet-încet, îmi recapăt corpul.

Mă ridic într-un cot și simt o durere groaznică de spate după ce-am stat atâta timp întins pe piatra rece.

Am pleoapele grele, dar clipesc de câteva ori și deschid ochii de-a binelea.

Lilac stă așezată cu picioarele încrucișate în fața mea și zâmbește.

Nu mai pot să respir și mă întorc pe-o parte, fiindcă simt că mă sufoc.

Lilac e moartă lângă mine.

După o clipă, îmi dau seama că lângă mine este întins trupul ei

care abia se distinge în întuneric. Fata care stă cu picioarele încrucișate în fața mea este plină de viață. Incredibil! Simt în gură un gust metalic și mă ridic tremurând în capul oaselor. Mă uit la ea și, în timp ce o privesc, pe peretele din față apare o imagine. E casa părinților mei: cu pereții albi, cu grădina în care crește tufa de liliac.

Văd ușa din lemn de la intrare, ferestrele și pervazele încărcate cu plante verzi și flori galbene. Apoi, prin iarbă apare o potecă bătătorită care se întinde până la ea, astfel încât acum stă în grădina mamei mele.

Nu pot să fac asta.

Îmi dau seama că am rămas cu Gleidelul în mână și îl îndrept spre plafonul peșterii. Apăs trăgaciul și laserul șuieră, luminând totul în jur ca un fulger. Imaginea din fața mea pâlpâie, apoi își revine. Cum îndrăznesc să mi-o arate? Cum își permit să-i întineze memoria?

— Plecați! strig eu din răsputeri. Plecați de lângă ea!

Ridic arma și trag încă o dată, provocând o ploaie de nisip și de pietricele din plafon.

— N-o atingeți! De ce n-ați avertizat-o și acum? De ce-ați mai salvat-o din grota aia? Doar ca s-o aduceți până aici și s-o lăsați să moară? Mai bine muream în capsula aia nenorocită, ca toți ceilalți. Mai bine ne lăsați să murim împreună.

Nu înțeleg de ce mi-o arată acum, care e scopul acestei torturi. Simt că îmi pierd vocea și mă doare gâtul de atâta urlat.

— Plecați!

Închid ochii.

— Puteați s-o salvați, s-o avertizați. *Voi ați făcut asta!*

Când deschid ochii, viziunea a dispărut, iar eu sunt singur în întuneric.

Mă târăsc până la rucsac, scot din el ultima pătură, cu care mă învelesc și mă întind la loc. Închid ochii și respir încet, așteptând să mă calmez și să nu mai tremur.

★ ★ ★

A doua zi dimineață, mă trezesc înțepenit după ce am dormit toată noaptea pe piatra tare, și mă întind ca să mă dezmorțesc. Simt că mă dor toate oasele.

Apoi mă întorc în luminiș, evitând să mă uit spre peretele clădirii distrus de explozie sau spre pata de sânge din iarbă, mă duc direct în hangar unde era depozitat combustibilul și iau lopata din spatele cutiilor de vopsea. Mă întorc și încep să sap la o oarecare distanță de intrarea în peșteră. Pământul este nisipos deasupra și se sfărâmă ușor, dar mai jos este mai tare și negru. Țin lopata cu ambele mâini și o apăs cu piciorul, lăsându-mă cu toată greutatea pe ea ca să pot răzbi.

După trei ore de săpat, groapa este suficient de adâncă.

Mă spăl pe mâini și pe față la pârâu, apoi mă întorc la ea. Uneori,

un cadavru este țeapăn a doua zi. Al ei nu este rigid, așa că o ridic fără probleme.

Cobor în groapă și o pun jos cu grijă, învelită într-o pătură. Mă aplec lângă ea și îi privesc chipul… Aș vrea să-i pot spune ceva, să plâng, dar nu am nici cuvinte, nici lacrimi. E peste puterile mele.

Îi acopăr fața cu pătura ca să n-o atingă pământul, apoi pun mâinile pe marginea gropii și mă ridic deasupra.

N-am asistat niciodată la o înmormântare civilă, nu cunosc nicio rugăciune, iar un discurs militar nu s-ar potrivi. Dar mă gândesc la Alec și, grație lui, găsesc tăria să încep să acopăr groapa, ignorând zgomotul făcut de pământul care cade peste pătură.

În pădure cresc o mulțime de flori. Plănuisem ca după ce ne instalam în clădire să mă duc să culeg câteva și să le așez de jur-împrejurul patului. Ca să-i fac o surpriză când se trezea.

Acum culeg brațe întregi de flori și acopăr mormântul cu ele până nu se mai vede pământul deloc. Zici că este un strat de flori sălbatice care au răsărit în pădure. Poți să treci pe lângă ele fără să-ți dai seama ce este acolo.

Dar eu știu. Acum este punctul meu de reper. Voi ști mereu ce distanță mă desparte de ea.

★ ★ ★

Dorm pe o jumătate a patului, ca și când ar fi încă lângă mine. Perna păstrează mirosul ei și noaptea îmi îngrop fața în ea.

În pădure, merg pe partea dreaptă a potecii făcute de noi, imaginându-mi că ea merge alături de mine.

Când mănânc, rup batonul în două, apoi îmi dau seama că n-am cu cine să-l împart.

În fiecare zi mă duc la mormântul ei și schimb florile ofilite cu altele proaspete.

Am pierdut deja șirul zilelor.

Sunt incapabil să gândesc.

Incapabil să mă concentrez.

Incapabil să intru în clădire. Nu vreau să plec de-aici.

Dorm. Mănânc.

Adorm în fiecare noapte cu metalul rece al Gleidelului lipit de gâtul meu.

★ ★ ★

Într-o după-amiază, când intru în peșteră, o văd iar cu brațul plin de lemne pentru foc. Stă cu spatele la mine, lângă patul nostru, acolo unde trupul ei a zăcut o noapte. De data asta, nu-i o viziune cum a fost casa părinților mei în valea însorită. Este îmbrăcată în rochia verde pe care o purta când ne-am prăbușit, la fel de zdrențuită ca atunci când s-a hotărât să și-o schimbe cu hainele găsite în epavă. În amintirea mea, o văd mereu în această rochie.

Întoarce capul și simt că mi se face rău. Iar au început. Nu sunt furios. Doar obosit și îndurerat. Nu vreau această viziune. Parcă încearcă să mă forțeze să merg mai departe, să nu cedez. *Nu lăsa ca moartea ei să fi fost în zadar,* par să-mi spună. Dar ea chiar a murit în zadar. Fără ea, eu trăiesc în zadar.

— Am spus să încetați! strig eu cu o voce răgușită care seamănă mai degrabă cu un grohăit.

Au trecut multe zile de când nu vorbesc. Nici nu mai țin minte câte.

— N-am să vă ajut!

Când îmi aude vocea, tresare și se întoarce spre mine. Fața ei arată ca o pată albă în întuneric, dar o aud cum respiră sacadat. Nu zice nimic. Normal, viziunile nu vorbesc. Vocile pe care le auzea Lilac veneau purtate de vânt, erau neinteligibile și n-aveau trup. Eu nu le-am auzit niciodată.

— Vă rog, încetați.

Nu știu dacă ele înțeleg ce spun, dar poate vor citi durerea din gândurile mele.

Ea se dă înapoi speriată, se împiedică de lucrurile noastre și doboară butelca de apă care se lovește de o piatră făcând un zgomot metalic. Își acoperă urechile cu mâinile și scoate un țipăt, apoi se lipește cu spatele de peretele de piatră, respirând precipitat.

Ceva nu este în regulă. Ceva e diferit. Creierul meu se luptă să înțeleagă ce anume este schimbat. Butelca de apă. Zgomotul. Această apariție este materială, poate atinge alte obiecte.

— Cum ai făcut asta? întreb eu.

Apariția se dă înapoi. Cu prudență, înaintez spre ea câțiva pași.

Ea tresare la fiecare pas de-al meu și se lipește de peretele peșterii, ca un animal încolțit, când uitându-se la mine, când ferindu-și privirea, de parcă nu se poate hotărî.

Îmi vine să închid ochii ca să n-o mai văd și totodată aș vrea s-o sorb din priviri.

— Te rog, zic eu fără să știu ce anume implor.

Sunt la o distanță de numai câțiva pași când ea începe să țipe ca și când ar durea-o ceva, se îndepărtează de perete și vrea să fugă de mine. Se împiedică de o stalagmită și cade în genunchi, apoi se ridică cu o grabă disperată. Până să mă dezmeticesc, a și dispărut prin ieșirea din peșteră.

Dau să mă strecor după ea prin spărtura îngustă și rămân stupefiat când văd o pată de sânge pe stâncă, în locul pe unde a ieșit ea.

Cum e posibil ca o viziune să sângereze?

Oboseala îmi dispare ca prin farmec, în timp ce instinctul îmi pompează adrenalină în sânge și pornesc în urmărirea ei printre copaci, de-a lungul pârâului. Nu-mi dau seama încotro se îndreaptă

decât atunci când ne apropiem.

Ajunge în mijlocul luminișului și se oprește lângă pata de sânge unde a murit Lilac. Acolo cade în genunchi gâfâind de oboseală, cu o mână streașină la ochi pentru a se feri de lumina palidă a soarelui.

Eu mă opresc la marginea luminișului și mă sprijin cu o mână de un copac. Simt sub palmă scoarța aspră, contrastând cu suprafața netedă a Gleidelului, pe care îl strâng în cealaltă mână. Nici nu știu când l-am scos din toc.

— Ce ești tu? De unde vii?

Ea tresare din nou și umbra ei lungă, proiectată pe iarbă, începe să tremure odată cu ea. Abia atunci îmi dau seama că nu-mi tremură mâinile și nu am un gust metalic în gură. Vasăzică nu este o viziune.

Ea înalță capul și se uită în direcția mea. Este îmbujorată din cauza epuizării și are fața scăldată de lacrimi. Ochii pe care îi înălțase spre cer mă privesc mari și temători. Deschide gura încet, făcând un efort vizibil ca să vorbească.

— … Tarver?

— Nu ați remarcat nimic neobișnuit?

— Neobișnuit?

— În legătură cu stația.

— Ah, nu. Nimic neobișnuit.

— De ce ați rămas la statie?

— Domnișoara Laroux era convinsă că echipele de salvare știau de existența clădirii și că vor veni să ne caute acolo.

— Dar dumneavoastră ce părere aveați?

— Mă săturasem să fac planuri pe o planetă pustie.

33. Lilac

E prea multă lumină, prea mult zgomot. Mă dor ochii, pielea. Lumea are un gust de cenușă și de acid, iar aerul mă sufocă.

El stă în fața mea, rezemat de stâncă. M-a condus aici, în această peșteră, ca să poată să mă supravegheze. Între timp, soarele a apus, lăsându-ne în întuneric. Văd că încă ține în mână acel obiect. *Armă,* parcă așa îi zice. Privirea lui mă arde.

Mă lipesc cu omoplații de peretele din spatele meu și strâng din dinți de durere. Sunt toată o rană. Rochia de pe mine mă frige de parcă n-aș avea piele. Parcă aș fi făcută numai din carne, oase și durere.

Iar el mă privește întruna, ai zice că așteaptă ceva.

Tarver, așa îl cheamă. Îl cunosc. Da…

Își mișcă piciorul și fâșâitul ghetei lui pe suprafața de piatră răsună până la mine ca un scrâșnet strident. Tresar și-mi vine să intru în piatră de durere, dar n-am cum să trec prin ea, fiindcă sunt făcută din carne și oase.

— Ce ești tu?

E vocea lui. N-o aud. E nefiresc. N-ar trebui să.

— Răspunde-mi.

E atât de furios! Atât de speriat! Îmi amintesc… Aș vrea să-i risipesc această teamă, dar nu știu cum. Nu pot să mă mișc, mă țintuiește cu privirea. Simt cum mă disecă, îmi răscolește toată ființa, încercând să înțeleagă ceva.

Înghit în sec și mă străduiesc să-mi aduc aminte cum să răspund.

— Lilac, șoptesc eu.

Numele îmi sună ciudat. Îl rostesc iar, și de data asta îmi este mai ușor.

— Lilac.

El se schimbă la față și strânge din dinți, făcând să i se contracte mușchii maxilarului. Se apleacă în față și îmi spune, gesticulând cu arma în mână:

— Știm amândoi că nu este adevărată. Lilac e moartă.

Moartă.

Moartă.

— Tarver.

Îi pronunț numele din nou și mi se pare că sună mai firesc pe buzele mele decât propriul meu nume.

— Tarver, eu nu.

— Nu spune asta! strigă el, sărind în picioare ca ars și aruncându-mi o privire dușmănoasă. Vorbești ca ea.

Apoi îmi amintesc.

— Sunt eu, Lilac a ta.

Dintr-un salt, ajunge lângă mine și mă împinge, lipindu-mă cu spatele de perete. Mă apucă de umăr și mă strânge atât de tare, încât durerea mă săgetează în tot brațul.

— *Nu mai spune asta.*

Pe chipul lui se citesc durerea și groaza. Întind mâna să-l mângâi și, văzând-o, nu mi-o recunosc.

— Tarver, eu sunt.

Îmi dă drumul de umăr și mă atinge cu mâna pe obraz. Degetele lui mă ard. Fac un efort imens ca să nu mă feresc. Pe chipul lui apare un licăr de speranță, care aproape imediat se transformă în furie și durere.

— Ce ești tu? repetă el, în șoaptă de data asta.

Abia când lasă arma să-i cadă din mână îmi dau seama că o ținea

lipită de mine.

Mai bine apăsa pe trăgaci. Ar fi fost mai simplu.

Mă forțez să-l privesc în ochi, luptând cu instinctul care îmi spune să fug, să mă întorc în întuneric, frig și liniște.

— Nu știu.

— Dumneavoastră și domnișoara Laroux nu v-ați întrebat de ce clădirea era abandonată?

— Ne-am pus această întrebare, dar n-am reușit să găsim un răspuns.

— Cum așa?

— Nu aveam nicio informație.

— Și nicio ipoteză?

— Eram prea ocupați ca să facem speculații.

34. Tarver

Nu trebuie s-o enervez. Nu știu ce este și mai ales ce *poate* să facă.

Am adus-o înapoi în peșteră și de aproape trei ore stă ghemuită într-un colț. De fiecare dată când mă apropii de ea, tresare și închide ochii. Indiferent ce este, nu pare a fi periculoasă.

Dar nu asta este problema.

Problema este că arată ca Lilac, are vocea lui Lilac, iar eu nu suport asta.

Beau o înghițitură zdravănă din butelcă, și când o pun jos, pe podeaua peșterii, ea tresare cu respirația întretăiată. Zgomotul o deranjează. Repet în sinea mea că este doar o copie, nu originalul. Nu este Lilac. *Dar chiar are vreo importanță?* îmi șoptește un gând.

— Te deranjează? o întreb.

Nu pot să-i spun pe nume.

— Da, toate îmi fac rău, șoptește ea printre dinți, încercând în zadar să păstreze un ton ferm. Soarele, aerul… E ca atunci când mergeam prin zăpadă, în munți. La început eram atât de înghețată, încât nu mai simțeam nimic, apoi începeau să mă doară toate când mă dezmorțeam.

— Știi ce se întâmplă? întreb eu cu o voce chinuită.

De unde știe că am traversat munții?

— Nu, răspunde ea cu glas pierit, înghițind în sec. Ce ai făcut?

Eu n-am făcut nimic. Este o nouă iluzie creată de această planetă care se joacă cu mintea mea.

— Tu ce îți amintești?

— Nu știu, șoptește ea. Nu-mi amintesc nimic.

Apoi, după un moment, adaugă:

— Îmi amintesc de tine. De figura ta. De o fotografie… cu familia ta. Îmi amintesc de niște poezii.

Este imposibil! De unde știe ea lucrurile astea? Dumnezeule mare, are exact vocea lui Lilac! Când o aud, îmi frânge inima. Stă în continuare lipită de peretele de piatră al peșterii, parcă ar vrea să treacă prin el. La un moment dat își duce mâna la abdomen și apasă cu degetele în locul unde a fost rănită. Doar că pe rochia ei jerpelită, din satin verde, nu se vede nicio pată de sânge.

— Liniștește-te, șoptesc eu. Nici eu nu înțeleg ce se întâmplă, dar ești aici, ești în siguranță.

Arată la fel ca iubita mea și nu mă îndur să o văd speriată.

Dar este într-adevăr ea? A apărut din senin. Oare va dispărea la fel? Să creezi o butelcă este una, să creezi o ființă omenească este cu totul altceva.

Măcar să fiu bun cu ea până va fi să dispară.

— Cât timp am lipsit?

Vorbește în continuare cu glas scăzut și tremurat.

— Câteva zile.

Câteva zile. O eternitate. Nu știu. Măcar de te-ai fi întors.

Rămânem amândoi tăcuți, fiecare cu gândurile lui. Până la urmă, doborât de oboseală, îmi desfac șireturile ghetelor și mă întind pe pături în timp ce ea mă privește fără să scoată un cuvânt.

Nu-mi pot imagina că este periculoasă. Dacă ființele misterioase ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi fost de ajuns să creeze o felină imensă, cum a fost cea pe care am omorât-o eu.

Sau poate că mi-au trimis ceva ce nu mă omoară, ci mă determină să mă omor singur. Știu că un om poate muri alergând după o himeră, dar în acest moment mi se pare o moarte convenabilă.

Stă ghemuită în colțul ei și îi aud respirația în penumbră. Nu știu de cât timp stăm așa.

Într-un târziu, mi se adresează din nou, iar vocea îi răsună în întuneric dulce și obosită.

— Îmi pare rău că te-am părăsit.

Această creatură seamănă atât de mult cu ea, încât mi-e greu să mă conving că nu este reală. Și dacă aș pretinde că este, măcar o secundă, ce rău ar fi? În întuneric mi-e mai ușor să spun lucruri pe care nu le-aș putea spune pe lumină.

— Îmi pare rău că te-am lăsat pe tine să aprinzi fitilul. N-ar fi trebuit.

Cuvintele astea îmi răsucesc un cuțit în inimă. Nu-mi iese din minte că am lăsat-o să aprindă fitilul.

Niciodată nu voi putea să-i spun asta adevăratei Lilac, dar tot e bine că pot s-o spun acum decât să n-o spun deloc.

— Oh, Tarver!

O clipă vocea ei devine mai însuflețită. Nu amuzată, ci impregnată parcă de un zâmbet vag. Asta mă răscolește mai mult decât teama ei.

— Chiar crezi că puteai să mă faci să mă răzgândesc? N-aveai nicio șansă.

Se înșală. Aș fi putut să țip la ea. Aș fi putut să-i ordon. Aș fi putut s-o amenințe cu arma. Probabil că ea tot ar fi făcut-o. Iubita mea cea încăpățânată și nesăbuită… Aș fi putut să găsesc o soluție ca s-o împiedic. Dar n-are niciun rost să ne certăm pe tema asta.

— Ți-e foame?

— Nu.

Nici mie nu-mi este foame, dar mă forțez să mănânc o jumătate de baton. De atâtea zile le rup în bucăți mici, le pun în gură, le mestec și le înghit. Nici nu le mai simt gustul.

Apoi mi se face somn și adorm. Ea rămâne în colțul ei.

Mă trezesc în toiul nopții și îmi dau seama după cum respiră că nu doarme. Dar nu zice nimic, și nu zic nici eu.

Dimineață, când deschid ochii, este deja trează. Poate că nici n-a dormit. Poate că somnul seamănă prea mult cu moartea. Nu-mi permit să mă gândesc la asta. Ea nu este Lilac *a mea.*

Mâncăm în liniște. Fără să mă gândesc, îi întind automat o jumătate de baton nutritiv, iar ea o acceptă având grijă să nu-mi atingă degetele. Parcă a început să arate mai bine: a prins culoare în obraji și nu mai tremură așa de tare. După acest mic dejun frugal, ne ridicăm fără să scoatem o vorbă și ieșim afară din peșteră.

Știm amândoi încotro mergem, chiar dacă nu vorbim.

Când traversăm pârâul și ne îndreptăm spre poiană, o aud că își drege vocea și-mi spune:

— Parcă am aruncat rochia asta. Nu credeam s-o mai văd.

— Nici eu.

Vorbesc fără să gândesc. Răspund automat fiindcă știu că este speriată.

— Așa te văd îmbrăcată când mă gândesc la tine, adaug eu.

Imaginea cu casa părintească îmi trece fugitiv prin minte. Mi-au arătat-o acoperită de flori, exact așa cum mi-o aduceam aminte. Oare de aceea este îmbrăcată în rochia de bal? Pentru că așa am păstrat-o în amintire?

— Serios? mă întreabă ea ușor amuzată. Oribil.

Apoi adaugă cu o voce mai slabă, aproape îngrozită:

— Mă întreb dacă în clipa asta suntem două.

— Nu te mai gândi la asta, spun eu repede.

Dar este prea târziu. Deja ne gândim amândoi la asta.

★ ★ ★

Prima încăpere nu mai are ușă, este expusă în întregime. Intrăm

prin spărtura imensă și molozul scrâșnește sub ghetele noastre. Am văzut sute de astfel de încăperi în avanposturile militare. Sunt destinate santinelelor și depozitării echipamentului militar.

Ușa interioară se deschide spre o încăpere mai mare, cu pereții acoperiți cu aparatură de monitorizare și fișete. Încăperea este întunecoasă, luminată doar de razele soarelui care pătrund prin spărtura de la intrare. Se pare că aici a fost făcut un foc, fiindcă pe jos sunt o mulțime de dosare mai mult sau mai puțin arse. Observ teancuri de documente pe jumătate intacte. Unele au fost aruncate în coșuri de gunoi unde n-au ars complet. Mă întreb dacă aceste dosare conțin răspunsuri la întrebările noastre despre luna artificială sau despre felina apărută nu departe de locul unde ne-am prăbușit – lucruri care n-au ce căuta aici.

— Astea ar putea duce la un generator sau la o altă sursă de energie, sugerează ea uitându-se la un fascicul de cabluri care dispar în podea.

Se îndreaptă spre un tablou electric de pe perete, îl deschide și acționează mai multe manete. O clipă o revăd pe Lilac în capsula de salvare, dezizolând firele cu unghiile ca să inițieze procedura de lansare.

Închid ochii încercând să alung această imagine din minte. Nu este ea. Mă aplec să-mi lipesc obrazul de cel mai apropiat panou de calculatoare și percep o vibrație foarte slabă dacă îmi țin respirația.

Aici există electricitate. Simt că mă destind ca un arc încordat și rămân sprijinit de monitor. Dacă există electricitate, înseamnă că avem șansa de a lansa un semnal, că încă nu e totul pierdut.

Deasupra noastră se aprind luminile una câte una, palide din cauza curentului slab sau pentru că n-au mai fost folosite de mult, și văd că pereții camerei sunt acoperiți cu ceva ce inițial îmi pare a fi un tapet extrem de ciudat. Dar în secunda următoare rămân stupefiat.

Este vopsea.

Ne uităm amândoi uimiți, neștiind ce să credem. Pereții sunt acoperiți cu cifre și cuvinte, ecuații necunoscute și frânturi de fraze fără sens. La început sunt scrise ordonat, în rânduri drepte, cu markerul. Apoi rândurile încep să coboare sau să urce dezordonat, markerul este înlocuit cu vopsea, iar cuvintele sunt înlocuite cu imagini desenate grosier cu degetele. Animale, copaci și oameni. Mâini. Din loc în loc apar spirale albastre care ies în evidență printre nuanțele de roșu și maro, întotdeauna având aceeași formă. Spiralele albastre sunt în centrul atenției, dar nu înțeleg ce semnifică. Culorile sunt atât de vii, încât picturile par a fi făcute ieri. Uimit, îmi dau seama că aceleași nuanțe de roșu, albastru și galben le-am văzut pe capacele cutiilor de vopsea din hangar, când am inspectat aeroglisorul.

Vopseaua se întinde pe pereți până jos, la monitoare. Unele imagini sunt coerente, aproape artistice, pictate cu sensibilitate și cu grijă. Ușor identificabile. Dar peste aceste fresce sunt pictate alte imagini, barbare și pline de cruzime, reprezentând scene ale morții și carnagii, oameni și animale care se luptă și mor. Din gâtul unui personaj se scurge un val de sânge roșu aprins. Un altul este împuns cu o linie de vopsea neagră, probabil o suliță. Niște flăcări roșii se ridică dintr-un rug pe care ard mai multe trupuri.

— Oamenii aceia și-au pierdut mințile, șoptește ea îngrozită.

Bag mâinile în buzunare pentru că sunt tentat s-o iau de mână ca s-o liniștesc.

Știu ce gândește: ceva de pe această planetă i-a adus în pragul nebuniei pe oamenii staționați aici. Dacă o stație întreagă – specialiști în monitorizare, cercetători și toți ceilalți membri ai personalului – a înnebunit de-a binelea, ce șanse avem noi să scăpăm? Măcar începem să înțelegem de ce a fost abandonat acest loc. De ce planeta este pustie și uitată de lume. Cu greu îmi dezlipesc privirea de la pereți și îmi concentrez atenția la spoturile de lumină de deasupra. Trebuie să mergem mai departe.

Tușesc ușor, iar ea tresare.

— Dacă există un generator de energie, am putea să-l închidem. Întrerupând alimentarea cu energie, se va declanșa alarma, iar ei vor fi nevoiți să vină pentru reparații. Sau dacă există un sistem care transmite informații periodice, crezi că am putea să-l folosim pentru a emite un semnal cu numere prime, astfel încât ei să vadă că este cineva aici?

— Cred că se poate mai mult de-atât, spune ea. Cred că am putea transmite un semnal adevărat.

Este palidă și se controlează cu greu, dar are vocea mai fermă. Discuția despre circuite și surse de energie a fost o idee bună: ca pe Lilac a mea, aceste lucruri o interesează.

Își ia cu greu ochii de la picturile de pe pereți și se întoarce la panoul cu întrerupătoare electrice. Închide încet ușa panoului și abia atunci observ însemnul de pe ea. Pare a fi un *V* întors, un simbol cunoscut în tot universul. Îl cunosc și eu, care vin de la periferia galaxiei. *Mai ales acolo* este cunoscut.

Lambda. Laroux Industries. Așadar, această planetă nu este doar un proiect de terraformare abandonat. A aparținut tatălui lui Lilac.

Ea se îndepărtează de panou fără să zică nimic despre simbol. Ne plimbăm prin camera de monitorizare, deschizând toate trapele și examinând toate echipamentele, încercând să ignorăm figurile primare care ne urmăresc din picturile de pe pereți. Ajungem amândoi în același timp la ușa spre următoarea încăpere, și dacă fata aceasta ar fi fost Lilac a mea, aș fi luat-o de mână și mi-aș fi împletit degetele cu

ale ei. Dar cum nu e, mă opresc și o las pe ea să intre înaintea mea.

Culoarul duce spre un dormitor cu paturi supraetajate și o sală de duș. Deschid robinetul, iar instalația neutilizată de mult timp protestează scoțând niște gâlgâieli și bolboroseli, apoi expulzează un firicel de apă. După o jumătate de minut, jetul se stabilizează și apa începe să se încălzească. Ne uităm amândoi de parcă n-am mai văzut în viața noastră un astfel de fenomen.

— Totuși, ceva nu se leagă, spune ea. Luminile, apa caldă… Un generator nu poate să facă toate astea, mai ales dacă a fost abandonat atâta timp. Trebuie să mai fie o altă sursă de energie.

Întind mâna și mă uit ca hipnotizat cum apa îmi curge printre degete. Ce lucru simplu este un duș! Și totuși el simbolizează tot ce ne-a lipsit: să fim curați, să mâncăm din farfurii, să stăm așezați pe scaune, nu pe pietre. Adică civilizația și siguranța. Din păcate, siguranța a venit mult prea târziu.

Ea se duce să inspecteze un fascicul de cabluri legate la un ansamblu de calculatoare interconectate.

— Aceste cabluri intră în pământ. Ar trebui să coborâm în subsol să vedem unde duc.

— Dar nu cred că există subsol, spun eu uitându-mă în jur. De regulă, stațiile astea nu au subsol. Ești sigură că firele nu trec doar pe sub podea?

— Sunt sigură, răspunde ea deschizând un panou ca să acceseze o tastatură numerică. Sunt prea multe. Probabil că este ceva sub noi.

Are spirit de observație și este serioasă ca Lilac. Nu suport s-o privesc și totuși nu pot să nu mă uit la ea. Toate cuvintele, toate gesturile, toate privirile pe care mi le adresează, toate sunt ale lui Lilac. Dar nu este ea. *Te-am văzut murind,* urlu eu în sinea mea. *Te-am ținut în brațe în timp ce sângerai până ai murit.*

Mă îndepărtez de ea sub pretextul că vreau să caut subsolul, pe care îl și găsesc după douăzeci de minute. Podeaua din hol este ușor uzată, dar numai până la mijloc.

Mă aplec, ridic covorul de cauciuc, stârnind un nor de praf și de nisip, și dedesubt găsesc o trapă.

Este încuiată. Încerc din răsputeri s-o deschid, dar nu reușesc și, după mai multe încercări, renunț. E cazul să apelez la puterea mea de convingere, vorba unui sergent de pe vremea când eram cadet.

Încep să izbesc cu piciorul în balamale atât de puternic, încât simt vibrațiile prin călcâi. Plastenul crapă, dar până la urmă tot sunt nevoit să mă duc să iau ranga din hangar. Când trec prin camera principală, zăresc cu coada ochiului părul ei roșcat dispărând sub un panou de comandă și îmi dau seama că încearcă să afle ce este dedesubt. Nici nu ridică privirea când trec pe lângă ea. Când în sfârșit reușesc să deschid trapa, găsesc înăuntru o scară care coboară într-un subsol întunecat.

Am văzut multe stații de monitorizare pe planete terraformate, dar aceasta este extrem de ciudată.

— Am deschis-o! strig eu.

În câteva clipe, vine și ea lângă mine și ne uităm amândoi în bezna dinăuntru. Aici nu se vede niciun întrerupător. Probabil că lumina se aprinde de undeva de jos. Iau rucsacul cu mine – am rămas odată blocat într-o clădire pe jumătate distrusă și de-atunci nu mai plec fără să am la mine hrană și apă – și cobor primul pe scară, apoi o ajut și pe ea să vină după mine.

Respiră precipitat deoarece încă nu suportă să o ating și, imediat ce ajunge jos, îmi dă repede drumul la mână. În subsol este întuneric beznă și aerul perfect nemișcat. Nu este un aer închis sau înăbușitor, dar asta nu înseamnă mare lucru. În schimb, este un frig de îți îngheață oasele.

Tot bâjbâind amândoi după întrerupător, ne ciocnim unul de altul pe întuneric. Ea scoate un mic strigăt, iar eu mă dau înapoi ca ars.

— Unde dracului este butonul ăla? bombăn eu.

Mă împiedic de scara metalică și-mi înăbuș o înjurătură când mă lovesc cu cotul de ea.

Chiar atunci, ca un răspuns, de deasupra se aprinde o lumină extrem de slabă. Provine de la un panou fluorescent fixat în tavan și nu luminează mare lucru. Se vede că suntem la capătul unui coridor, dar restul este cufundat în întuneric. Rămânem pe loc clipind nedumeriți spre lumina care s-a aprins brusc deasupra noastră.

— Tu ai aprins-o? o întreb, deși văd foarte bine că stă în mijlocul coridorului, departe de orice buton.

Ea scutură din cap că nu. În lumina fluorescentă pare și mai palidă decât la lumina zilei.

— Parcă te-a auzit cineva.

Lumina începe să clipească și se stinge, lăsându-ne pe întuneric timp de o secundă, apoi se aprinde iarăși. Mă uit în jurul meu după întrerupător, dar ea l-a găsit înaintea mea. Stă și se uită la el de cealaltă parte a coridorului.

— Este închis, șoptește ea uitându-se la mine cu ochii mari de uimire în lumina care pâlpâie slab.

— Dar cum…

Ea ridică brusc capul și se uită fix la lumina de deasupra. Cunosc această privire. Înseamnă că lui Lilac i-a venit o idee. Dar fata asta nu este Lilac. Este o copie. Nu este reală.

— Dacă ne auziți, spune ea rar, stingeți și aprindeți lumina de trei ori.

Panoul fluorescent se stinge o dată, de două ori. Așteptăm cu respirația tăiată. Apoi lumina se stinge a treia oară, iar eu simt că mi s-a făcut un gol în stomac.

— O dată pentru da, de două ori pentru nu, spun eu cu gura uscată. Vreți să ne faceți rău?

Lumina clipește de două ori. *Nu.*

— Să ne avertizați?

După o pauză scurtă, lumina clipește de trei ori. Să însemne *poate?*

— Să ne comunicați ceva?

DA.

— Unde sunteți? De ce nu veniți să discutați cu noi? Nu am încredere în cei care nu vor să se arate. Lumina rămâne aprinsă… Nu există un răspuns la această întrebare. Îmi frec fața cu ambele mâini.

— *Puteți* să veniți să vorbiți cu noi?

Nu.'

Mă uit spre Lilac și ea se uită la mine, apoi preia ea interogatoriul cu o voce mai calmă decât a mea, care răsună în tot coridorul.

— Voi ne-ați trimis viziunile? Voi ne-ați condus aici? *Da.*

— Voi ați recreat floarea?

Pauză. *Da. Nu.*

Floarea? Care floare? Aș vrea să întreb, dar Lilac rămâne cu privirea ațintită la panoul fluorescent.

— Nu înțeleg, spune Lilac. Ați recreat-o. Și n-ați recreat-o. Nu în totalitate?

Nu.

— Putem să vă vedem? Aveți formă fizică?

Urmează o pauză lungă, apoi lumina clipește de două ori. *Nu.*

— Sunteți fantome? întreabă ea cu glasul scăzut.

Nu.

Ea inspiră lung și continuă:

— Voi m-ați adus înapoi?

Lumina clipește o dată, apoi rămânem pe întuneric.

— Nu! Așteptați! Veniți înapoi! Mai am întrebări… Ce sunt eu? De ce m-ați adus înapoi?

Ea apasă pe butonul întrerupătorului și lumina se aprinde, stabilă și rece. Apoi o închide și o aprinde de mai multe ori, apăsând înnebunită pe întrerupător. Chipul ei apare și dispare ca într-un joc de lumini.

— Vă rog. Veniți înapoi!

Până la urmă reușesc s-o îndepărtez de întrerupător. Este atât de disperată, încât nu observă că am atins-o. Abia după câteva momente își dă seama și se ferește de mine strângând din umeri.

— Despre ce floare vorbeai?

— Carnetul tău este în rucsac? mă întreabă ea.

— Da, dar.

Îmi ia rucsacul de pe umăr și îi deșartă conținutul pe jos. Caseta cu fotografiile familiei mele cade cu zgomot pe podea odată cu batoanele

de supraviețuire și butelca militară, dar ea nu vrea decât carnetul meu.

— Floarea de pe câmpie. Am pus-o aici, între pagini.

Răsfoiește tot jurnalul și la sfârșit se oprește îngrozită. Nu găsește nicio floare.

Îl răsfoiește iar, înnebunită.

— Era aici, știu sigur că era aici.

Este speriată și vocea a început să-i tremure.

— Ai aruncat floarea aceea pe malul râului, spun eu cu prudență.

Ea nu-și amintește și nici n-are cum să-și amintească, fiindcă nu este Lilac.

— S-a ofilit și ai aruncat-o.

— Nu, spune ea gâfâind.

Disperarea ei îmi frânge inima, dar nu înțeleg ce înseamnă asta.

— Au recreat-o, continuă ea. Când erai bolnav, lângă epavă, au recreat-o așa cum au făcut cu butelca. Era identică. Au făcut-o ca să-mi dea curaj, ca să-mi aduc aminte cât de mult…

Vocea i se gâtuie și închide ochii.

— Nu ți-am spus asta niciodată, adaugă ea. Dar am pus-o în carnetul tău ca să n-o pierd, și acum nu mai este.

Tremurând din tot corpul și cu privirea fixă, mă lasă să-i iau carnetul din mână. Îl răsfoiesc și eu, dar nu găsesc nicio floare presată. Cred că se înșală. Probabil că ființele care au recreat-o i-au dat niște amintiri false. Dar simt că mi se face un gol în stomac și instinctul meu se luptă cu voința de a o ține la distanță. Și-a amintit că am fost bolnav, că aveam acest jurnal. După câte înțeleg eu, Lilac cea reală a găsit floarea și a pus-o în jurnal. Teama ei este atât de reală!

Deodată, ceva îmi atrage atenția și mâinile mele încremenesc. Dau câteva pagini înapoi. Peste versurile unei poezii pe care am scris-o pe Avalon se disting niște urme vagi. Pare a fi conturul unei flori.

În disperarea ei, uită că îi este teamă să mă atingă și se apleacă să vadă ce este, trăgându-mă nerăbdătoare de mânecă. Mi se strânge inima și brusc nu mai pot să respir. Gestul ei îmi este atât de familiar, încât aproape că nu-l pot suporta.

Ia încet jurnalul, apoi îl înclină ușor și o pulbere fină cade pe mâinile noastre. Dar nu la pulberea aceea mă uit eu, nici la mâinile noastre, nici măcar la jurnal. Mă uit la chipul ei. La emoția care se citește pe el, la buzele care încep să-i tremure, la genele care îi umbresc privirea.

— Au recreat-o, dar nu au recreat-o, șoptește ea. Tot ce recreează ei este temporar.

Evidența acestui fapt mă lovește ca un trăsnet. Poate că teama m-a împiedicat să văd până acum sau suferința mea – poate că trebuia să-mi plâng durerea înainte să înțeleg ce am în fața mea. Nu știu cum a

fost posibil sau de ce s-a întâmplat, dar aceasta este Lilac a mea și nu vreau s-o pierd a doua oară.

★ ★ ★

Așezați pe jos, în coridor, împărțim un baton nutritiv și bem apă din butelcă. Lilac are nevoie de o pauză, și eu la fel. Gândurile mi se învălmășesc în minte și nu mai înțeleg nimic. Tot ce știu e că ea este Lilac a mea și eu nu pot trăi fără ea. Ne uităm cu atenție la butelcă, singurul lucru pe care știm că l-au recreat ființele șoptitoare. În afară de Lilac. Dar pare la fel de solidă și de reală ca în ziua când am găsit-o. Floarea a fost o întâmplare. Și-a îndeplinit scopul pentru care a fost creată, apoi a dispărut, nu mai avea niciun motiv să existe.

Nu mi-o vor lua pe Lilac înapoi. Nu pot să-mi facă una ca asta.

În sfârșit calmi, reluăm căutarea sursei de energie a stației, care ne va permite să restabilim funcționarea sistemelor de comunicații și să trimitem semnalul SOS.

Coridorul se înclină și coboară printre două rânduri de uși marcate cu logoul firmei Laroux Industries. Deschid câteva uși și văd că înăuntru sunt alte calculatoare închise. Numai că Lilac îmi arată câteva leduri aprinse pe care eu nu le observasem: calculatoarele sunt în modul de așteptare.

— E ca și cum stația este alimentată de sistemul de siguranță, îmi explică ea. Probabil că atunci când compania a decis să se retragă, oamenii n-au mai apucat să închidă toate calculatoarele.

Se dă puțin înapoi și urmărește un mănunchi de cabluri care urcă spre tavan și ies în coridorul principal.

— Dacă am găsi adevărata sursă de energie, am pune-o în funcțiune și am putea să trimitem semnalul.

Ne întoarcem în coridorul înclinat și ne luăm după cablurile care se întind de-a lungul lui.

— Ești sigură că nu există doar un generator? întreb eu.

Ea scutură din cap fără să se uite la mine.

— Sunt prea multe echipamente aici. Cu siguranță mai există ceva care asigură apa caldă și iluminatul. Mă întreb cum funcționau toate când stația era operațională. Sunt sigură că mai există ceva. Simt asta.

Vorbește încet, dar simt un tremur în vocea ei. Poate de oboseală sau de suferință.

— Simți?

— Tu, nu?

Se oprește și duce un deget la tâmplă.

— Aici, continuă ea. Ca o migrenă sau… nu, nu ca o migrenă. Parcă aș avea ceva înăuntru, ceva ce n-ar trebui să fie acolo. Ceva e în neregulă.

— Ca tremurăturile când aveai o viziune sau auzeai voci?

Ea dă din cap.

— Aproape, dar acum e altfel.

Apoi coboară vocea și reia în șoaptă:

— Cred că ființele șoptitoare vor să găsim ce se află aici.

Deși ființele misterioase care au comunicat cu noi acum câteva minute au tăcut, știu că ele ne urmăresc în continuare și asta îmi dă un sentiment de neliniște.

Lilac urmărește cablurile care trec prin camere și holuri. Cred că subsolul stației este de patru-cinci ori mai mare decât clădirea de la suprafață. Până la urmă, ajungem la o scară de metal care duce la un al doilea subsol.

La piciorul scării, după colț, găsim o ușă închisă.

Nu este rectangulară și masivă cum sunt celelalte, ci perfect rotundă. Îmi plimb degetele pe îmbinările de pe suprafața ei și îmi dau seama că se deschide ca irisul ochiului când se dilată. Cu secțiunile care se întrepătrund, este mult mai rezistentă decât o ușă normală.

Lilac studiază tastatura sistemului de închidere care emite o lumină albastră.

— Simți? mă întreabă ea tremurând.

Dacă simt? Nu tremur din toate încheieturile ca în fața unei viziuni, dar simt un fior aproape insuportabil care îmi trece pe șira spinării și am un gust de cupru în gură. Pe ea o afectează mai tare. Văd că înghite greu și se forțează să respire.

— E dincolo de ușă, șoptesc eu. Ai dreptate. De-aceea ne-au condus până aici.

Cu degetele tremurânde, ea tastează câteva numere și litere la întâmplare. Lumina din spatele butoanelor devine roșie și tastatura emite un ton de eroare.

— Nu știm parola.

Dacă viețile noastre n-ar fi în joc, aș izbucni în râs. Toate astea – lupta pentru supraviețuire, marșul forțat prin pădure, potopul, zăpada, prăbușirea cavernei. Să nu ne pierdem cu firea în fața imposibilului… Toate astea – pentru ce? Pentru o ușă închisă pe care n-o putem deschide fiindcă nu știm parola!

Observ că Lilac se șterge pe furiș cu mâna pe față. Încearcă să fie discretă, dar din cauza tremurăturilor este mai lentă în mișcări, iar eu văd ce vrea să ascundă: îi curge sânge din nas. I-a rămas o dâră roșie pe dosul mâinii. Strânge din dinți și se sprijină cu o mână de perete. E clar că ce se află în spatele ușii o slăbește secundă cu secundă.

Încerc să nu mă gândesc la ce mi-a spus – că ființele misterioase au recreat floarea așa cum au recreat-o pe ea. Acum floarea nu mai există. S-a transformat în pulbere.

Mă uit la ea paralizat. Când ai pierdut aproape totul, până și cea mai neînsemnată pierdere ți se pare a fi o lovitură puternică. Îmi revin abia când Lilac mă ia de mână să plecăm. Acum, când știu că e ea,

atingerea ei face să-mi tresalte inima. Credeam că n-am s-o mai ating niciodată.

— Păreți absent, domnule maior.

— Nicidecum. Sunt la fel de concentrat ca la începutul acestei scurte conversații.

— Dacă ați fi fost mai cooperant, am fi terminat până acum.

— Sunt cât se poate de cooperant. Nu vreau să creez neplăceri companiei Laroux Industries. Dacă aș ști ce anume urmăriți…

— Încercăm să determinăm în ce măsură ați explorat clădirea și împrejurimile.

— Am răspuns deja la această întrebare.

— Să zicem…

35. Lilac

Așezați pe jos în sala principală a stației, citim cu atenție documentele pe jumătate arse, căutând răspunsuri. Amețeala mi-a trecut și nu mă mai doare atât de tare capul. Dar, mai ales, nu-mi mai curge sânge din nas. Mă bucur că Tarver n-a zis nimic, deși a văzut ce mi s-a întâmplat când m-am apropiat de camera încuiată de la subsol. Secretul acestei planete, al ființelor șoptitoare, al drumului nostru spre casă se află dincolo de ușa aceea, pe care o vom deschide chiar de-ar fi să mor încă o dată.

Mă abțin cu greu să nu izbucnesc într-un râs isteric. *De-ar fi să mor încă o dată…* Și dacă s-ar întâmpla, ce mai contează? Brusc, nu mi se mai pare că imaginile violente de pe pereți mă urmăresc cu privirea. La început le simțeam ca pe o amenințare sau un avertisment, dar acum par să reflecte violența gândurilor mele.

Documentele abandonate aici au fost împrăștiate prin cameră. Unele au ars parțial în focul care până la urmă s-a stins din lipsă de combustibil, altele zac pe jos, risipite sau stivuite, ca și când locul a fost evacuat în grabă. Am adunat cât am putut de multe și acum le parcurgem rând cu rând, în speranța că vom găsi ceva care să ne ajute.

Măcar parola pentru ușa de la subsol. Tarver stă adus de spate și citește o pagină arsă pe margini, pe care o ține în mână. Hotărât, concentrat. Absorbit. O parte din mine ar vrea să mă duc la el, să-mi trec degetele prin părul lui, să-i sărut tâmpla, să-i risipesc această tensiune.

Dar rămân aici și nu mă clintesc. Chiar dacă această parte din mine

arde de dorință, restul ființei mele rămâne de gheață, incapabilă să-l atingă. Sunt pe jumătate vie, prizonieră într-o cochilie inertă, iar această semiviață este un supliciu pentru mine. Tot ce-mi rămâne de făcut este să-l ajut pe Tarver să ajungă acasă. Așa că îmi îndrept din nou atenția spre documentele împrăștiate peste tot în jurul nostru.

Toate paginile sunt marcate cu litera lambda în filigran, simbolul companiei tatălui meu. Mă uit și nu pot să nu mă gândesc la omul pe care credeam că-l cunosc atât de bine. Aș vrea să cred că el nu știe de existența acestui loc, că misterele și ororile de pe această planetă sunt îngropate adânc în compania Laroux Industries. Dar îl cunosc pe tatăl meu și știu că întotdeauna este la curent cu tot ce mișcă în compania pe care a clădit-o. El a ascuns existența acestui loc. Sunt convinsă.

— Aici se face mereu referire la o „falie dimensională", spune Tarver smulgându-mă din reverie.

— Dimensională? Ca hiperspațiul?

Mă uit în hârtia din mâna mea, încercând să mă concentrez. Dar aceasta nu-i decât o listă de materiale și cereri de aprovizionare, nimic interesant.

— Posibil, spune el fără să-și ia ochii din document. Ceva a scos *Icarus* din hiperspațiu. Poate că există o legătură.

Lumina spoturilor de deasupra bate în foaia de hârtie pe care o ține în mână, reflectând pe verso emblema companiei tatălui meu, imprimată în partea de sus a paginii.

— Înseamnă că nu ne-am prăbușit din întâmplare pe această planetă. Planetă terraformată de *tatăl meu.*

— Se pare că nu, spune Tarver și se afundă din nou în lectură.

Apoi devine brusc foarte atent și adaugă:

— Uite ce spune: „Încercările de a recrea falia dimensională cu ajutorul reflectoarelor superorbitale au eșuat și aici, la fel ca pe Avon". Ce naiba înseamnă asta? Cunosc planeta Avon. Am staționat acolo câteva luni.

Abandonez teancul meu de hârtii și mă duc lângă Tarver să mă uit și eu prin documentele pe jumătate arse.

— Spune ceva despre luna artificială? Probabil că despre ea este vorba când se referă la „reflectoarele superorbitale". Niște oglinzi care să accelereze procesul de terrafor- mare. Creșterea temperaturii cu un grad sau două poate scurta perioada de terraformare cu câteva zeci de ani.

— De acord, dar cum poate o lună artificială să producă o falie? Explică pe undeva ce este o falie?

Pescuiește de pe jos o altă pagină, suflă stratul de cenușă de pe ea și citește:

— „Prăbușirea faliei dimensionale va elibera cantități de energie imprevizibile, potențial mortale. Evitați contactul fizic direct cu

obiecte sau persoane.”

— Deci este la fel ca hiperspațiul.

Informațiile încep să se lege în mintea mea și mă grăbesc să explic:

— Descărcarea de energie care s-a produs când *Icarus* a ieșit din hiperspațiu – ții minte că ți-am spus atunci că intrarea sau ieșirea unei nave din hiperspațiu este însoțită de o imensă descărcare energetică? De regulă, se face în mai multe etape, pentru a reduce șocul. Falia despre care vorbesc ei seamănă probabil cu o falie în hiperspațiu. Este o cale de acces spre o altă dimensiune, dar fără ajutorul unei nave.

— Au găsit un mijloc de a ajunge într-o altă dimensiune? întreabă el cu glas scăzut.

— Un mijloc instabil. O călătorie în hiperspațiu este periculoasă tocmai din pricina acestor falii, care au tendința firească de a se închide. Ei au găsit un mijloc de a menține deschisă această falie dimensională, dar la cea mai mică atingere, ea se închide. Și asta va produce o descărcare de energie comparabilă cu cea care a ars circuitele navei. Sau și mai puternică.

Tarver dă din cap și citește mai departe:

— „Continuarea extragerii subiecților de studiu depinde de stabilitatea faliei.” Restul a ars, nu mai știu ce scrie.

— „Extragerea subiecților de studiu”… repet eu. Fac experimente pe ceva care vine din cealaltă dimensiune? Dar pe ce? Și unde este această falie?

— Pun pariu că în camera încuiată. Dar pe mine mă interesează mai mult subiecții de studiu.

— Ce vrei să spui?

— Asta, răspunde el luând un fragment de hârtie de pe un teanc din apropiere.

Nu e decât un sfert de pagină, restul a ars, dar într-un colț se pot citi câteva cuvinte. Mi-o întinde mie.

— „Aptitudinile telepatice ale subiecților sunt re- marcab…”, citesc eu din textul rămas pe hârtie. „Forme de viață ondulatorii”. „pe bază de energie”. „noncorporal”… „transformarea temporară a energiei în materie”.

Restul textului s-a pierdut. Marginile arse ale hârtiei se sfărâmă în palma mea, lăsând urme negre de scrum.

— Ființele șoptitoare.

— Exact, spune el.

Simt că-mi vâjâie capul. Răspunsurile sunt pe-aici, pe undeva, în resturile arse ale laboratorului secret al tatălui meu. Aceste ființe, subiecți de studiu pentru echipele de cercetători ale tatălui meu, ne-au condus până aici. Dacă am înțeles noi bine, eu și Tarver suntem la fel ca ei – naufragiați într-o lume uitată.

— Aș vrea să știu ce vor. Poate că ne ajută să deschidem ușa aceea.

— Vom vedea.

El se uită în ochii mei, deschide gura ca și când ar vrea să vorbească, dar eu știu deja ce vrea să spună. *Împreună. Vom vedea împreună.*

Îi întorc spatele înainte ca el să articuleze cuvintele. Privirea lui e de ajuns pentru a face să-mi clocotească sângele. A devenit atât de sigur că sunt eu, într-un timp atât de scurt! Crede că nu observ cum mă privește, cum întinde mâna spre mine și și-o retrage înainte să mă atingă. Este nerăbdător, dar nu insistent – mă vrea înapoi, dar așteaptă. Crede că mai avem timp.

Dar eu știu ce mi-au spus ființele șoptitoare în coridorul de la subsol. Ele n-au recreat întru totul floarea. Așa și eu: sunt și nu sunt aici. Poate că efortul necesar pentru a face să clipească lumina le-a obligat să sacrifice floarea. Cum scria pe bucata de hârtie arsă. Transformarea *temporară* a energiei în materie. Oare cât va dura?

Suficient cât să-l ajut pe Tarver să se întoarcă la el acasă? Încerc să mă imaginez cum plutesc în particule infinitezimale risipite în vânt, transformată în pulbere asemenea florii. Îmi este mai ușor să mă gândesc la asta dacă tot nu sunt reală… dacă nu sunt decât o copie, o urmă a fetei care am fost. Îmi amintesc toată viața mea, toată viața lui Lilac. Dar toate aceste amintiri sunt de ajuns pentru a fi Lilac?

Chiar și rochia de pe mine este un lucru care mă nedumerește. Știu că și pe el îl nedumerește. Am lăsat această rochie în epavă, când m-am îmbrăcat cu ceva mai practic. Toate rupturile și toate petele de pe ea sunt identice cu cele de pe rochia originală. Aici mi-am agățat-o într-un mărăcine când priveam cum se prăbușește *Icarus*. Iar aici s-a rupt când m-am cățărat în copac ca să scap de fiara sălbatică. Toate sunt dovezi ale aventurilor prin care am trecut. Doar că nu este rochia aceea.

Deci, dacă eu nu sunt Lilac, a cui poveste o spune această copie?

— Trebuie să văd cadavrul.

Tresărim amândoi și abia când văd expresia îngrozită de pe chipul lui Tarver îmi dau seama că eu am fost cea care a vorbit. Bucata de hârtie îmi alunecă din mână și cade pe podea legănându-se, împrăștiind fulgi de cenușă.

— Să ce?

— Să văd cadavrul.

Presupun că l-a îngropat. *M-a* îngropat. Acest gând ar trebui să mă sperie. Dar oare de ce mă lasă rece?

— Lilac, șoptește el. Nu. *Nu.* La ce ți-ar folosi?

— Trebuie să mă duc la el.

Mâinile mele încep să-și amintească diverse mișcări și se încleștează în pumni.

— Trebuie să aflu dacă există sau *nu* un cadavru.

Tarver s-a albit la față cum nu l-am mai văzut de când era bolnav. Îmi pare rău de el, dar nu într-atât încât să renunț.

— De unde provine această rochie? insist eu. Știm amândoi că am lăsat-o în spălătoria de pe *Icarus*. Tarver, trebuie să știu.

— Eu nu vreau, răspunde el pe un ton dintr-odată tăios și mă fixează cu privirea. Lilac, te-am regăsit. Asta e tot ce vreau. Restul nu mă interesează.

Dacă ne-ar vedea cineva, ar zice că el este cel care s-a întors din morți. Poate că, într-un fel, așa și e. Când îl văd că se uită la mine ca la o fântână într-un deșert, nu mă îndur să insist. Clatin din cap și se liniștește.

Acum crede în mine.

Problema este că de data asta *eu* nu mai știu cine sunt…

★ ★ ★

— Am făcut un pat pentru noi în dormitor, îmi spune Tarver în timp ce mă conduce pe hol.

Când ajungem acolo, văd la ce se referă: a apropiat niște paturi supraetajate, cele de jos formând unul mai mare, iar cele de sus un fel de baldachin.

— Pentru noi? mă mir eu cu voce tare, oprindu-mă în pragul ușii.

Tarver se oprește la câțiva pași în fața mea și se întoarce spre mine:

— Lilac?

— Te rog, nu. Eu am să dorm în camera comună.

Tarver vine și mă apucă de mâini. Abia mă abțin să nu mi le trag înapoi, dar el sesizează impulsul meu de a mă feri și-mi dă drumul.

— De ce? mă întreabă el cu glas scăzut, cu chipul răvășit de amărăciune și epuizare.

Chiar așa. De ce *nu pot* să-i acord această favoare? Mă cutremur. Probabil că îi par atât de rece acum! Cum poate să creadă că eu sunt Lilac a lui? Nu știe ce îmi amintesc. Nu știe cât de greu îmi este să sălășluiesc în acest corp, să-l fac să vorbească, să umble, să mănânce. Văd și aud, dar în el mă simt prizonieră, incapabilă să acționez așa cum ar fi făcut fosta Lilac.

— Nu pot. Ți-am spus. Atingerea ta mă arde. Nu pot, încă nu.

Strânge din buze cu amărăciune. Atât de mult aș vrea să mă duc la el, încât simt că mi se frânge inima. Nu mai pot lăsa lucrurile așa.

— Te-am mințit, șoptesc eu și mă sprijin de pragul ușii.

Cel puțin această presiune pe corpul meu îmi produce o durere fizică și îmi distrage atenția.

— Te-am lăsat să crezi că nu-mi amintesc nimic de când eram… moartă.

— Dar. Cum.

— Îmi amintesc tot.

Simt un frig care îmi îngheață vocea, mi se răspândește în oase și îmi șuieră prin plămâni.

— Te referi la momentul când s-a întâmplat?

Nu merită să audă asta. Mai bine să-l las să creadă că tocmai m-am trezit și sunt aceeași. Poate că fosta Lilac l-ar fi menajat.

— Nu, după.

Închid ochii. O clipă e atâta liniște în jurul nostru, încât am impresia că am murit din nou.

— Frig și întuneric sunt niște cuvinte sărace. Frigul este doar absența căldurii, iar întunericul este doar absența luminii. Dar acolo este ca și cum lumina și căldura n-au existat niciodată.

Aud hârșâitul ghetei lui pe podeaua de ciment. Se abține să vină la mine. Se abține să se miște din loc.

Simt cum gheața din pieptul meu începe să crape și ceva încearcă să iasă la suprafață.

— Tarver, îmi amintesc cum a fost când eram moartă, spun eu scoțând un suspin. Cum să trăiești din nou când știi ce te așteaptă la sfârșit?

— Se pare că nu mă credeți.

— În astfel de cazuri este bine să păstrăm o oarecare doză de scepticism.

— Ați mai văzut pe cineva care să supraviețuiască unei traume serioase și care să inventeze lucruri?

— În circumstanțele în care v-ați aflat f f dumneavoastră, pe nimeni.

— Ce motiv aș avea ca să mint?

— Ei da, domnule maior, iată o întrebare extrem de interesantă.

36. Tarver

Când mă trezesc, razele soarelui se strecoară deja printre obloane și mă întorc pe-o parte ca să văd ce oră arată ceasul cu cadran luminos încastrat în perete. Așa am aflat că pe această planetă ziua are douăzeci și șase de ore. Lui Lilac nu i-am spus. Acum înțeleg de ce se plângea mereu că aici timpul pare să treacă prea încet.

Îmi aduc aminte că ultimul lucru la care mă gândeam aseară era că n-o să pot să adorm în patul ăsta nenorocit. Salteaua este prea îngustă și am sentimentul neplăcut că sunt prea departe de pământ, suspendat într-un spațiu nefamiliar. Am separat paturile supraetajate fiindcă așa a vrut ea, și după ce le-am pus la locul lor trăgându-le pe podea în scrâșnet de ramă metalică, eu am ocupat patul de sus.

Ceasul arată că nu e prea devreme să mă scol, așa că dau pătura la o parte și mă aplec să văd dacă Lilac mai doarme, în patul de jos. Dar ea a dispărut.

Instantaneu mă trece un fior de gheață pe șira spinării. Ignorând complet orice gând rațional, sar pe podea atât de panicat, încât mă lovesc la umăr când ies pe ușă, și mă duc în sala de comunicații. Dar nu e nici acolo.

Îmi vine în minte floarea al cărei contur a rămas imprimat în jurnalul meu… Floarea pe care, spunea ea, au recreat-o și care apoi s-a dezintegrat. De ce n-am ascultat-o?

Oh, Doamne, nu! *Te rog.*

Mă reped afară din clădire, ajung în luminiș și mă uit disperat în jur. Nu se poate să fi dispărut. Nu puteau să-mi facă una ca asta. *Nu puteau.*

Apuc să fac doar câțiva pași în poieniță când o văd că apare din pădure, netezindu-și rochia distrusă, pe care refuză s-o schimbe. Mă opresc gâfâind, cu inima bătându-mi în piept nebunește, și ne privim îndelung de la distanță.

— Tarver?

— Am crezut că. M-am trezit și am văzut că nu erai.

Ea întredeschide buzele, înțelegând ce vreau să spun, apoi se apropie și se oprește la un pas în fața mea. Când vede că ezit s-o ating, mă mângâie pe mână cu vârful degetelor. A trecut atâta timp de când nu i-am mai simțit atingerea, încât acest mic gest mi se pare electrizant.

— Îmi pare rău, șoptește ea. Sunt aici. Am fost să mă plimb. Data viitoare am să-ți las un bilet sau un semn. Îmi pare rău.

Aș vrea să-mi împletesc degetele cu ale ei, s-o trag mai aproape și s-o îmbrățișez, s-o strâng la pieptul meu și să rămânem așa până când apune soarele și noaptea se lasă peste noi.

Dar clatin din cap resemnat. Simt că mi-au înghețat picioarele și-mi dau seama că sunt desculț în iarba înrourată și mă ustură tălpile după sprintul pe care l-am făcut peste grămada de moloz de la intrare. N-am nici cămașa pe mine și tremur de frig.

Ea mă privește lung, apoi îmi spune să ne întoarcem în clădire.

★ ★ ★

În diminețile următoare, este din nou plecată când mă trezesc eu. Noaptea stau treaz ore în șir ca să aud când pleacă, dar spre dimineață mă biruie somnul înainte ca ea să dispară fără să facă nici cel mai mic zgomot. După ce prima dată a plecat fără să-mi spună, acum lasă butelca atârnată de mânerul ușii ca să știu că se întoarce.

Ne petrecem zilele căutând o modalitate de a deschide ușa de la subsol și de a obține energia de care avem nevoie pentru a transmite semnalul. *Suntem aici. Supraviețuitori. Veniți să ne salvați.* Lilac este din

zi în zi mai slăbită, dar se preface în continuare că ceea ce există dincolo de ușa secretă nu este pe cale să o distrugă.

Am încercat parola *lambda* ca să deschidem ușa, dar degeaba. Lilac a încercat toate cuvintele care au legătură cu afacerea tatălui ei. Studiem documentele pe jumătate arse din sala principală, în speranța că vom găsi pe undeva parola. Am încercat diverse combinații de cifre și cuvinte, dar ușa nu se clintește.

În a treia sau a patra dimineață de când și-a început plimbările matinale, cobor din patul meu, îmi pun ghetele în picioare și iau butelca atârnată de clanța ușii, apoi ies afară în poieniță. Soarele răzbate printre nori, și când îmi arunc ochii spre cer, observ că luna artificială abia se mai vede.

Tare aș vrea să știu ce rol joacă în toată povestea asta. Dacă ea a provocat prăbușirea navei *Icarus* și dacă ea este cauza producerii faliei despre care se vorbește în documente, de ce să păstreze secretă existența ei? Nu știu ce se întâmplă aici, dar cu siguranță că e ceva necurat la mijloc. Ca să ascunzi o planetă întreagă de toată galaxia a costat probabil o avere, iar Laroux Industries n-ar fi cheltuit atâția bani dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat.

Am încercat de mai multe ori să convingem ființele șoptitoare să vorbească cu noi prin semnale luminoase transmise de neoanele de la subsol, dar n-am primit niciun răspuns. Poate că și-au epuizat energia când au comunicat cu noi prima dată. Fie nu pot, fie nu vor să ne răspundă.

Aseară am încercat să supraîncărcăm circuitul electric al ușii, sperând că scurtcircuităm mecanismul electronic de deschidere. Deși Lilac a redirecționat toate sistemele într-acolo, n-am reușit decât să producem fluctuații de tensiune în toată stația și ușa a rămas închisă. Lilac n-a mai vrut să mai încerce, motivând că, din moment ce nu cunoaștem sursa care alimentează stația, nu știm nici câtă energie ne-a mai rămas. Riscăm ca după ce deschidem ușa să nu mai avem suficientă energie pentru a trimite semnalul SOS.

Învârt butelca în mâini și mă gândesc la cuvintele de pe bucata de hârtie arsă: „Transformarea energiei în materie”. *Forme de viață ondulatorii.* Așadar, aceste ființe pot manipula energia. Pot manipula electricitatea din creierele noastre ca pe cea din neoane. Pot transforma energia în materie, creând diverse obiecte. Dovada o am chiar acum în mâini. Au recreat această butelcă militară. Lilac zice că au recreat și floarea.

Clatin din cap gânditor și arunc butelca în sus, apoi o prind în mâini. O arunc din nou, privind-o cum urcă în aer ca într-o secvență filmată cu încetinitorul, și deodată se transformă în pulbere. Rămân ca paralizat, în timp ce pulberea îmi cade în palmele întinse, alunecând printre degete și scurgându-se în iarba arsă de la picioarele mele.

Când ridic privirea, o văd pe Lilac la marginea luminișului. Stă și se uită fix la locul unde au dispărut rămășițele butelcii.

★ ★ ★

Este poate a cincea, a șasea sau a șaptea zi. Mă trezesc și văd că iarăși e plecată. Mi-a mutat ghetele lângă ușă ca să-mi semnaleze că n-a dispărut definitiv. După ce mă dau jos din pat, mă încalț cu ele, iau un baton nutritiv din sala comună și ies în poieniță.

Încerc din răsputeri să nu mă mai gândesc la butelca mea care s-a dezintegrat asemenea florii. Dintre toate cele recreate a rămas doar Lilac. Oare au dispărut pentru că ființele misterioase nu mai au suficientă energie ca să le mențină integritatea? Ne-au transmis cumva un mesaj?

Tot ce știu este că obiectele recreate nu sunt permanente. Dacă aceste ființe se află dincolo de ușa încuiată, trebuie să intrăm acolo. Poate că dacă vom găsi sursa de energie care a recreat-o pe Lilac, vom reuși să împiedicăm dezintegrarea ei. Dacă există un mijloc de-a o salva pe Lilac, acolo îl voi găsi.

Stau în pragul ușii de aproape un minut, mâncând din batonul meu și contemplând poienița cu ochii încă lipiți de somn. Deodată observ că ușa hangarului este deschisă. De ce ar intra Lilac în hangar? Mă duc până acolo și bag capul înăuntru. Ceva lipsește…

Lopata! A dispărut!

În clipa următoare, îmi dau seama cu groază de ce.

Acum înțeleg motivul plimbărilor ei matinale, de ce aștepta ca eu să adorm pentru a se furișa afară, având grijă să se întoarcă înainte ca eu să plec în căutarea ei.

Își caută mormântul.

Arunc batonul nutritiv și o rup la fugă printre copaci până la marginea pârâului.

Dar ajung prea târziu. Movila mea de flori – acum ofilite toate – a fost răscolită și pământul dat la o parte. Lilac stă în genunchi, cu lopata alături, și privește în groapa săpată. De unde mă aflu eu, doar părul roșu se zărește din mormânt, dar Lilac vede totul.

Aș vrea s-o duc departe de-aici, să-i șterg din memorie această imagine, să nu fi văzut ce-a văzut. Aș vrea să pot da timpul înapoi și s-o împiedic să găsească mormântul.

Dar nu pot. Acum știm amândoi.

— Puteți să vă uitați urât la mine cât vreți, domnule maior. Eu nu mă grăbesc.

— Mă uitam urât? Probabil că mă gândeam aiurea.

— Dacă binevoiți să-mi răspundeți la întrebare, poate am să cer să aducă ceva de mâncare și luăm o pauză.

— Ce întrebare?
— Ce motiv ați avea să ne mințiți?

37. Lilac

Îl las să mă conducă înapoi în stație, apoi el se retrage în sala comună, dar eu încă îi simt mâna într-a mea.

Singură în dormitor, mă privesc în oglindă. Văd că au apărut o mulțime de pistrui pe nasul meu cârn și prea obraznic pentru a se încadra în tiparul unei frumuseți clasice. Întotdeauna am detestat nasul ăsta, care acum nici nu-mi pare a fi al meu. Pe unul dintre pomeți se vede o dungă albă – o amintire a loviturii pe care mi-a dat-o Tarver în delirul lui. Am buzele uscate, ochii înfundați în orbite, cu cearcăne negre, și tenul palid.

Parcă mă revăd în pădure, uitându-mă în groapă la tenul de porțelan gri-translucid al lui Lilac, la genele ei lungi, la părul roșu aprins contrastând cu cenușiul întunecat al pământului. Buzele ei vinețiii sunt ușor întredeschise, de parcă s-ar pregăti să respire. Mi se oprește respirația și îmi simt bătăile inimii în urechi.

O clipă, nici nu mai știu care corp e al meu: cel din mormânt sau cel din oglindă.

Nu. Eu nu sunt ea.

Eu nu sunt ea.

Apoi mă văd iar în fața oglinzii din stație, uitându-mă lung la acest trup firav, înfășurat în prosop. Nu e trupul meu: e altul, altceva. Ceva creat.

Prosopul se simte mult prea aspru pe pielea mea și îl las să cadă. Oricum Tarver nu este aici. Nu e nimeni care să vadă acest trup în afară de mine.

Închid ochii ca să nu văd reflexia din oglindă. Înainte să găsesc mormântul, eram prizonieră în propriul meu corp: simțeam impulsul de a atinge, de a iubi, dar nu puteam să acționez. Acum, parcă aș fi un ecou în interiorul unei statui ridicate în memoria răposatei Lilac.

Fosta Lilac, cea pe care o iubea Tarver, s-ar fi șters cu prosopul, și-ar fi pieptănat frumos părul ca să se usuce. Apoi s-ar fi așezat aproape de el pentru ca el să-i simtă căldura corpului, brațele lor să se atingă, părul ei să-i mângâie umărul până când el n-ar mai fi rezistat, ar fi luat-o în brațe plin de dorință și ea l-ar fi iubit.

După o viață cu baluri și recepții, case de modă și rochii *haut-couture,* flirturi și intrigi, acea Lilac a reînviat în propriul ei corp. Dar eu, cine sunt eu?

Tarver este absolut convins că eu sunt ea, iubita lui. Dar cum poate

să fie atât de sigur? Aș vrea să-l cred și uneori aproape că reușesc. Aș vrea să cred că sunt mai mult decât un fum imaginar ieșind printr-un horn imaginar. Dar cum această rochie îmi rănește pielea când mă îmbrac în ea, rămân convinsă că nu sunt decât o amintire.

Până să se întoarcă el, mă forțez să mă îmbrac, îmi prind părul ud într-un coc la ceafă, mă spăl pe dinți și beau puțină apă pentru ca buzele mele uscate să capete un strop de culoare.

Tarver se oprește în pragul ușii și îmi zâmbește.

— Lilac.

Crede că n-am văzut cum a dat să întindă mâinile spre mine, apoi a renunțat repede, ca să nu observ. Aș vrea să țip la el să nu mă mai strige așa. *Lilac.* Nu sunt decât un ecou.

Deși, dacă el nu m-ar mai striga așa, m-aș pierde în neant pentru totdeauna.

★ ★ ★

E ocupat să decoreze dormitorul, pentru a-l face să arate mai ospitalier. Știu că face asta pentru mine, dar și pentru că nu este obișnuit să fie inutil. Vede că mă sting puțin câte puțin și se simte împărțit în două: o jumătate din el vrea să-l ajut să studieze documentele și să încerc să dezactivez mecanismele de închidere, cealaltă jumătate ar vrea să mă țină departe de camera de la subsol care îmi seacă energia.

De-ar ști cât de mult îmi doresc să mă atingă, să mă arunc în brațele lui! Chiar dacă îmi simt corpul ca o rană deschisă, nu-mi pasă. Aș vrea să-i simt degetele prin părul meu și buzele pe fața mea, să mă înconjoare cu căldura și forța lui și să rămân așa până voi dispărea pentru totdeauna.

Dar eu nu sunt Lilac a lui. Nu știu cine sunt sau cine am devenit, nu pot să-l las să mă atingă. Nu mi-a rămas decât hotărârea pe care o aveam înainte de a muri în poiană, aceea de a chema ajutoare pentru ca el să se poată întoarce acasă. Dacă tot trebuie să mă transform în pulbere dintr-o clipă în alta și nu pot împiedica acest lucru, vreau ca măcar să termin ce am început când am aruncat în aer ușa stației.

Vreau să-l salvez.

El suportă mai bine decât mine câmpul energetic bizar care emană din adâncul stației, dar nu se pricepe la electronică, așa că eu sunt cea care demontează panoul din perete, studiază circuitele și încearcă să dezactiveze sistemul electronic de închidere. Cred că singurul motiv care îl împiedică să mă îndepărteze cu forța de lângă ușa rotundă din subsol este că el e convins că singura noastră speranță se află dincolo de ea. Tot ce s-a întâmplat până acum ne-a condus la această ușă și el crede că, dacă o vom deschide, va putea folosi ce este înăuntru pentru a mă salva.

Dar cum poți salva pe cineva care este deja mort?

Încep să cred că știu ce este înăuntru. Tremurăturile, gustul metalic, amețelile pe care le-am simțit de fiecare dată când am avut o viziune sau un vis, toate aceste senzații devin copleșitoare când mă apropii de ușă.

Aproape că simt prezența ființelor șoptitoare din interior. Ele vor cu disperare ceva, dar nu pot decât să ne influențeze gândurile. Sunt captive acolo și așteaptă.

Încep să înțeleg ce anume vor de la noi.

Acum sunt și eu o prizonieră, dar într-un corp pe cale să se dezintegreze. Înțeleg mai bine decât Tarver agonia acestui prizonierat.

Nu mai pot continua. E din ce în ce mai greu să mă concentrez. Îmi imaginez că suferința lor seamănă cu a mea. Ca și mine, ele sunt prinse între viață și moarte, incapabile să scape din această tortură. După ce vom deschide ușa, voi face tot ce-mi stă în putință pentru a trimte semnalul SOS și nu voi ceda dorinței de a le da ceea ce știu că vor.

Fiindcă, deși o parte din mine îl vrea pe Tarver și numai pe el, restul vrea ceea ce vor și ființele șoptitoare: să se termine odată.

Spre seară, când ne așezăm la masă, el se uită la mine, dar eu nu pot… Creierul meu refuză să funcționeze. Îl aud când încearcă să-mi atragă atenția.

— *Lilac,* te simți bine?

Stau cu lingura în mână în fața unui castron cu supă instant. Uitasem că suntem la masă.

Mă uit la el absentă, dezorientată.

— Lilac? repetă el cu glas mai blând, încruntându-se.

Mâna stângă îi tremură pe masă, ca și cum ar vrea s-o apuce pe-a mea.

— Nu-mi spune așa.

— De ce? se miră el. Așa te cheamă, cum ai vrea să-ți spun?

— Nu-mi pasă. Dar nu poți să-mi spui așa. Nu sunt Lilac a ta. Sunt o copie.

— Ai poftă de glume?

Uimirea din glasul lui se transformă în furie amestecată cu amărăciune și confuzie.

— Tu ești *ea,* continuă el cu glas aspru. Ai amintirile ei, vocea ei, ochii ei, felul ei de a vorbi. Nu-mi pasă cum s-a întâmplat asta, dar așa e. Spune-mi tu care este diferența.

Respir și mă forțez să mă uit la el. Lilac s-ar fi uitat în altă parte. De undeva, din străfundul minții mele, ea își dorește cu disperare să iasă la suprafață, să se ducă la el, să înceteze să-l mai tortureze în felul acesta.

— Diferența este că ea e moartă.

Simt lupta care se dă în interiorul lui. Dorința de a mă îmbrățișa,

de a-mi striga numele, de a-i lăsa speranța că nu-i așa. Îl las să creadă că are dreptate. Măcar puțin.

— Tu ești Lilac, repetă el uitându-se la mine îndurerat. Ești fata cu care m-am prăbușit pe această planetă, pe care am tras-o după mine prin păduri și prin munți, care a intrat într-o epavă plină de cadavre ca să-mi salveze viața. Tu ești fata pe care am iubit-o și pe care n-am încetat s-o iubesc.

Taci. Te rog, *taci.*

Simt că mă sufoc.

— Te iubesc, Lilac, îmi spune el cu glas apăsat. Te iubesc și ar fi trebuit să-ți spun asta înainte să…

Aud cum i se gâtuie vocea și-i simt suferința de parcă ar fi în pieptul meu. Închid ochii.

— Tu ești Lilac a mea.

Scutur din cap că nu.

— Nu știu ce sunt sau de ce mă aflu aici, dar deocamdată am să fac ce ar fi vrut ea să facă. Am să deschid acea ușă și am să trimit semnalul SOS pentru ca tu să te întorci acasă.

— Să ne întoarcem acasă amândoi. Nu plec fără tine.

— E adevărat că tatăl meu este un om puternic, dar vorbim despre o corporație capabilă să îngroape o întreagă planetă. S-ar putea ca el nici să nu știe ce se întâmplă aici, și dacă altcineva ar afla ce se petrece pe această stație. Crezi că ar risca să ne lase în viață? Eu *am murit,* Tarver… Crezi că mă vor lăsa să mă întorc la o viață normală?

— Nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat aici, spune Tarver strângând din dinți. Vom minți.

Mă uit la el cu amărăciune.

— Tarver, n-ai cum să-i minți. Îmi vor face analize medicale și vor afla. Pe tine te vor trimite în fața curții marțiale și vei pierde tot.

— Nu chiar tot.

Mă privește calm. Acum, că s-a hotărât cine sunt – că sunt Lilac a lui –, e ca și cum restul n-ar mai conta. Pare foarte obosit. Ar trebui să se odihnească.

— Ea te-a iubit foarte mult, șoptesc eu. Aș fi vrut să auzi asta din gura ei.

Mai târziu, după ce m-am schimbat ca să mă duc la culcare și el a strâns puținele vase de pe masă, reluăm discuția. Tarver stă în cadrul ușii și se uită la mine, în timp ce eu deschid obloanele ca să privesc afară, la cerul nopții.

— Tu chiar îți imaginezi că vei rămâne aici dacă va veni o navă ca să mă salveze pe mine? mă întreabă el.

— Nu. Dar știu că mă aflu aici doar pentru tine. Entitățile acelea nu m-au recreat fiindcă sunt ele amabile, ci pentru că noi doi trebuie să deschidem ușa secretă și să facem ce așteaptă de la noi. Dacă tu n-

ai fi aici, ele n-ar avea niciun motiv să mă lase să exist.

Continui să privesc cerul nopții, încercând să nu-i arăt cât mi-e de teamă.

— Nu se pune problema că eu voi rămâne aici în timp ce tu vei pleca, îi spun eu cu blândețe. Îmi imaginez că eu voi înceta să exist. Tarver, trebuie să renunți la mine. Nu poți să…

— Nu pot ce? mă întreabă el cu o voce fermă și apăsată.

Nu l-am auzit niciodată vorbind așa. Mă întorc spre el și îl văd cu mâinile încleștate de cadrul ușii, cu tot corpul încordat.

— Să te agăți de o fantomă, îngaim eu.

Între noi se așterne o tăcere tensionată care parcă nu se mai termină. Simt că din clipă în clipă am să cedez și am să alerg în brațele lui.

Nu mai rezist.

Atunci el îmi întoarce spatele și pleacă furios. Îi aud pașii îndepărtându-se repede, scrâșnind peste molozul din vestibul și pierzându-se în noapte. Tensiunea din aer se risipește, iar eu mă prăbușesc epuizată pe podea, rănindu-mi pielea care acum este fragilă și subțire ca o coală de hârtie. Abia mai găsesc puterea de a mă târî până la pat.

Nu mai pot…

Trebuie să deschid ușa aceea. Privirea îmi cade pe litera lambda brodată pe așternuturi și deodată îmi dau seama că știu cum. Trebuie să acționez repede. Nu cred că mai am mult timp la dispoziție.

— Incredibil! Dumneavoastră credeți că eu nu sunt sincer și vreți ca tot eu să vă explic de ce.

— Să zicem, la modul ipotetic, că poate aveți un motiv să ascundeți adevărul.

— La modul ipotetic…

— Adică să presupunem, să ne imaginăm.

— Știu ce înseamnă ipotetic.

38. Tarver

E târziu când mă întorc, dar mă simt mai liniștit și cu mintea mai limpede. Plimbarea prin pădure m-a ajutat să-mi dezmorțesc picioarele și să-mi fac ordine în gânduri. Intru în sala de comunicații care e pustie, dar arată altfel.

Toate monitoarele sunt aprinse, de-ai zice că te afli într-un turn de control. Coloane de coduri indescifrabile de culoare roșie rulează pe

ecrane și tot felul de beculețe clipesc pe panourile de comandă. Avem electricitate! Electricitate adevărată, și nu curentul slab furnizat în sistem de avarie.

Simt că mi se umple inima de speranță. Probabil că Lilac a reușit să deschidă ușa și să intre în camera secretă. Dar dacă a reușit să deschidă ușa, de ce nu s-a întors să mă caute? În minte îmi vine cu insistență o singură imagine: butelca transformându-se în pulbere.

Fii calm! N-a pățit nimic. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, mă reped să cobor scara metalică. În urechi îmi răsună vocea fostului meu sergent de instrucție care îmi atrage atenția să nu fac prostia de a sări din capul scării ca să ajung mai repede la ea. *Nu risca prostește,* răcnește la mine din mormântul lui de pe o altă planetă, îndepărtată. *Nu folosește nimănui dacă te faci bucăți. Nu te repezi!*

Totuși, nu mă pot abține. Cobor scara grăbit, ignorând durerea ascuțită pe care o simt când îmi sucesc glezna. Luminile sunt aprinse. Alerg pe culoare, apoi cobor treptele de metal și cotesc la stânga.

Ușa rotundă este deschisă.

Probabil că Lilac m-a auzit venind, fiindcă mă așteaptă în fața ușii larg deschise. Are pielea aproape cenușie, extrem de palidă, și privirea rătăcită. Tremură și se ține de ușă. Mă apropii încet de ea.

— Am ghicit parola, șoptește ea.

Aș vrea să mă duc s-o sprijin, dar știu că nu vrea și mă abțin cu un efort monumental.

— Cum?

— Stația aparține tatălui meu. Emblema companiei lui este peste tot… Îmi spunea tot timpul că numele meu îmi va permite să intru oriunde vreau. Așa că l-am încercat. Am folosit numele meu.

— Lilac.

Ea dă din cap cu un zâmbet trist. Înțeleg de ce. Dacă parola este Lilac, înseamnă că tatăl ei a făcut asta, nu vreun angajat al companiei Laroux Industries, fără știrea sau acordul lui. El este vinovat pentru ce s-a întâmplat aici, el a ascuns totul folosind ca parolă numele ei.

— Am reușit să lansez un semnal SOS, dar e cam slab. Va apărea ca un semnal parazit dacă nu va fi captat și amplificat de alte relee.

Această veste, care altădată m-ar fi bucurat, mă deprimă. Nu mai știu dacă vreau să vină cineva să ne caute. Nu înainte de a găsi un mijloc de-a o salva pe Lilac.

— Vino, spune ea făcându-mi semn să intru. Asta nu e tot.

O iau de mână, iar ea îmi răspunde strângându-mă slab de vârful degetelor. Imediat ce trecem pragul, încep să tremur și simt că toată energia mi se scurge din corp. E o senzație asemănătoare cu cea provocată de viziuni, doar că de zece-douăzeci de ori mai puternică.

Încăperea înțesată cu monitoare, panouri de comandă și aparate este suprasaturată de energie. Cabluri groase se întind de la console

spre mijlocul camerei, unde se află o impozantă structură metalică în formă de cerc, de două ori mai înaltă ca mine. În interiorul ei se produc niște descărcări electrice ca niște fulgere albastre, formând un strat de lumină sclipitor.

Nu-mi mai aud nici bătăile puternice ale inimii, nici respirația grea – sunt acoperite de pocnetele și bâzâitul descărcărilor electrice. Restul camerei abia se deslușește dincolo de cercul metalic. Aerul este dens, și când respir simt un gust metalic în gură. Aproape că mă dor și dinții din cauza bâzâitului din cameră.

Pe structura de oțel sunt montate două panouri de avertizare, unul în partea de sus, celălalt în partea de jos.

Contactul cu subiecții este strict interzis. Risc de instabilitate / a faliei.

Subiecții. Adică subiecții de studiu la care se făcea referire în documentele găsite de noi!

Brusc urechile mele sunt asaltate de un val de murmure insistente și aproape inteligibile, încât am impresia că, dacă m-aș apropia mai mult, le-aș putea înțelege.

Incapabil să rezist atracției lor, mă apropii ca hipnotizat de cercul metalic și, preț de o clipă, totul în jurul meu dispare, iar eu mă aflu în întuneric, printre stele sclipitoare.

Apoi, ceva mă smulge de acolo. Clipesc și văd că am revenit în cameră: Lilac m-a prins de mână și m-a tras înapoi.

— Ești nebun? strigă ea. Ai uitat ce scria acolo? La cel mai mic contact, falia se poate prăbuși.

— Cum?

Încă nu-mi revin după viziunea acelor stele, având sentimentul că am fost la un pas de a înțelege.

— Nu pricepi? spune ea arătând spre lumina albastră hipnotizantă din interiorul cercului metalic. *Asta* este falia.

Deschid gura ca să răspund, dar chiar atunci spoturile de lumină de deasupra noastră se sting și doar lumina de un albastru electric mai strălucește în încăpere. Apoi se aprind iar. *Da.*

— Oh, Doamne, șoptește Lilac cu privirea ațintită spre portal.

Transpiră abundent, îi simt mâna umedă și rece într-a mea. E mult prea rece. Din cauza luminii albastre care licărește continuu în cadrul metalic, nu văd prea bine, dar am impresia că ochii i s-au afundat și mai mult în orbite, iar cearcănele sunt mai pronunțate.

— Lilac?

— Ele sunt.

— Ce…

Dar îmi dau seama din privirea ei la ce se referă.

— Entitățile, subiecții. Ființele șoptitoare. *Ele* sunt sursa de energie a stației. Această lumină, această energie. Asta este falia ascunsă de

tatăl meu. Un portal între două dimensiuni. Sunt ținute prizoniere în acest inel metalic pe care l-au construit în jurul lui.

Lumina începe să clipească frenetic și câteva neoane din plafon explodează, aruncând cioburi de sticlă pe podeaua metalică.

— Forme de viață pe bază de energie, șoptesc eu.

Deodată, trupul lui Lilac scade în greutate, mâna ei umedă alunecă dintr-a mea și ea cade în genunchi cu un geamăt.

Inima îmi stă în loc și îngenunchez lângă ea.

Pielea ei palidă a devenit atât de străvezie, încât i se văd vasele de sânge brăzdându-i brațele. Ridică cu greu capul, luptându-se să respire. Când îi pun o mână pe umăr, o bucată din rochie se transformă în pulbere. Ca floarea. Ca butelca de apă…

Apropierea de aceste entități o ucide. Simptomele sunt de o mie de ori mai rele. Trebuie s-o scot de-aici. O cuprind cu un braț și o ajut să se ridice în picioare, dar la fiecare mișcare alte bucăți din rochia ei se transformă în pulbere. Peticele de material se desprind și se dezintegrează, spulberate în aer ca fulgii de cenușă. Îmi scot repede jacheta și i-o pun pe umeri, apoi o ridic în brațe.

— Ele sunt sursa de energie, murmură ea.

Și sunt pe cale să se stingă.

Fără să mai stau pe gânduri, o scot pe Lilac din cameră. Trebuie neapărat s-o duc cât mai departe de acest loc.

★ ★ ★

Până la scara metalică își revine cât de cât și reușim să urcăm în sala comună, unde o ajut să se așeze pe un scaun. Încerc să fiu cât mai delicat în mișcări, dar ea tot tresare de durere când o ating. E clar că, spre deosebire de mine, ea este legată de entitățile din falie. Energia care alimentează stația este aceeași care o ține pe ea în viață, este forța ei vitală.

Stă cu privirea ațintită la peretele din față, încercând să-și revină, și la un moment dat observ îngrozit că rămâne nemișcată. Apoi îmi dau seama că se uită la picturile primitive pe care încercam să le ignorăm.

— Tarver, știu ce reprezintă aceste desene, șoptește ea pe un ton agitat.

Ridică mâna cu un efort vizibil și arată spre o serie de personaje pictate cu roșu.

— Uite, el apare acolo și acolo și acolo. Vezi alături amprenta mâinii? Este aceeași. În primul desen, își frânge gâtul. Aici este omorât de o suliță. Aici, arde. Este același bărbat peste tot. Tarver, așa au pierit cercetătorii staționați aici…

Vocea îi piere și ea face un efort ca să continue:

— Apoi au fost recreați, ca mine.

— Dumnezeule. Ai dreptate. Au fost recreați de mai multe ori.

Figurile de pe perete se disting foarte clar și abia acum îmi dau seama că fiecare individ trece prin morți succesive. Picturile sunt înconjurate de amprente și de litera lambda mare și groasă. Acum înțeleg și ce semnificație au spiralele albastre care apar peste tot. Ele sunt falia cu entitățile prizoniere acolo.

Lilac parcurge cu privirea toată succesiunea de scene din ce în ce mai violente, reprezentate din ce în ce mai grosier și mai primitiv, care se încheie cu o singură amprentă mânjită.

Mai departe, nimic.

Vasăzică *asta* au găsit ei aici.

Au murit, au fost readuși la viață și între timp au înnebunit. Au venit aici să studieze entitățile care mi-au redat-o pe Lilac, sau poate să le omoare, și au descoperit un soi de imortalitate perversă.

Până când… ce? Până când energia entităților șoptitoare a slăbit prea mult, ele n-au mai putut să-i recreeze și totodată să alimenteze stația, iar cercetătorii au murit definitiv? Până când Laroux Industries și-a evacuat oamenii, apoi a șters această planetă de pe harta universului?

Încă mă uit la desenele de pe pereți, când Lilac lasă o mână să-i cadă moale pe podea, cu un zgomot sec.

— De ce ar accepta cineva așa ceva? Să trăiești în incertitudine, cu teama că dintr-o clipă în alta te poți transforma în pulbere? spune ea cu glas răgușit.

Aș vrea să pot s-o strâng în brațe, dar distanța care ne separă îmi pare de netrecut.

— Poate că pentru ei a fost altfel când entitățile dispuneau de toată energia lor, spun eu. Nouă nu ne-a rămas mare lucru după retragerea companiei.

— Când voi dispărea, ele nu vor mai avea suficientă energie ca să mă aducă înapoi.

Vorbește de parcă asta și-ar dori. Simt că nu mai am aer și o privesc îndurerat.

— Nu vreau decât să dorm, șoptește ea cu privirea transfigurată de această dorință. Atât îmi doresc. Știu că vei suferi și vei plânge după mine, dar până la urmă te vei vindeca. Semnalul va fi recepționat și tu te vei întoarce acasă. La părinții tăi, la grădina ta și. Pe urmă stația poate să moară, iar ființele șoptitoare se vor putea odihni în pace. Și eu mă voi putea odihni. Asta-i tot ce vrem. Odihnă adevărată, nu frigul acela.

— Lilac, n-am nevoie să mă vindec. Nu vreau, spun eu cu vocea la fel de răgușită ca a ei. Eu pe tine te vreau. Vom găsi un mijloc ca să rămâi în viață. Nu vreau să te pierd a doua oară.

— Dar, Tarver, nu pierzi nimic. Eu sunt deja moartă, îmi spune ea închizând ochii și strângând din buze, luptându-se cu lacrimile care

stau să-i curgă pe obraz.

Pentru prima oară, observ la ea o altă dorință: aceea de a rămâne. Pentru prima oară, mă gândesc că poate ea insistă să nu o ating pentru că *nu vrea* să piardă totul încă o dată.

Întind încet mâna și mi-o strecor într-a ei. Ea tresare ușor și închide ochii, dar nu mă respinge, deși atingerea mea o doare.

— Tarver, nu știu ce mi-au făcut sau ce sunt, dar să știi că… te iubesc. Să nu uiți asta.

O cuprind în brațe și o țin așa până adoarme, cu părul revărsat pe pieptul meu și respirația caldă adiind pe pielea mea. Ar trebui să mă bucur că, în sfârșit, a redevenit ea și este aici, cu mine, dar am doar sentimentul că ne luăm adio.

★ ★ ★

Simt în palme barele reci ale scării metalice în timp ce cobor din nou la subsol. Sus este noapte, dar aici domnește aceeași lumină fluorescentă rece. Pașii mei răsună pe holul ce duce la camera saturată de energie.

Falia mă așteaptă cu luminile albastre încolăcindu-se în vârtejuri în interiorul cercului de oțel al dispozitivului de siguranță.

Pe măsură ce mă apropii, murmurele se amplifică și electricitatea entităților închise acolo face să trosnească rama metalică. Sunt convins că aceste ființe pot să mă ajute să o salvez pe Lilac. Toate imaginile pe care ni le-au arătat mi se perindă prin minte: valea plină de flori, casa părinților mei mare și frumoasă, floarea trimisă lui Lilac pentru a-i da curajul de a merge mai departe. Refuz să cred că o specie capabilă de atâta compasiune poate fi atât de crudă.

Privesc pierdut în strălucirea de un albastru electric a faliei, dorindu-mi cu disperare să pătrund misterul acestor ființe, să înțeleg de ce ne-au ademenit până aici. Mă uit la lumina albastră care se învolburează întruna și simt cum crește furia în mine de atâta neputință. Nu mai e timp, iar eu încă nu știu cum s-o salvez pe Lilac.

Aud din nou un freamăt de șoapte și percep cu coada ochiului crâmpeie de forme. Inima îmi bate nebunește.

Cum e posibil ca, după atâta drum și atâta suferință, ele să nu fi găsit un mijloc prin care să-mi transmită mesajul lor?

— Ce vreți de la mine? strig eu din răsputeri.

În replică, murmurele se intensifică, dar rămân neinteligibile. Nu primesc niciun răspuns, nicio soluție pentru a o salva pe Lilac. Îmi vine să lovesc cu pumnii în nenorocita asta de structură, să atac problema așa cum știu eu.

— Spuneți! M-ați adus până aici, am bătut atâta drum pe nenorocita asta de planetă. Ce vreți să fac?

Liniște. Nu se aud decât pocniturile descărcărilor electrice și bâzâitul mașinăriei. Dacă nu găsesc repede o soluție să opresc drăcia

asta, Lilac nu va mai avea mult de trăit. Și de data asta va avea parte de o moarte lentă, iar eu voi fi nevoit să o văd încă o dată stingându-se sub ochii mei.

Nici nu mă gândesc. Mă întorc și încep să lovesc cu pumnii tabloul de comandă atașat la inelul metalic din jurul faliei. Lovesc într-unul din ecranele slab luminate și suprafața de plasmă se ondulează sub mâna mea. Lovesc fără încetare până când plasticul crapă și rama monitorului se deformează, lovesc până simt că-mi pulsează mâna de durere, dar tot nu e de-ajuns.

Am făcut atâta drum, am îndurat atâtea, am descoperit-o pe ea… Nu se poate ca totul să se termine aici. Apuc un scaun cu ambele mâini și izbesc cu toată puterea în rama metalică, făcând să sară scântei din ea. Simt în gură un gust de cocleală și camera se învârte în jurul meu. O voce îndepărtată urlă în mine de furie și de durere, iar sângele îmi pulsează în urechi. Lovesc neîncetat cu scaunul, distrugând pupitrul de comandă și monitoarele conectate la falie.

Prin pâcla furiei mele răzbate o altă voce care mă strigă:

— Tarver. *Tarver.*

Mă întorc tremurând de furie și neputință. În cealaltă parte a camerei stă Alec sprijinit de perete, cu mâinile în buzunar. Mi se taie respirația.

— Alec, nu se poate.

În clipa următoare, observ că imaginea lui are contururi neclare. Nu este real.

Cu mâinile tremurânde, pun scaunul jos și înghit ca să scap de gustul metalic din gură.

Alec se apropie de mine. Mersul lui, poziția ușor înclinată a capului, expresia gânditoare de pe chipul lui: toate sunt atât de familiare, incredibil de reale. Mi se strânge inima de durere când îl văd. Nu-mi răspunde, ci se uită la falie și la vârtejul de energie din interiorul ei. Atunci observ cu surprindere că ochii lui nu sunt căprui așa cum îi știam eu, ci albaștri – mai albaștri decât ai lui Lilac, mai albaștri decât cerul. Sunt de un albastru electric, exact ca falia.

— Tu nu ești fratele meu, spun eu apucându-mă cu mâinile de marginea consolei.

— Nu. Am venit aici prin…

Privește dincolo de mine, spre lumina albastră.

— Prin falie? Cum?

Arată cu capul spre consola sfărâmată.

— Ai distrus câmpul de amortizare. Acum putem să accesăm mai ușor gândurile voastre. Am găsit cuvinte și acest chip care apare mereu în mintea ta.

— Ce sunteți voi?

Alec – sau ființa care a luat înfățișarea lui – stă o clipă să reflecteze

și o face atât de firesc, încât nu-mi vine să cred că nu este cel pe care îl întruchipează.

— Noi suntem gând. Suntem energie. În lumea noastră, noi suntem tot ce există.

— De ce ați venit?

Alec strânge din buze ca și când l-ar durea ceva.

— Din curiozitate. Dar am văzut că nu suntem singuri.

— Laroux Industries?

Alec încuviințează dând din cap.

— Au găsit un mijloc de a ne izola, de a ne separa de ceilalți.

— Și de ce nu plecați? De ce nu vă întoarceți la voi?

— Pentru că ne-au închis în această cușcă. Nu putem să intrăm în lumea voastră și nici să ne întoarcem în lumea noastră.

Chipul lui – al fratelui meu – se umbrește de amărăciune. Apoi imaginea lui începe să pâlpâie, iar pe mine mă cuprinde panica. Energia lor – energia lui Lilac – se epuizează.

— Te rog! Spune-mi cum pot să vă ajut? Nu vreau s-o pierd din nou pe Lilac.

Alec mă privește cu o expresie plină de compasiune.

— Această cușcă ne ține prizonieri, dar suntem aproape secătuiți. Nu mai avem mult timp. Mai ales acum. Dacă am putea să dăm… viața noastră în schimbul vieții ei, am face-o. Ca să terminăm odată, să putem dormi.

— Cum adică „mai ales acum”?

— După semnalul lansat de ea.

— Semnalul SOS? Asta vă consumă ultimele forțe?

— În curând, ne vom epuiza.

Imaginea lui Alec tremură iar, apoi dispare de tot, lăsându-mă singur. Niciodată nu m-am simțit atât de singur.

Mă reped spre șirul de monitoare pe care clipește semnalul SOS lansat de Lilac și mă uit la el, întrebându-mă cum aș putea să-l opresc. Până la urmă de- branșez totul smulgând pur și simplu un mănunchi de cabluri. Ecranele se sting și, pentru o clipă, lumina din falie devine ceva mai intensă.

Vocea lui Alec – vocea entităților – încă îmi răsună în urechi. *În curând, ne vom epuiza.* Singura speranță a lui Lilac depinde de aceste entități, iar acestea sunt aproape gata să moară.

Urc scara și ies la suprafață. Am nevoie de aer, de spațiu ca să mă mișc. În adâncul sufletului, simt disperarea ființelor șoptitoare.

Cu ultimele rezerve de energie ne-au atras aici, trimițându-ne viziuni și șoapte, dându-ne ce aveam nevoie – dându-mi-o pe Lilac înapoi – ca să le putem găsi. Și acum abia mai pot s-o mențină în viață pe iubita mea.

Acum înțeleg de ce au recreat-o pe Lilac. Au vrut să mă facă să

explorez în continuare, să încerc să înțeleg misterul stației. Nu puteau să mă lase să-mi zbor creierii în peșteră, fiindcă eram ultima lor speranță. Dar iată că ele sunt prizoniere în continuare, iar eu nu știu cum să le aduc sfârșitul pe care și-l doresc. Simt că-mi vâjâie capul.

Ies în luminișul din jurul stației și aerul proaspăt al serii îmi face bine. Contemplu stelele, care mi-au devenit familiare, trasând linii imaginare între ele. Dar privirea îmi joacă feste și clipesc, fiindcă am impresia că stelele se mișcă. Clipesc iar și imediat îmi dau seama că nu e doar o părere.

Una dintre stele chiar se mișcă. Nu, nu doar una. Mai multe.

Am mai văzut acest fenomen pe planetele unde am staționat. Acelea sunt nave pe orbită. Probabil că au captat semnalul de pericol lansat de Lilac și vin să cerceteze.

Mă cuprinde panica. Dacă ne găsesc, ne vor lua la bordul navei, și dacă o vor îndepărta pe Lilac de ființele care o mențin în viață…

Mă reped înapoi în stație înainte să-mi duc gândul până la capăt. Trebuie să ne ascundem. Dacă ne vor evacua de pe această planetă înainte să găsesc o cale de a o salva, ea va muri, iar eu prefer câteva clipe cu ea decât o viață întreagă fără ea. O aleg pe ea. Aleg orice lume în care există ea.

Intru disperat în dormitorul nostru și Lilac se ridică speriată în capul oaselor.

— Tarver, ce este? mă întreabă ea nedumerită.

— Repede, gâfâi eu. Am văzut nave pe orbită. Nu cred că ne-au localizat, dar trebuie să.

Ea se dă jos din pat înainte să apuc să termin, iar eu îmi iau rucsacul și arma, apoi o luăm la fugă spre trapa către subsol. Sper ca ei să creadă că am fost cândva aici, dar acum am plecat.

Pe ultimele trepte ale scării metalice, Lilac se prăbușește, iar eu o duc pe brațe până în sala de comandă. Acolo îmi cere s-o las jos și se duce să verifice monitoarele. Țipă îngrozită când își dă seama că semnalul a fost întrerupt, apoi degetele ei încep să alerge pe tastatură și imediat se declanșează o alarmă, în timp ce pe ecrane se aprind intermitent semnale roșii de avertisment.

— Lilac, ce faci?

Ea se uită la mine cu ochii ieșiți din orbite.

— Am restabilit semnalul. Pot să supraîncarc sistemul ca să obțin suficientă activitate electrică, încât să fie vizibilă pe ecranele lor.

Îmi stă inima în loc. Ea vrea să le arate unde să vină ca să mă găsească, folosind toată energia rămasă. Energia care o ține pe ea în viață. Mă reped s-o opresc.

— Lilac, încetează…

Dar ea lovește cu palma într-un panou și se declanșează o altă alarmă. Lumina albastră din falie scade în intensitate până aproape că

dispare. O prind pe Lilac, îi imobilizez brațele și o îndepărtez de ecrane.

Pe monitoare pulsează semnale luminoase și sirenele sună.

Trebuie să le opresc pe toate. Privată de energie, Lilac se va transforma în pulbere, iar ființele misterioase vor rămâne prizoniere în falie, nici vii, nici moarte.

Trebuie să existe o soluție. Lumina albastră din falie pulsează tot mai slab, rămânând neputincioasă în inelul de oțel. Atunci îmi cade privirea pe cele două panouri de avertisment. *Contactul cu subiecții este strict interzis. Risc de instabilitate a faliei.*

Îmi aduc aminte de documentele pe jumătate arse pe care le-am găsit înainte să aflăm de existența faliei. Scria acolo că prăbușirea faliei ar elibera energie. Cuvântul *mortal* îmi revine în memorie.

Mortal pentru o persoană obișnuită, dar Lilac nu mai este o persoană obișnuită. Lilac este altceva, este creată chiar de energia din interiorul faliei. Iar în tot acest timp ființele șoptitoare ne-au ajutat și noi am fost nevoiți să avem încredere în ele.

Pentru a vorbi cu mine, ele puteau să aleagă pe oricine, dar l-au ales pe Alec, singura persoană din univers în care am avut încredere mai mult decât în mine însumi. Singura persoană care a știut întotdeauna ce să facă.

O strâng pe Lilac de mână și o trag spre cercul de oțel al faliei. Simțind parcă intenția mea, ea țipă și se zbate, încercând cu ultimele puteri să se opună. Dar eu o cuprind cu ambele brațe și plonjez împreună cu ea în inima faliei.

— Compania Laroux Industries a suferit pierderi imense ca urmare a acțiunii dumneavoastră, domnule maior.

— Nu din cauza mea s-a prăbușit nava.

— Dar ați distrus stația de monitorizare. Este proprietatea companiei Laroux Industries.

— Cât ziceați că a costat construirea navei Icarus?

Câte vieți au pierit odată cu prăbușirea ei? Și voi sunteți îngrijorați din cauza unei stații de monitorizare? La asta vă referiți când ziceți că a suferit pierderi imense?

— Bineînțeles că nu. Dar orice distrugere nejustificată înseamnă prejudicierea proprietății companiei.

— Poate ar fi bine să-i atrageți atenția domnului Laroux că i-am salvat totuși fiica.

— Dar chiar la cererea domnului Laroux sunteți interogat. Și cred că, la rândul său, dumnealui v-ar atrage atenția că oricum și-a pierdut fiica.

39. Lilac

Simt că mă inundă o imensă recunoștință. Nu se aude nicio șoaptă. E doar această senzație care mă învăluie și mă poartă prin lumina albastră care mă înconjoară.

Lumea a amuțit. Mă scald într-un ocean de energie, care simt că pătrunde în mine și mă umple, mă vindecă, mă regenerează.

Oscilez între două dimensiuni, văd tot, știu tot.

Îmi amintesc de semeni de-ai mei dintr-un alt timp. Tânjesc cu toată ființa mea să ajung la ei, să se termine totul.

Nu încă. Par obosiți. Slăbiți.

Încerc din nou să ajung la ei, dar ei mă împing înapoi cu blândețe. Sunt epuizați. Dincolo de ei simt alții, nenumărați, dar nu pot să-i văd sau să-i ating. Ne separă un văl pe care nu pot să-l dau la o parte, iar ei se îndepărtează din ce în ce mai mult.

Îi strig și le spun să mă aștepte, dar au dispărut. E din nou frig și întuneric, iar eu sunt singură. Treptat, în corpul meu apare o ușoară senzație. Simt cum mă atinge ceva, mă învăluie. Îmi țiuie urechile și îmi pulsează sângele în timpane. Ceva cald și moale îmi atinge fața, iar țiuitul din urechi se transformă într-o voce.

— Lilac?

Încet-încet îmi revin.

— Te simți bine? Poți să te miști? mă întreabă Tarver mângâindu-mă pe obraz.

Clipesc și deschid ochii. Singura lumină din cameră provine de la niște monitoare care abia mai pâlpâie. Deodată, îmi aduc aminte că ne aflăm în subsolul stației. Sunt întinsă pe podea, cu ochii ațintiți la cercul de metal în care nu se mai vede nimic. Falia… Tarver m-a tras în ea. Lumina albastră a dispărut.

Nu mai există niciun portal spre o altă dimensiune. Suntem singuri.

Tarver este și el viu. Amândoi suntem vii.

Mă ridic în coate și mă uit la el uluită.

— Tarver?

El mă ia în brațe, mă strânge la piept, îmi sărută tâmplele.

— O clipă am crezut că.

Vocea i se gâtuie și nu mai continuă.

— Ce ai făcut? îl întreb eu.

El se desprinde de mine cât să se uite în ochii mei.

— Aveai nevoie de o infuzie de energie. În documente scria că orice contact cu falia va declanșa o imensă descărcare energetică. Speram că astfel vei obține ce aveai nevoie. Iar ele oricum voiau să plece. Voiau să se termine.

— Ești nebun? îl întreb eu apucându-l de mânecile hainei. Acolo scria și că descărcarea de energie poate fi mortală. Puteai să mori!

Tarver se uită la mâinile mele încleștate, apoi se uită din nou la mine, surâzând. Nu l-am mai văzut zâmbind așa din ziua când am provocat explozia.

— Am ales să rămân cu tine. Și nu cred că ele voiau ca eu să mor… Cred că voiau să scăpăm amândoi.

Mă uit spre inelul de metal care încercuia falia. Lumina albastră a dispărut, lăsând goală această cușcă în care compania tatălui meu a ținut prizoniere ființele șoptitoare.

Tarver vede tristețea de pe chipul meu și zâmbetul îi pălește.

— Voiau să se termine, spune el cu glas scăzut. Erau prea slăbite ca să se întoarcă în lumea lor.

Fără energie, monitoarele se sting unul câte unul, până când rămânem pe întuneric. Imaginile mi-au rămas pe retină. Dar nu sunt imaginile monitoarelor.

— O clipă, le-am văzut. Pe toate. Erau parte una din alta, așa cum noi n-am putea fi niciodată. Era minunat, Tarver. Mi-ar fi plăcut să le vezi și tu.

El mă strânge în brațe și mă sărută pe creștetul capului, apoi mă ajută să mă ridic în picioare.

Mă simt puțin ametită, dar mi-am recăpătat forțele. Dau să zic ceva, dar chiar atunci se aude un scrâșnet metalic și podeaua începe să trepideze.

— Ce-a fost asta?

Zgomotul se aude din nou și pământul se cutremură sub picioarele noastre. Tarver mă apucă strâns de mână.

— Probabil că e unda de șoc provocată de prăbușirea faliei. Vino, repede!

Mă smucește de mână, dar contrar așteptărilor mele, mâna nu mă mai doare cum m-ar fi durut în urmă cu câteva minute. În urma mea aud cum se prăbușește ceva imens, chiar pe locul unde am stat. Dispozitivul metalic, probabil.

Ieșim în coridorul înclinat și alergăm pe întuneric. Nu se vede niciun strop de lumină și îmi concentrez privirea ca să ghicesc formele ce se conturează în fața noastră. Tarver mă ține strâns de mână, iar eu mă simt din ce în ce mai puternică. Sângele îmi circulă repede, inima îmi bate… Plămânii par să-mi funcționeze pentru prima dată după atâtea săptămâni.

Tarver se ciocnește de scara metalică și zgomotul impactului este urmat de un potop de înjurături. Mă pune pe mine în fața lui și urcăm împreună. Nu se mai aude decât zgomotul pașilor noștri pe treptele de metal și respirația noastră precipitată. O undă de șoc zguduie stația, și eu mă prăbușesc chiar lângă ușa trapei, dar Tarver vine repede după mine și mă ajută să mă ridic. Aici e suficientă lumină cât să ne orientăm spre ieșirea din stație și să ajungem în poiană, unde se vede

cerul înstelat.

Alergăm spre ieșire chiar când podeaua începe să se surpe și, o clipă, am senzația că mă aflu în capsula de salvare, când gravitația din exterior se luptă cu gravitația din interior. Sunt ametită și nu-mi dau seama dacă m-am răsturnat sau nu. Tarver mă prinde cu brațul de mijloc și ne aruncăm amândoi în iarbă, în timp ce stația se surpă lângă noi.

Câtva timp văd numai pete în fața ochilor, iar plămânii mei se luptă să respire. Tarver încearcă de câteva ori să se ridice în picioare, dar până la urmă se dă bătut și rămânem întinși pe iarbă, ascultând cum se prăbușesc ultimele rămășițe ale clădirii.

După întunericul total de la subsol, stelele de pe cer mi se par niște faruri luminoase, strălucitoare și dătătoare de speranță. Mă ridic și mă uit la Tarver, care stă întins la pământ, încercând să-și revină.

— Ești nebun. Nebun de legat, șoptesc eu, mângâindu-i cu vârful degetelor profilul conturat în lumina stelelor.

Acum nu mai putem să trimitem semnalul. Navele nu vor mai putea să ne găsească, iar tu nu te vei mai întoarce acasă niciodată.

Tarver se ridică sprijinindu-se într-o mână și se uită la mine.

— Sunt deja acasă. Părinții mei ar înțelege dacă ar ști ce s-a întâmplat.

— Dar cum ai putut să faci una ca asta? Semnalul funcționa. Navele l-ar fi recepționat.

— Te omora, spune el simplu.

Sunt deja moartă… Cuvintele îmi stau pe limbă, dar nu le rostesc. Pentru că în clipa asta, aici, pentru prima oară, ele nu mai sunt adevărate. Inspir adânc, apoi expir, uitându-mă la aburii respirației mele.

Tarver se dă mai aproape de mine și mă ia de mână. Încă mă simt slăbită după atâta timp în care n-am mâncat și n-am dormit aproape deloc, dar mușchii mă ascultă, și când ne împletim degetele, mâna nu-mi tremură deloc.

Pentru prima dată de când am fost recreată simt că se aprinde în mine ceva cald și vioi. Speranța. Ne ridicăm amândoi în picioare și ne îndepărtăm de craterul unde, până mai devreme, a fost stația.

Tarver vrea să-mi dea drumul la mână, dar eu îl opresc. El se întoarce spre mine și mă privește îndelung, apoi ridică mâinile noastre împletite și îmi sărută vârful degetelor.

Mă întreb ce poate fi mai rău: să pierzi pe neașteptate femeia pe care o iubești sau să nu poți să o atingi în timp ce ea se stinge încetul cu încetul.

— Cum te simți? mă întreabă el privindu-mă intens.

— Minunat. Plină de viață. Tarver, cum ai știut ce voiau?

— N-am știut. Am… simțit că nu voiau să ne facă rău. Voiau doar

să fie libere. Mi-am ascultat intuiția.

Încep să tremur de frig și Tarver își scoate jacheta și mi-o pune pe umeri.

— Ai riscat enorm, zic eu.

— Trebuia să cred că e așa.

— Ce moment ți-ai ales ca să-ți asculți intuiția! îi spun eu zâmbind și mă învelesc mai bine cu jacheta.

Tarver mă ia de după umeri și stăm așa câtva timp, ascultând foșnetul frunzelor în adierea vântului.

— Acum ce facem? întreb eu ridicând privirea spre cerul nopții.

— Măcar de-aș ști, răspunde el vesel. Vom construi o casă, presupun.

Râd și eu. Nici nu mai țin minte de când n-am mai râs.

— Cu o grădină, se poate?

— Cu câte grădini vrei tu.

— Și o cadă de baie?

— Mare cât să încăpem amândoi.

— Pot să te ajut și eu?

— Bineînțeles. N-am de gând să le fac pe toate singur. Dar mai întâi ar trebui să ne odihnim, spune el și mă sărută pe tâmplă. De casă putem să ne ocupăm mâine. Până atunci, eu zic să ne întoarcem în peșteră. Un idiot ți-a distrus camera de dormit.

— Un idiot? întreb eu zâmbind. Nu vreau să dorm în peșteră. N-ai vrea să rămânem aici, sub cerul liber, așa cum făceam înainte?

— Cum vrei tu.

Mă sărută iar pe obraz – ușor, încă ezitant –, apoi continuă:

— Mă duc să aduc păturile din peșteră. De mâine vom începe să ne organizăm viața ca niște naufragiați.

— Dar trăim deja ca niște naufragiați, insist eu. Ne descurcăm noi.

Îl urmăresc cu privirea până dispare printre copaci, apoi îmi las capul pe spate, închid ochii și îmi imaginez că lumina stelelor îmi mângâie fața.

În jur e o liniște adâncă. Inspir cu sete aerul rece, care îmi gâdilă nările.

— În sfârșit, odihnă, șoptesc eu.

Nu știu dacă vorbesc cu mine sau cu prietenii noștri dispăruți. Și nu cred că voi ști vreodată.

— Despre bani este vorba?

— Este vorba despre adevăr, despre ce s-a întâmplat în realitate pe planeta aceea.

— V-am spus adevărul.

— Nimic din ce ne-ați spus nu explică anomaliile din testele medicale

ale domnișoarei Laroux.

— Îmi pare rău, nu înțeleg la ce faceți aluzie.

— Domnule maior, știți foarte bine la ce mă refer.

— Regret, domnule, dar nu știu.

40. Tarver

Încă nu-mi găsesc somnul, dar nu-mi pasă. Casc și o strâng pe Lilac mai tare în brațe. Ea mormăie ceva în somn și se cuibărește mai bine lângă mine.

Privesc cerul înstelat și mă gândesc să dau nume constelațiilor care mi-au devenit familiare. Pe aceasta am decis s-o botez Lira. Desenez încă o dată conturul ei, unind stelele care o compun: steaua strălucitoare de la bază, apoi cea de mai sus și… Următoarea stea se mișcă. La fel și cea de alături. Clipesc de mai multe ori și ele devin mai vizibile.

Sunt lumini de aterizare.

— Lilac, *repede,* trezește-te!

Mă ridic repede în picioare căutând instinctiv Glei- delul, deși nu știu la ce mi-ar folosi. Cu mâna streașină la ochi mă uit la nava imensă care coboară cu huruit de propulsoare. Va ateriza la cel mult doi kilometri distanță de noi.

Lilac se trezește și protestează dând din mână:

— Nu, nu, lăsați-ne în pace! Am făcut ce-ați vrut voi! strigă ea uitând-se în sus speriată și încercând să-și dea seama ce este.

— Nu, Lilac, este o navă de-a noastră, îi spun eu apucând-o cu blândețe de încheietura mâinii, ca s-o liniștesc. Probabil că au văzut explozia sau erupția de energie. Repede, să ne ascundem în peșteră. Acolo nu ne pot repera cu infraroșii.

Îmi tremură stomacul de teamă. Dacă ne vor găsi, ne vor lua la bordul navei și cine știe ce vor descoperi la testele ei medicale.

Lilac a rămas pe loc, uitându-se în sus cu gura căscată.

— O navă? șoptește ea.

— Nu trebuie să ne găsească. Vino repede! strig eu și o apuc de mână ca s-o trag după mine.

Dar ea se opune, adorabil de încăpățânată. Cum Dumnezeu și-a recăpătat forța atât de repede?

— Tarver, ce tot spui? În sfârșit, te poți întoarce acasă! Trebuie să-i găsim, să-i convingem să ne ia cu ei.

Mă aplec lângă ea, încercând să-mi păstrez calmul.

— Nu știm ce se va întâmpla cu tine după ce vom pleca de-aici. Cine știe ce vor descoperi medicii tatălui tău când te vor examina?

Vino! Avem suficientă hrană în peșteră, putem să ne ascundem acolo până vor pleca.

— Tarver, nu.

Tonul ei capătă o tentă autoritară, dar de data asta este mai temperat și mai cald, fără duritatea de odinioară.

— Vom urca la bordul navei și tu te vei întoarce acasă.

— Lilac, am ales deja. N-avem timp de discuții.

În spatele meu, luminile de aterizare coboară încet și deja se aude zgomotul motoarelor. Mai au puțin până la contactul cu solul.

— Nu, spune ea pe un ton calm, dar sigur. Am să vin cu tine. Mi-ai spus de-atâtea ori că mă vei duce acasă la tine și trebuie să te ții de cuvânt.

Mă strânge de mână și, de data asta, se ridică în picioare.

Aș vrea atât de mult s-o cred, dar ceva îmi spune că ea ar fi în stare de orice pentru ca eu să fiu în siguranță. Chiar și să mă mintă, dacă așa m-ar putea salva.

Știu că e în stare. Și eu aș face la fel pentru ea.

Mă cuprinde cu mâna de ceafă și mă trage spre ea ca să ne lipim frunțile.

— Știu la ce-ai fi renunțat pentru mine. Acum e rândul meu.

Rămânem așa o vreme: eu încercând să mă hotărăsc; ea așteptând, convinsă că voi face acest pas.

Are dreptate.

O iau de mână, hotărât s-o conduc spre nava de salvare. Își dă seama că m-a convins și deschide gura să spună ceva, dar chiar atunci se aud din depărtare zgomote de crengi rupte, de pași călcând pe frunzele moarte, venind în direcția noastră. Îmi dau seama că nu se mai aude zgomotul motoarelor, ceea ce înseamnă că nava a aterizat. Nu mai avem mult timp.

Lilac se întoarce grăbită spre mine și mă strânge de braț.

— Ne vor pune întrebări. Ce le vom spune?

— E prea riscant să mințim amândoi. Tu nu le spui nimic. Comportă-te așa cum se așteaptă ei. Fii deprimată, furioasă. Cere să-l vezi pe tatăl tău, plângi dacă poți, dar nu răspunde la întrebări. Comportă-te ca o prințesă.

Ea scutură din cap, fără să-și ia ochii de la mine. Deja se văd luminile unor lanterne apropiindu-se de noi.

— Nu vreau să-i înfrunți singur. Tu nu știi de ce sunt în stare angajații tatălui meu…

— Nu voi fi singur, îi spun eu lipindu-mi din nou fruntea de a ei. Tu joacă-ți rolul, iar eu îl voi juca pe-al meu.

Spune-le că ești prea traumatizată ca să le răspunzi la întrebări. Eu va trebui să vorbesc, nu pot evita interogatoriul. Dacă vorbim amândoi, ne vom contrazice în declarații și nu vom putea să ascundem

ce s-a întâmplat aici.

— Traumatizată? repetă ea pe un ton ușor amuzat. Cred că pot să mă prefac.

Dau să pornesc spre pădure, de unde pașii se aud din ce în ce mai aproape, dar Lilac mă oprește trăgându-mă de mână.

— Tarver, șoptește ea privindu-mă în ochi. Vor fi tot timpul o mulțime de paparazzi care vor pune întrebări. Toți vor vrea să afle povestea ta. Viața ți se va schimba, chiar dacă vom pleca departe de Corint.

În pădure se vede strălucind o lanternă, al cărei fascicul de lumină apare și dispare printre trunchiurile copacilor. O fracțiune de secundă îi luminează chipul și atunci îi văd ochii strălucitori.

— Nu-mi pasă, îi spun apropiindu-mă de ea.

— Tata va încerca să…

Se oprește și ridică bărbia cu un aer hotărât.

— Nu, mă descurc eu cu el.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc văzând-o atât de hotărâtă și de sigură pe ea. E Lilac pe care o știam.

— Ce n-aș da să văd această confruntare!

Zâmbește și ea, apoi mă strânge mai tare de mână și parcă nu se hotărăște să-mi dea drumul, de teamă că ne va despărți cineva.

— Vei rămâne alături de mine?

Lumea din jurul nostru dispare. Nu mai aud nici pașii care se apropie, nu mai văd nici luminile, doar aburii respirației noastre amestecându-se în aer. Suntem doar eu și ea, fata din brațele mele, care mă lasă fără grai.

Cu greu reușesc să mă adun și să-i răspund:

— Întotdeauna.

Surâsul ei seamănă cu un răsărit de soare.

— Atunci ai face bine să mă săruți cât mai ai timp, comandante Merendsen. S-ar putea să nu mai ai ocazia prea curând.

E încă trasă la față și se vede că e slăbită, dar ochii îi strălucesc plini de viață, iar obrajii i s-au aprins. Mă apucă de mânecile hainei și mă trage spre ea s-o sărut.

Nu credeam că am să pot s-o mai ating pe Lilac vreodată. Atunci când am regăsit-o, am crezut că am pierdut-o pentru totdeauna.

Ne sărutăm îndelung și mă desprind cu greu de ea, cu numai o fracțiune de secundă înainte ca echipa de salvare să năvălească în poiană. Aproape că le-aș spune să revină mai târziu.

— Domnule maior, de ce ați aruncat stația în aer?

— Am văzut nave pe orbită. Speram că vor observa explozia. Și nu voiam să ratez această întâlnire.

— Pagubele sunt foarte mari.
— Mi s-a părut că nimeni nu mai avea nevoie de clădirea aceea.
— Nu dumneavoastră erați în măsură să apreciați acest lucru.

41. Lilac

Semnalul lansat de mine a fost captat prima dată de o navă de cercetări științifice care se îndrepta spre A243-Delta. Cercetătorii nu l-au putut decodifica, dar l-au filtrat cât au putut și l-au transmis mai departe în galaxie. Câteva zile mai târziu, a ajuns la o navetă rablagită la bordul căreia se aflau niște pseudosavanți preocupați să descopere o structură în sunetele captate din univers. Aceștia l-au decodat parțial și au înțeles că o femeie cere ajutor. Până la urmă, fragmentele recepționate de diferite nave au fost puse cap la cap, permițând reconstituirea mesajului.

Nava care ne-a recuperat aparținea flotei tatălui meu și a plecat spre noi înainte ca semnalul să fie complet decodificat, pentru a nu se afla identitatea mea. Echipajul a confirmat ceea ce noi știam deja: că suntem singurii supraviețuitori de pe *Icarus*. Mi-e imposibil să-mi imaginez cincizeci de mii de morți… Mă mulțumesc să revăd în minte chipul Annei, al lui Swann și al omului gârbovit cu jobenul uzat, care a vrut să-i transmit un mesaj tatălui meu. Nu am atâta putere cât să deplâng moartea tuturor.

La patru zile de la salvarea noastră, când încă staționam pe orbita planetei, a mai venit o navă din flota tatălui meu. Eu și Tarver suntem ținuți în camere separate și nu ne putem vedea.

Mesele mele sunt supravegheate de un dietetician și întotdeauna e cineva lângă mine, chiar și când dorm. De câte ori întreb de Tarver, primesc răspunsuri politicoase, dar evazive. *Se află pe mâini bune. Îl veți vedea cât de curând. Se simte foarte bine.*

Tatăl dumneavoastră trebuie să sosească. De ce nu așteptați să-l întrebați pe el?

La încercările lor de a mă chestiona, răspund cu șiroaie de lacrimi. Am un rol de jucat și mă străduiesc să-l joc bine. Dar lacrimile mele nu-i păcălesc pe doctorii care mă examinează pe toate părțile. Îmi prelevează sânge, păr, probe de sub unghii. Mă conectează la aparate, fixând-mi senzori pe tâmple, pe piept și în vârful degetelor, citesc datele culese pe niște ecrane pe care eu nu le pot vedea și fac ochii mari de uimire.

Apoi sunt transferată într-o altă sală, unde alți medici îmi prelevează alte probe de sânge și de păr. Se uită la rezultate și tot nu le vine să creadă. Tocmai m-au trimis înapoi în camera cu monitoare

și senzori, când aud că ușile se deschid brusc.

— Ce înseamnă asta? întreabă o voce dură.

Doctorița care mă ține de braț îmi dă drumul ca arsă, iar mie mi se înmoaie picioarele și mă prăbușesc pe podea. Ea și ceilalți medici se dau înapoi, în timp ce eu rămân pe loc, sub lumina de deasupra care mă orbește.

— Domnule, spune unul dintre ei, nu facem decât să executăm ordinele…

— Închide-l! ordonă vocea și doctorii se grăbesc să se conformeze.

Cunosc foarte bine această voce. Dacă îți dă un ordin, trebuie să-l execuți fără întârziere. Mi se dă o rochie bleumarin pe care o trag bucuroasă pe mine după ce scap de cămașa de spital, subțire ca o coală de hârtie.

Cineva stinge lumina puternică de deasupra și atunci disting un chip.

— Scumpa mea…

O clipă, nu pot decât să-l privesc: ochii albaștri, înroșiți de emoție; trăsăturile ferme care nu-i trădează vârsta; părul alb pe care niciodată n-a dorit să și-l vopsească. E o față pe care nu credeam că am s-o mai văd vreodată. Dar acum, revăzând-o, îmi amintesc că ea înseamnă siguranță, căldură. Îmi amintesc că el este omul care poate rezolva totul.

— Tată., șoptesc eu.

Buzele îi tremură, apoi i se strâng, de parcă nu-i vine să creadă că sunt eu. Mă ia în brațe și eu îmi amintesc că trebuie să plâng. Dar când încep, nu mai pot să mă opresc și hohotesc îndelung pe umărul lui, inspirând mirosul familiar al apei de colonie. Am redevenit copilul din pădurea verde și frumoasă, care se simțea în siguranță la pieptul tatălui său. Nu vreau decât să adorm și el să mă ducă în brațe până la noi acasă.

Într-un târziu, mă opresc din plâns și el mă ajută să mă ridic. Mă conduce într-o sală de ședințe în mijlocul căreia se află o masă lungă din sticlă, apoi mă ajută să mă așez pe primul scaun de pe partea stângă. El se instalează în scaunul din capul mesei și se trage mai aproape de mine, astfel încât să mă ia de mână.

— Povestește-mi totul, scumpa mea.

Nu-mi vine să cred că acest om cu ochii înroșiți are legătură cu simbolul lambda care apărea peste tot în acel loc diabolic, unde ținea prizoniere creaturile care mi-au redat viața. O clipă, sunt tentată să-i povestesc ce ni s-a întâmplat, ce mi s-a întâmplat mie, să-i spun că-mi amintesc moartea, renașterea și ce-a fost între ele.

Dar în urechi îmi răsună cuvintele lui Tarver: *Nu le spune nimic. Vom minți.* Nu pot să-l trădez.

Așa că suspin adânc și îmi las privirea în poală, scuturând din cap.

— Nu știu, încep eu să bâigui. Nu-mi amintesc. E prea… Totul e confuz.

— Ești sigură?

Mă bate ușurel pe mână ca să mă liniștească. Are pielea proaspătă, moale și netedă. Întotdeauna a avut mâinile bine îngrijite.

— Poate că-ți va face bine să vorbești despre asta.

Eu iarăși scutur din cap. De data asta, lacrimile refuză să-mi curgă, dar trebuie să joc teatru în continuare și nu-mi ridic ochii din poală.

Tatăl meu rămâne tăcut. Îl cunosc prea bine și îmi dau seama că nu mă crede. Deși ar vrea. Într-un final, mă bate iarăși pe mână și se ridică în picioare.

— Foarte bine. Atunci hai să nu mai vorbim despre asta. Ai nevoie de odihnă. Ești teafără și pentru mine asta contează cel mai mult.

Este exact ce voiam: ca el să mă primească înapoi și viața mea să-și reia cursul normal. Și totuși, sunt neliniștită. Simt acea tensiune pe care am simțit-o când aveam paisprezece ani și am aflat că Simon a plecat. O parte din mine știe că el îmi spune doar ceea ce vreau să aud.

Tatăl meu își drege ușor vocea și continuă:

— Înțeleg că-i datorezi mult tânărului din camera alăturată.

— Tarver Merendsen, precizez eu dând din cap, fără să ridic privirea. Îi datorez viața, tată. Fără el, n-aș mai fi aici.

— Vom avea grijă să-i oferim o recompensă generoasă.

Pauză. Apoi:

— Tot ce se spune prin ziare și la holovideo despre voi doi…

— Da?

Ridic privirea neliniștită, știind ce urmează.

— Ce-i cu asta?

— Când vei ajunge pe Corint, vei da o declarație în care să dezminți afirmațiile apărute în presă, potrivit cărora voi doi formați un cuplu. Lui îi vei mulțumi frumos, îi vei dori călătorie plăcută spre planeta lui de origine și cu asta am terminat povestea.

Simt că mă ia amețeala.

— Tată.

— Lilac, vom trece peste asta, spune el privindu-mă cu afecțiune. Știi bine. Tu ești tot ce am pe lumea asta. Ești totul pentru mine. Scumpa mea fetiță, nici nu știi cât m-am bucurat când am auzit că ești teafără.

Am un gol în stomac și-mi vine să vomit, simțindu-mă vinovată.

— N-am să-l părăsesc.

— Oh, Lilac, spune el cu o voce tristă și obosită.

Nu se poate ca el să fi știut de existența planetei. E imposibil. Probabil că un angajat a făcut o glumă proastă folosind numele meu ca parolă. Tatăl meu nu este capabil de o asemenea monstruozitate.

— Așa gândești acum. Dar într-o săptămână sau două, într-o lună, într-un an, te vei răzgândi. Nu vreau decât să te protejez. Atât.

— Așa cum m-ai protejat și acum trei ani? nu mă pot abține să-l întreb.

Este prima oară când aduc vorba de Simon. Ochii lui, pe care până de curând îi știam strălucind de bunătate, mă privesc dur și glacial.

— Mai târziu îmi vei mulțumi, îmi spune el pe un ton care taie în carne vie.

Acum am înțeles. El l-a trimis pe Simon la moarte. El a descoperit o altă formă de viață inteligentă și a ascuns-o. El a înrobit ambasadorii unui alt univers pentru a-și satisface propriile interese și a pus la cale o disimulare de asemenea proporții, încât o navă cu cincizeci de mii de suflete la bord a trebuit să dispară fără urmă până când o navetă de cercetare a captat semnalul nostru.

El este omul care m-a dirijat timp de șaptesprezece ani.

Și, ce e mai rău – acum înțeleg foarte bine –, *eu l-am lăsat s-o facă.*

— Nu, spun eu ridicându-mă în picioare.

Am impresia că așa sunt mai puternică și îl domin, fiindcă el a rămas așezat pe scaun, iar eu îl privesc de sus. Dar în realitate simt o agitație și niște furnicături în picioare, încât nu mai pot să stau jos. Mă abțin să mă plimb de colo-colo, pentru că ar fi un semn de slăbiciune din partea mea. De la el am învățat asta.

— Ai să ne lași în pace. Pentru totdeauna. În schimb, noi nu-ți vom divulga secretul.

Tata mă privește în continuare cu o figură impasibilă.

— „Pentru totdeauna” înseamnă uneori foarte puțin pentru un soldat, îmi răspunde el pe un ton pe cât de suav, pe atât de sumbru.

Îmi tremură inima de frică.

Dar Roderick Laroux nu este singurul care știe să amenințe fără să pară c-o face, să impună fără să ridice un deget. De la el am învățat multe lucruri…

— Tu ai fost totul în viața mea, spun eu încet, fără să-mi iau ochii de la el, și din zvâcnetul abia perceptibil de pe chipul lui, îmi dau seama că dinamica discuției s-a schimbat. Dar uneori oamenii își amintesc tot felul de lucruri după ce-și revin dintr-o traumă. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș începe să-mi amintesc ce am văzut pe planeta aceea.

Tatăl meu se ridică încet în picioare. Este un bărbat înalt, iar costumul sobru îi pune în evidență statura impunătoare. Pune o mână pe speteaza scaunului și mă privește impasibil. Nu zice nimic, dar eu știu ce gândește.

— La întoarcerea pe Corint, eu și Tarver vom da împreună o declarație în care vom spune că am reușit să reparăm o capsulă de salvare avariată, pentru a trimite semnalul SOS. Nu vom pomeni nimic

despre stație. Probabil că în clipa asta Tarver este nevoit să mintă, ca să-ți protejeze secretele. Nimeni nu va ști ce am văzut noi.

Dar, tată – și ăsta e lucrul cel mai important –, pe tine te fac responsabil de siguranța lui. Dacă i se întâmplă ceva, voi ști că tu ești de vină. Dacă este trimis pe front, dacă se îmbolnăvește de vreo boală misterioasă, dacă i se clintește un singur fir de păr din cap sau dacă vreodată cineva îl va amenința sau șantaja pentru a-l forța să mă părăsească, voi ști că de la tine vine.

— Lilac, nu înțeleg ce vrei să insinuezi, îmi spune el pe un ton rece în care percep pentru prima dată o notă de ezitare. De ce-ar trebui să mă ocup eu de siguranța lui?

— Ești responsabil pentru el, așa cum ar fi trebuit să fii pentru Simon.

Pentru prima oară, amintirea ochilor verzi și a râsului lui Simon nu-mi provoacă suferință. Și de data asta, tatăl meu tace când mă uit la el.

— Dacă se întâmplă cu Tarver ce s-a întâmplat cu Simon, asta va însemna sfârșitul companiei Laroux Industries. Toată galaxia va afla ce-ai făcut pe planeta aceea. Și atunci, nici banii și nici toate relațiile tale nu te vor putea salva.

Mi se încețoșează vederea – nu de lacrimi, ci din cauză că mă forțez să nu clipesc. Nici nu mai văd chipul tatălui meu, deja privesc prin el. *Spune ce ai de spus. Ai înfruntat natura sălbatică, epava plină de cadavre, neantul morții însăși. Poți s-o faci.*

— Dacă Tarver Merendsen pățește ceva, mă vei pierde și pe mine. Mă vei pierde pentru totdeauna și nu vei mai avea pe nimeni.

În sfârșit, îndrăznesc să clipesc și vederea mi se limpezește. Tatăl meu, care stă în picioare în fața mea, mi se pare brusc îmbătrânit. Părul lui alb mi se pare mai rar, pielea mai puțin fermă. Are riduri la colțul ochilor și-i tremură buzele. Mâna lui, care altădată s-ar fi ridicat poruncitoare în aer, rămâne acum sprijinită pe speteaza scaunului.

Îmi împietresc inima… Și pe-asta tot de la el am învățat-o.

— N-am să mai vorbesc cu tine niciodată. Ai înțeles?

El oftează adânc, cu capul plecat.

— Lilac…

— *Ai înțeles?*

— *Sunteți liber.*

— *Poftim?*

— *Ușa este deschisă.*

— *Sunteți foarte amabil.*

— *Domnule maior… Vă dați seama, cred, că povestea pe care ne-ați spus-o nu concordă cu descoperirile făcute de noi.*

— Nu știu ce altceva aș putea să vă spun. Asta s-a întâmplat.
— Nu există nicio dovadă care să vă susțină…
— Chiar credeți că aș inventa așa ceva?

42. Tarver

Anchetatorul se ridică în picioare și arată cu mâna spre ușa care se deschide ca la comandă.

Mă uit lung la el, în timp ce mintea îmi lucrează febril, încercând să înțeleagă dacă este vreo șmecherie la mijloc. Care este următorul pas, următorul nivel al jocului? Mă ustură ochii și îmi pulsează tâmplele. Foamea mi-a dispărut, iar acum am o puternică senzație de greață.

Mă ridic cu greu în picioare, fiindcă mi-au amorțit genunchii, și ies din cameră fără să privesc înapoi.

Lilac mă așteaptă pe un coridor lung, cu un șir de ferestre largi prin care pătrunde lumina reflectată de atmosfera planetei. Probabil că e noapte, după ora navei, fiindcă iluminatul interior este difuz. Ea poartă un fel de robă sau, după cât de mândră se ține, o rochie de seară de culoare bleumarin. Exact ca rochia din seara în care ne-am cunoscut. Elegantă, cu pielea albă și părul strâns într-un coc sofisticat, nu-i lipsește decât suita. Cu siguranță că tenul ei a fost supus unui tratament estetic, fiindcă pistruii aproape că nu i se mai văd. Ca și cum ultimele săptămâni nici n-au existat.

Eu mi-am jucat rolul. Dar ea l-a jucat pe-al ei? A mai putut să-l joace acum, că s-a întors în lumea civilizată? Îmi amintesc ce i-am spus cândva: *Mai bine să nu facem promisiuni. Nu este atât de simplu cum vrem noi.*

Mă privește îndelung, citind epuizarea de pe chipul meu. Nu aduce deloc cu Lilac pe care am cunoscut-o pe planetă.

Simt că-mi stă inima în loc.

Ea vorbește prima.

— Tarver, ești…

Mă apropii de ea și mă opresc la niciun pas în fața ei.

— Sunt bine. Tu?

— Tatăl meu este aici, îmi spune ea continuând să mă privească atent cu ochii ei albaștri. Ce le-ai spus? S-a terminat?

Abia îmi dezlipesc privirea de gura ei și înghit în sec. Suntem doar noi pe acest coridor, dar simt deja prezența jurnaliștilor hotărâți să ne fotografieze, a oamenilor din cercurile frecventate de Lilac, a militarilor. Și umbra tatălui ei ridicându-se deasupra noastră. Oare este prea mult pentru ea?

Este prea mult pentru mine?

— Ce puteam să le spun? zic eu pe un ton degajat, rezistând tentației de-a o lua în brațe. Sunt doar un soldat tâmpit care nu știe nimic.

Buzele ei schițează un mic surâs amuzat, făcând să reapară gropițele din obraji, și în sufletul meu se aprinde un licăr de speranță. Mă uit la chipul ei, căutând urmele vânătăii de la ochi, pistruii de pe nas, încercând s-o regăsesc pe Lilac a mea, nu a lor.

— Dar dumneavoastră, domnișoară Laroux?

— Eu?

Răsuflă adânc și atunci îmi dau seama că și ea e la fel de speriată ca mine.

— Sunt o moștenitoare răsfățată și prea traumatizată ca să-și amintească ceva.

Apoi zâmbește iar și, exact ca în prima seară când ne-am întâlnit pe *Icarus,* mă cucerește. E un zâmbet sincer, plin de speranță. O cuprind în brațe și gura ei surâzătoare se lipește de a mea, sărutându-mă cu pasiune. Mă apucă de mânecă, trăgându-mă mai aproape, și ne lipim de peretele coridorului. Îi mângâi șoldurile, umerii, fața, și când îi sărut din nou buzele, îmi amintesc toate clipele când am crezut că am pierdut-o.

Dar e aici. Este a mea. Sunt al ei.

— Vrei să plecăm de-aici? o întreb, lipindu-mi fruntea de a ei.

Ea mă curpinde cu mâinile de după gât și zâmbește din nou.

— Crezi că putem să scăpăm de camerele de supraveghere?

— Arta supraviețuirii și a camuflajului este specialitatea mea, îi răspund, zâmbind la rândul meu.

Vrea să zică ceva, dar chiar atunci o explozie de lumină pătrunde prin ferestre; ea scoate un țipăt, dându-se înapoi și ferindu-și privirea. Pe jumătate orbit, deși stăteam cu spatele, mă întorc și văd o undă de lumină ce se propagă dinspre planeta necunoscută până dincolo de nava noastră. Clipesc pentru a alunga imaginile remanente și mă uit fără să înțeleg ce se întâmplă.

Dâre de foc se propagă pe suprafața planetei, asemenea unor crăpături pe o coajă de ou, ca și când din adâncurile ei s-ar pregăti să iasă o creatură gigantică. Pământul se crapă și magma fierbinte înghite continente întregi.

Sunetul nu se propagă în vidul din spațiu, și noi asistăm la distrugerea planetei într-o liniște totală.

— Acum nu va mai ști nimeni ce s-a întâmplat aici, spune Lilac cu ochii ațintiți spre șirul de explozii care aruncă rocă topită în direcția lunii artificiale.

Pe coridorul întunecat, focul ce mistuie planeta se reflectă în ochii lui Lilac. Pe chipul ei transfigurat văd ecoul distrugerii planetei,

ștergerea oricărei dovezi a celor îndurate acolo.

O iau în brațe ca să mă liniștesc și inspir adânc, lipindu-mi obrazul de părul ei.

— Vom ști noi doi, îi șoptesc eu.

Nava se pune în mișcare, dar noi rămânem pe loc și ne uităm cum rămășițele planetei și ale lunii artificiale se îndepărtează în bezna infinită, până ce abia se mai văd, ca niște minuscule puncte de lumină.

Apoi se aude șuierul scurt al motoarelor la trecerea pe viteza superluminică. Lilac se lipește de mine și amândoi ne pregătim să facem saltul în hiperspațiu, să ajungem mai repede acasă. Acolo va trebui să înfruntăm camerele de filmat și jurnaliștii, să răspundem la întrebările unor oameni care nu vor înțelege niciodată ce ni s-a întâmplat. N-am renunțat să caut răspunsuri, încă nu, chiar dacă știu că nu voi putea să le împărtășesc decât cu Lilac.

Dar deocamdată, toate acestea sunt departe. O clipă, imaginea din fața noastră încremenește: lumea noastră, viețile noastre sunt reduse la un pumn de cioburi de stele, într-un colț îndepărtat din spațiu. Apoi dispare, înghițită de vântul hiperspațial și aurore verzi-albastre.

Am rămas doar noi.

Mulțumiri

Dorim să le mulțumim minunaților noștri agenți, Josh și Tracey Adams, care ne-au susținut și încurajat de fiecare dată când a trebuit. Vă suntem recunoscătoare că sunteți alături de noi! Le mulțumim, de asemenea, agenților și editorilor străini care au făcut cunoscută această carte în locuri unde noi nu am ajuns niciodată.

Mulțumim fantasticei noastre editoare, Abby Ran- ger, care a acceptat povestea lui Tarver și a lui Lilac, ne-a îndrumat, ne-a încurajat și ne-a susținut. Abby, a fost o plăcere pentru noi de la început până la sfârșit (Mulțumim, Sylas, pentru că ne-ai „împrumutat-o" pe mama ta!). Mulțumiri minunatei Laura Schreiber pentru răbdarea de a discuta cu noi o mulțime de detalii necesare finisării textului.

Dorim să-i mulțumim lui Emily Meeham. Ne bucurăm să lucrăm cu tine și așteptăm continuarea cu nerăbdare.

Multe mulțumiri familiei Disney-Hyperion – celor de la departamentele de vânzări, marketing și publicitate, redactorilor, echipei de grafică și design. Vă datorăm recunoștința noastră profundă. Le mulțumim în special lui

Suzanne Murphy, Stephanie Lurie, Dina Sherman, Jamie Baker și Lizzie Mason, Lloyd Ellman, Elke Villa, Martin Karlow, Monica Mayper și Sarah Chasse. Mulțumiri lui Whitney Manger și Tom Corbett pentru minunata copertă!

Sarah J. Maas și Susan Dennard: prietenia și observațiile voastre au fost prețioase pentru noi. Vă mulțumim pentru tot și vă iubim! Kat Zhang și Olivia Davis, mulțumim că ați fost alături de noi atunci când am avut nevoie! Mulțumiri lui Michelle Dennis pentru sprijinul ei neobosit și răbdarea de a citi încă o dată și încă o dată… Ești unică și neprețuită.

De asemenea, suntem recunoscătoare minunaților scriitori care ne-au ajutat pe parcurs. Ellen Kushner și De- lia Sherman, care au „născit" povestea noastră: vă mulțumim că ne-ați impulsionat atunci când am avut nevoie! Jeanne, Corry și tot personalul de la Odyssey: sprijinul vostru a contat enorm.

Beth Revis, Marie Lu și Jodu Meadows: mulțumim că ne-ați promovat cartea și ne-ați susținut de fiecare dată. Sunteți extraordinare!

Îndrumătorilor noștri: Alison Ward, Amanda Eliwood, Ben Brown, Dixie Mecartney, Kacey Smith, Marri Knadle și Soraya Een Hajji, mulțumiri pentru lecțiile de tehnică narativă pe care nu le-am fi putut găsi în altă parte, dar și pentru prietenia pe care ne-ați arătat-o.

Mulțumiri lui Ben Ellis pentru informațiile științifice, lui Nic Crowhurst, expert în demolări, (toate erorile ne aparțin), medicului Kate Irving pentru indicațiile și remarcile sale vizavi de supraviețuirea în natură, dar și pentru anii de extraordinară prietenie.

Mulțumim strălucitei noastre rețele de susținere: Pub (lishing) Crawl, Lucky 13s, ROS, Roti Boti, Jay Kris- toff, TJ/UVA/extended NoVA Group, Plot Bunnies din Melbourne și formidabililor Ya Writers din Washington DC. Mulțumim prietenilor noștri extraordinari care nu ne reproșează niciodată că scriem pe șervețele de masă, că deschidem laptopul oriunde sau că plecăm brusc atunci când coautorul nostru se trezește în cealaltă parte a lumii.

În sfârșit, mulțumim familiilor noastre pentru dragostea, entuziasmul și încurajările lor. Vă suntem recunoscătoare tuturor. Le mulțumim mai ales părinților noștri care au crezut în noi și care ne-au umplut viața cu cărți și filme, lui Flic și Josie, primii noștri însoțitori în lumea imaginației. Mulțumim familiei noastre extinse – verilor noștri, familiei Miske și domnului Wolf. În sfârșit, dar nu în ultimul rând, mii de mulțumiri lui Brendan. Fără tine, ne-am fi prăbușit la sol.

Observații

[←1]

Iederă, degetariţă sau mătrăgună, plante otrăvitoare. (N.t.)